

Irēna Saprovska
Domu ceļosII . . .

MOTO

*Es biju visumā kur gaisma
Es nācu pasaulē, lai būtu.
Es nācu pasaulē, lai teiktu
Es biju visu tevi ņēmis un nācu dot.
Es dodot guvu.
Es dodot guvu
un gūtais liels un lielāks tapa,
ja deva gūto tautas lietai,
tad dotais guvums nenoliedzams!*

MANS MŪŽS KĀ VIENA DZIESMA

Tu dzimsti, lai visu ņemtu:

- dzimšanas taka;
- dzīves sākumā;
- dzīves sūruma ielejā;
- mutulis tevi rauj un aizrauj;
- tas bija tik sen un tomēr tik nesen.
-

Tu dzīvo, lai visu uzņemtu:

- mazs saulains stūrīts manā sirdī;
- bij visam notikt tā un tikai tā;
- tu liecies līdzī man kā smilga vējā;
- es tevi ņēmu nedodams nekā;
- kas lika aklam būt;
- es ceļa beigās nojaušu, bet skumjas mani nemāc;
- tu saules zieds - es tikai bite tavā kausā;
- vai var ko vērst par labu, ceļš kad galā ir...

Tu mirsti, lai visu atdotu:

- tas ir kas jauns un tomēr sen jau zināms;
- tas bija viss, ko dzīve deva man;
- no saules gaismas pilnas manas rokas;
- viss palicis ir vienaldzīgs, kas dzīvam bija svarīgs;
- viss svarīgs tas, ko dzīvs pat nedomāju;
- ak Dieva lauks – tu esi mūžība un es tik mirkļa durvju vērējs;
- viss gaismas pilns kur skats man klīst.

Domu ceļos . . .

Es esmu latvis un mans ceļš ir ŠIS un ne cits!
Es esmu tas, kas kārto savas lietas pēc tautas viedajo padoma.
Kas ir no tā, kas visu dara pēc citu diktāta?
Tas ir no MUĻĶU ZEMES, bet es - no LATVIJAS.

~

Ir jauki ja svin svešus svētkus, ja ciemos cilvēks ir aizbraucis.
Ir jauki ja klanās citiem tos ciemos aicinot.
Bet, ja klanās tiem, kas ar varu tavā mājā nākuši,
tad tāds ir no MUĻĶU ZEMES, bet es - no LATVIJAS.

~

Tas, kas ir pie SAVA radis, neēdīs citādu barību.
Tas, kas mūžīgi drupačās lasa no citu galda –
tas ir visēdājs, tas ir no MUĻĶU ZEMES.
Es esmu latvis - es esmu no LATVIJAS.

~

Tas, kas man ticību zobos ielicis ar zobenu, krustu, un spēku -
to vien cerēja, ka es veco savu ticību norakšu kapu kalniņā,
bet tas ir no MUĻĶU ZEMES, kas to spējis norakt.
Es esmu latvis - es esmu no LATVIJAS.
Es savu ticību kā sveci krūtīs nesu.
Es esmu latvis!

~

Saules gads ir mūsu tautai pats labākais laika skaitīšanas mērs.
To, ka Gregora kalendāru uzspieda ar varu, zin visi, bet izliekas to nezinām.
Es esmu latvis, mans gads ir Saules gads,
jo Saule ir dzīva, mēness - miris.
Tad, kas ir tas cilvēks, kurš dzīvo pēc mirušā ceļa?
Tas ir no MUĻĶU ZEMES.
Es esmu latvis - mans gads ir Saules gads, gaismas gads, dzīvības gads.

~

To, ka esam sena un vieda tauta, zin arī Romā, bet slēpj,
jo laikam ir ko slēpt tiem, kas grib mūs pārvaldīt.
Tie, kas izliekas to neredzam vai no tiesas par to neinteresējas
ir no MUĻĶU ZEMES – tie, kas visu grib zināt, ir citi . . .
Es esmu latvis, es esmu no LATVIJAS un zinu,
ka mūsu ceļš ir bijis simts reižu garāks, bet to no mums slēpj.

~

Viss notiek tā, kā Dievs to grib, bet ŠO, ko dara mūsu tautai, Dievs negrib.
Un tas ir no MUĻĶU ZEMES, kas darbojas pret savu tautu to ātri cenšoties integrēt
un ieraut kārtējā savienībā - tas ir no MUĻĶU ZEMES.
Es esmu latvis, mans ceļš ir savrups - labāks, un krāšņāks, kā tas,
ko piedāvā kopējā sile.
Es esmu latvis un zinu, ka esmu no zvaigznēm,

bet to, ka esam nolikti kustoņu vietā,
mēs sapratīsim un nokratīsim šos pineklus
kā nokratījām arī vācu kundzības jūgu.

~

Miers ir tas, kas baro un nemiers postu nes!
Ne naidis būs tas, kas gaismu nesīs, bet gaismu nesīs jūsu sapratne par to,
ka jāpaceļ pūrlādes vāks, jo tur ir mūsu tautas lielais pūrs, ne svešās malās jāmeklē.
Tas ir no MULĶU ZEMES, kas tautās savu pūru meklē.
Es esmu latvis, es zinu, kur saturs, kur tukšs caurums.
Es esmu latvis!

~

Tie, kas tautu ved uz NEKURIENI būs pelavu vērtē,
jo viss, ko mēs darām, nav vienam, bet ciltij.
Kas saka, ka vienam, ir no MULĶU ZEMES.
Es esmu latvis, es zinu, ka tikai stipra cilts spēj būt liela, skaista
un spēj valdīt pār zemo, lai iet Dieva Esības telpā gaisma,
kas ir rada harmonijai - tā Dieva doma.
Kas iet caur VIENA mērķiem - ir MULĶU ZEMES ciltsbrālis.
Bet es esmu latvis, es zinu, kur ir spēks, kur gaisma.
Es esmu latvis!

~

Viss ir pateikts, tu tikai centies, ne noliegt, bet ieklausīties
un piepūlēties, lai savējo rastu, ja zaudējis esi, tikai piepūlies –
tie, kas no MULĶU ZEMES, tie to nedarīs -tie ies aiz sveša,
aiz miljona, aiz drupačām, tā kā lopiņi iet aiz tā, kas tos baro.
Es esmu latvis, es eju stalti pacēlis galvu un to,
kas met man drupačas ceļā, es pat neredzu un neievēroju.
Es esmu latvis, mans sencis nācis no zvaigznēm –
tad tas, kas met man šīs drupačas, lai klanās sīkajam mirdzumam.
Es esmu no zvaigznēm, mans ceļš ved uz gaismu.
Lai iet tie, kas vizuļus mētā, paši uz zemi galvu noliekuši.
Es esmu latvis, mans skats vērsts uz zvaigznēm!

**Un tu, ko teiksi mans ciltsbrāli ,vai iet un lasīt šos sīkos vizuļus,
vai iet kā lielam cilvēkam lepni paceltu galvu?
Tas ir mans jautājums.**

Mistērijas

Mistērija - 1

Tā ir un būs tik ilgi, līdz cilvēks pat sev kungs kļūs.
Tā ir un būs, līdz cilvēks modīsies un redzēs, jutīs, pārvaldīs,
ne tikai savu dzīvi, ko viņš velk, bet arī kopējo, kas visam pamats.
Jums saka ,veidot tikai savu, tad jau būs -
to tikai naidnieks ieteikt var, jo tad par kopējo lemj CITS.
Man liekas tā, ja cilvēks nāk no tautas, bet tautu nicina,
tad tādām ir kā aklam Tajā saulē jāklīst,
jo tautas KĀVS to izstums, nepieņems.

Jo tikai tādām vietām tautas kāvā, kas ir par kopējo
un tikai tā!
Būs saprast katram TO, kas nesaprot, lai zin,
ka labumi ko Šī saule tiem dod, būs pārejoši Tajā saulē,
jo tur nav nauda, putras katls, tērps -
tur kails un caurspīdīgs tu stāvi kāva priekšā
un redzams viss gan gars, gan stāvs
un nelīdz maskēšanās, nelīdz izlikšanās - viss redzams būs. . .
Tad ko? Vai saprātu var dot? Vai saprātu var audzināt un veidot?
Var gan - ir jāatver dvēseles vārti, lai Dievs tur guns kuru kur!
Tā ir, bija un būs tik ilgi, kamēr cilvēks pats sev kungs kļūs.
Bet ja klausīs ko saka informācijas līdzekļi
un vēl atkārtos kā putns, ko visi zin,
tad būs kā būs, tad nekas nebūs. . .

19.08.1999.

Mistērija -2

No tās puses, kur saule lec, ir tādi ļaudis kam liels gars.
No tās puses kur saule riet, ir tādi ļaudis kam sīks gars.
No tās puses, kur saule guļ, ir tādi ļaudis, kam truls gars.
No tās puse, kur saule ziemo, ir tādi ļaudis, kam stiprs gars.
Tad esi tāds, kā tas no ziemošanas vietas –
nesalaužams, pacietīgs, uzņēmīgs, stiprs.
To es novēlu, to tev vēlu,
lai tu esi tāda, ko nopirkt nevar par visiem pasaules dārgumiem.
Lai esi tāda, kas redzīga, un redzi caur sienu un tumsu, un miglas vālu.
Tev jābūt ir pāri sev, pāri laikam, pāri citu domām.
Lai ir tas, pie kā turoties ar aizvērtām acīm var iziet no mūklāja
sausām kājām.
Ak, esi brīnumam, kas brīnumam rada.
Ak, esi tāda, lai mums un visai pasaulei prieks, ka ir tādi ļaudis,
kas ir pāri sev.

10.11.1999.

Mistērija -3

No viena grāvja otrā iet šie ļaudis, no vienām skavām citās krīt-
nu, tagad ir tik tālu nogājuši, ka visus murdā vajag ielavīt.
Bet Dievs to redz un murdā pašī nonāks, jo ir tik truli, ka šis darbs no tiesas stās.
Par sevi domas tikai saldās viņiem, bet citus vērtē zemāk vēl par zemu . . .
Ir DIENA, OTRA viņu pārziņā un tad būs tā, ka visi saies murdā
tāpat kā tie, kas uzķērās uz vēsts par prezidentu. . .
To jau norijuši un ēsmu, ko priekš jums tie gatavo -būs pašiem jānorij,
jo to, kas uzķeras būs maz un tie būs akli.
Tad ko, ja esi akls pats un būsi visiem piemērs- zini pats,
ka jāmaksā par muļķību ir pašam.
Ir skumji visu redzot, vērojot, ka brālis brāli ķer kā muļķis murdā
un iznāk tā, ka pakalpiņš viņš tiem, kas pie tautas mantas zobus trin.
Tad ko, jums vēl redzīgākiem būt, lai secen iet it visi murdi jums
un brālis, liekulis, lai redzams top, lai redzams top !

04.12.1999.

Mistērija - 4

Būs lieli notikumi pašai tautai, būs varoņi, kas celsies tautas patībai,
bet nebūs pašu varoņu no Raiņa lugām, kas ir pēc viņa domas veidoti.
Būs Lāčplēsis no pamatdomas jāņem, kas Pumpuram bij Dieva dota doma
un tautai vēstīta, lai paaudzēs to zin, ka Spīdola ir mūsu tautas lāsts.
Tā mainīga un aizved citās takās, bet Laimdota kā miera sala –
ne ceļvedis, ne vieduma tai gana.
Tu mācies Laimdota no Spīdolas kā guni degt, lai tautas varoņi
no citām gunīm nesme!
Tavs miers ir miegs, bet vajag strauju domu un uguni,
kas pelnos liesmas pūš.
Tu vari Laimdota, tev jāvar šodien par tautu celties līdz ar Lāčplēsi !
Nevienam neatdodot savu zemi - bez tās jūs nieka puteklis ne tauta.
Un tauta izdzīvos ja Laimdotai būs spēks
un Lāčplēsim būs pietiekami prāta –
no tumsas gaismu šķirt un iet ar gaismu, ar Laimdotu, ar to,
kas savs un zināms un svešo, spožo neiecelt par savu elku.
Tu vari, Lāčplēsi, ja tautas vārdā visas lietas dari!
Nav Lāčplēsis viens vienīgs cīnītājs – to jābūt daudz un Spīdalu būs daudz,
bet pats no tumsas gaismu šķir, lai gaisma ir!

07.12.1999

Mistērija – 5

Rīts – vakars, rīts – vakars, diena – nakts, diena – nakts...
Ko jums nesīs rīta stunda?
Rīta stundai zelts ir mutē, rīta stundai zelts ir mutē, rīta stundai zvans ir mutē,
rīta stundai skaidri mirkļi – tumsa nav nevienā vietā.
Dzīve redzās apskaidrota – visi mošķi naktī zudīs.
Rīts lai paliek gaismas ļaudīm – rīts ir apskaidrības mirklis.
Būs jums saule pilnām saujām.
Tas, kas zudīs, lai iet nostam – tam ir tumsas smarža, garša,
tam ir tāda tumsas lieta, kas ir tikai nost jums jāsviež.
Un pēc tam, lai esat gudras – savas domas augstu turiet.
Nepazūdiēt, neiestigstiet pašas tur, kur citi stiga.
Viss ir jūsos, viss ir jums, tikai prāts un sirds lai saka,
jo no tā, kas būs jums iedots, jākārto būs tautas lietas.
Tas būs sākums, vēlāk nāks jums – arī citi ņems no sevis.
Gūt var dodot, gūt var ņemot – dodot gūtais neatņemams!

07.02.2000.

Mistērija – 6

Mīlestības liecībiņas sīkas, sīkas, nolietotas...
Kas dos tādas, kas dos tādas, kur spīd saule, vizuļo?

Bija manim tādas rotas, kurās saule rotājās,
nu ir tikai stikla krelles, tumši stikla akmentiņi.

Tumši stiklī, auksti ledi, nesild manu augumiņu.
Paceliet(i) sauli kalnā, lai tā mani izgaismo –
bāli vaigi, bālas as`nis, bāli ziedi laikmalā.

Kurt u bijī mazputniņ, ka es tevi nedzirdēju,
vai tu bijī pie saulītes, vai pie manas māmulīt`s?

Putniņem ir sīka dziesma, tomēr lielu prieku nes,
Cilvēkam ir liela dziesma, tomēr sīku prieku nes.

Vai no saules, vai māmiņas, tavu skaistu, mīlu dziesmu.
Tikai dzirdi, sīkputniņ, lai estevi vienmār jaušu,
lai es zinu, tu ar mani – saule līdzās, mīlmāmiņa...

Kur es ietu viena pati, tādā lielā pasaulē?
Ja tu blakus dziesmā esi, man ir liela pasaule.

23.02.2000.

Mistērija – 7

No rītiņa celdamās, ceļu savu gara spēku –
Celies mana gaismas pils, celies mana gaišā doma!
Gaismā dzīvot ļoti gaiši, gaismai saules siltās rokas.

Mēness mirgo naksniņā, tāpēc ļaudīm naktīs jāguļ!
Mēness auksts un tumsai rada, mēness nenes apskaidrību.
Tumsa klejo Mēness gaismā – klīstam redzu tumsas biedus.
Saulē viss ir gaismai rada, saulē pazūd tumsas biedi.
Tādēļ cilvēks neguļ dienā – visu sevī uzsūc, staro.

**Būsi gudra, mana tauta, celsi saules gadu godā.
Saulē spēks un saulei vara – tumsai paliek Mēness aukstais.**

Esiet lepni, esiet lieli – lieli nesot lielas domas.
Sīkas domas pakšņos metat, tad būs tautai gaismas gadi
pilni saules, pilni laimes – tumsa zudīs tā kā biedi. . .
Tumsai nav`a jāiet dienā, tumsai tumsas stundas paliek.
Nenes tumsu līdz dienā – tas ir likums, kas nes augsmi -
gara augsmi, stāda augsmi.

Saules gads, nu reiz tu nāksi – pilnas sauļas saules prieka!
Putnam zarā, ļaudīm arī – tautai visai ceļš uz augšu.
Sveicam, sveicam Saules gadu, sveicam atmodu un garu,
sveicam visu, kas nes dzīvi!

Cauri skarbiem tumsas tīkliem zaigo pacelšanās brīdis . . .

02.03.2000.

Mistērija - 8

Rīts ir agrs un saule mostas . . .

tu un es no lielās gaismas liecam galvas projām tālu.

Spilgta gaisma, žilbums acīs – to ir grūti turēt katram,
jo pēc daudziem tumsas gadiem grūti iznākt saules aplī.

Nāksim aplī visi kopā, sadosimies cieši rokās
un bez naida, un bez kariem saturēsīm savu zemi.

Savu zemi , Māras zemi - celsim saulē, celsim godā,
paši būsīm sevīm kungī. Nost tos, kas pie siles trenksīm
un pār visiem tumsas vāliem celsim skatu skaidru, tīru,
jo kas grib par tumšo runāt, pagātņi uz priekšu izvilk ,
ir tik sīks un maziņš gariņš, visu sevi atriebt kāro –
tas lai paliek malā stāvot.

Nebūs atriebt - Dievs to dara, Dievam mērs un ziņa liela.

Ļaudīm jāiet cauri gadiem, ceļot nākamības celtni,
nevis rāpot, līst un ošņāt, kuram atriebt, kuru sodīt.

Atriebībai slikta smaka.

Tas, kas rieb, ir neglīts sejā, dvēsele tam tumsai rada.

Lieciet mierā to, kas bijis. Atstājiet to Dieva ziņā.

Cilvēks zin tik mazu daļu – Dievs redz visu, visu saprot.

Un, ja gribat būt kā ļaudis, kas nes lielas domas, darbus –
visu ceļa lielo posmu ejat radot, nevis grauļot.

Drīz jums padoms šis būs vietā – citus liekat dziļi, dziļi,

jo ir spēki jāliek augsmē nevis atriebības alkās.

13.03.2000.

Mistērija - 9

Viss teikts un pateikts simtām reižu

un jāliek tikai griba klāt, lai savas lietas augstāk celtu,
bet svešas nelietotu vairs.

Jo pašiem pūrs ir pilns ar gaudiem – no citiem ņemam sēnalas
un vējā aizpūtīs tās tālu un pašus arī izkļiedēs.

**Lai tautai stiprs gars un doma un mugurkauls ir taisns stalts,
Ir jānes cauri gadu simtiem, tas mantojums, kas mūžā krāts.**

Uz vāka sēž tas slinkais Jānis, un kājas kūlā neveiklis-
tam tikai vāku jāceļ lādei un saulē pūru jāgaismo.

Bet Jānis domā lielo domu: „ Tur Amerikā, Eiropā
ir visi labumi ko sola, bet mājās tukša istaba,,.

Ak, brāl, vai tavi senči bija no sēnalām te audzēti –
tie bija gaudi, Dievs tos sēja, bet tu, kas būsi, mīļo Jān`!?

Tas jautājums, lai uzdots katram, nes atbildi ik vienam mums –
ko daru, darīšu es tautai, lai būtu mājās vienība
un satīcība, bagāts galds, un ģimenes, kas aug un zēļ,
un visus nieka spīgulīšus, pa durvīm ārā izmet, brāl!

Tevis pūrā briljanti un pērles, tu lasi sīkos nieciņus
un turi tos tik lielā vērtē, ka to tev nespēj piedot Dievs.

Kas kaisa savs tautas mantu, ko pats nav krājis, tikai met,

jo domā : „Nieks ir viss, kas ir bijis, bet to, kas citiem, tas ko vērts!,,

Ko teikt par tādu niekalbīti, ko teikt par tādu pustukšiti –
tāds tikai nieka lietaskoks, bet nāci tu, lai būtu cilvēks,
lai būtu liels un vieds, un gudrs,
bet tāds ar tautas bagātībām ir lepns, citiem rāda tās.
Bet tu tās slēp kā nesmukumu un nevelc dienas gaismā pat.
Tad pasēdi un vēlreiz domā, jo to tev Dieviņš nepiedos –
tu esi tikai nācis tādēļ, lai visu nestu nākotnē.

15.03.2000.

Mistērija -10

Tu esi gudra, esi vieda, tu esi skista, ļoti pat –
Tu, mana mīlestības diena, tu, mana mīlestības nakts.
Es visu mūžu pretim gāju, lai sastaptos ar tevi, draugs –
Tu, mana mīlestības diena, tu, mana mīlestības nakts.
No tālā ceļa sirdī gurums, no likumiem man satumst skts,
bet tevi sastapu, un saule ir nolaidusies tur, kur nakts.
Es visu mūžu pretim gāju, nu saulē apžilbst acu skats
No spožuma, jo nav vairs nakts...
Tu, mana mīlestības diena, tu, mana spožā mīlas nakts!

(Raiņa veltījums Aspazijai.)
16.03.2000.

Mistērija -11

No rītiņa celdamies, ceļu savu gara spēku.
Celies mana mīlā tauta,
visi tumsas spēki rosās tava nama iekšienē.
Visi tumsas spēki ņemas mūsu tautu nomaitāt.
Sāks ar vēsturi, ko viltos - beigs ar Dievu, kas ir svešs
un tev pašam nu, ir jāzin, ko tev tālāk darīt - LEM!
Ja tu nesaproti - prasi, prasi tiem, kam skaidrs prāts,
tikai neprasi tu viņiem, kas ir kalpi varai šai.
Tautu gāž tie bezdibenī skaistas rīmes dziedot tai,
gan par to, ka savs klaips maziņš, bet tas lielais klaips ir salds.
Gan par to, ka jābruņojas, jo no bailēm acis snaikst.
Esi mierīgs, tautas brāli, jo pret tevi netiks iets.
Cīņa ies pa citām malām, - tev tik lielas mieles būs.
Bet, kad beigsies lielie kari, tu no pelniem pacelsies
un ar savs tautas gariem celsi savu rītdienu.

**Laiks ir maz, bet spēsi visu, jo tu esi lietaskoks
un starp visiem tu kā līdzīgs iesi, gaismas izgaismots.**

03.04.2000.

Mistērija – 12

Solīt solu, bet nedevu – to, ko solu, nepildīju.
Šodien lieku punkta zīmi visām savām nedienām!

Šodien eju saules gaismā, saulē ceļu savu domu,
nav man sirdī vairāk rūgtums –
esmu tīra tā kā strautiņš, kas no kalniem lejā plūsmo.
Tīra sirds un tīra doma, lai iet pīšļos vecās domas.
Neatstāšu tās nekur vairs, jo par tīrām domām sola
tīru nākamības dzīvi, tīru dzīvi Dieva saulē – saulē,
ko mēs lūdzam spīdēt – Šajā saulē, Tajā saulē –
lielā, lielā pasaulē.

05.04.2000.

Mistērija – 13

Pēc hermētisma filozofa Džona Beina darba SLEPENĀ ZINĀTNE izlasīšanas.

Rozenkrancs un Gildenšterns – vienas cilmes divi brāļi.
Visu ko tie sevim guva – guva, lai to sev tik ņemtu.
To, ka tas ir visiem dodams, neturēja pat par pilnu.
Zināšanas tas ir spēks, tas ir liels un varens spēks –
visu radošs, visu postošs, un tas bija abiem dots,
un tie sev tik visu ņēma. . .
Rozenkrancs bij vecāks brālis, bet bij tikpat kārs uz varu.
Gildenšterns bij jaunāks brālis – tas bij tumsas nosēts vampīrs.
Būs vēl tie, kas nesīs gaismu,
bet ne slēpjot zināšanas, lai tik sevim varu gūtu.
Visu vajag mērā turēt: gan ko slēpt, gan stāstot tautām,
bet šie brāļi ņēma sev tik – liekot maskas MŪSU NAV`A.
Gaismai nevaid tādas maskas – tā iet atklāti un skaisti.
Un vēl jāsaka par saukļiem - MĪLIET VISUS un tā tālāk.
Visi ir jau sastapušies ar tiem daudzās procesijās
un tad, kas tos atkal klaigās – ir no tumsas, ne no gaismas.
Lietu mērs ir citāds Dievam – MĪLIET TUVĀKO UN SEVI,
bet par VISIEM gādās gari, kas bez apstājas nes domu –
cilvēcības lielo domu.

06.06.2000.

Mistērija - 14

Mazs biju, neredzēju, kā nokāva manu tautu,
bet es sirdi atvērt spēju viņu dziļai, smagai sāpei.
Es par viņiem neatribšu, bet es sirdī paturēju
domu, ko man Dievs ir devis:
turi godā savu dzimtu,
turi godā savu tautu,
turi godā savu Dievu,
turi godā savu LIELO tautas gara nesējiņu.
Tad būs tavā zemē brīve, nevis ilūziju smarža.
Saimnieks būsī saviem laukiem, savai zemei, savam garam.
Tagad citi tevi loka tā kā nieka smilgu vējā.
Stāvi stalti tā kā priedes jūras krastā nelokoties.

Maģisks aplis jums ir jāved, lai irst vecās patiesības.
Tas, kam jāved jūs ir gaismā – priēžu aplī apskauts dzīvos.
Tā ir pazišanās zīme, ko jums sūta gaismas telpa.
Kas ir vieds, to visu redzēs, aklam nelīdz dienas gaisma.
Un to novēlu jums visiem –
sadodaties cieši rokās, jāsatur ir sava zeme.

14.06.2000.

Mistērija - 15

Tumsa, tumsa ļaužu sirdīs -
mīlestības nav nevienam...
Tikai vārdos mīlestība,
darbos naids un atreibība
un par naudu gatavs pārdot
tēvu savu, māti, māsu,
ka tik nauda - spīgulītis,
ka tik pilni tukšie maki...
Dvēseles ir tumsas pilnas
pielijušas tā kā mārki.
Dievs to redz un vēro šodien –
sastingusi ziemas elpa
šodien ļaužu dvēselītes.
Kam ir jānotiek, lai ledi
atkāptos no mūsu sirdīm...
Dievs tev jautā, cilvēk, saki, -
kam ir jānotiek, lai ledi
iet no tavas aukstās dvēs`les?

20.06.2000.

Mistērija - 16

Visiem, visiem latvju ļaudīm, visiem tautu gaišiem prātiem!

Jūsu tautu ved uz galu, tā kā vienu lopu baru –
jūs vēl himnu dziedat viņiem, savas tautas kāvējiem.
Zeme VIŅU lielais kumoss – tauta traucē zemi paņemt ,
tauta turas pie šīs zemes, kā pie savas māmuliņas –
ne jau visi, liela daļa, bet ar to jau arī gana.
Nu un te ir VIŅU doma - padarīt par lopiem tautu –
samaisīt un sajaukt prātuš tā, lai runā riņķa dejā,
griežas paši karuselī – PAŠI PŪTA, PAŠI DEGA...
VIŅI tikai smejas gardi par to šauro redzes loku,
par to īso tautas prātu, par tiem pakalpiņiem saviem,
kas par naudu visu dara, kas ir VIŅU tumšos plānos.
Bet tie plāni ir no tumsas –
tumsas garu izauklēti, tumsas spēku izveidoti.
Jums būs iedegt lielo gaismu, lai tie tumsas biedi izklīst.

Saules gaismā tikai varat, sākt no jauna dzīvi veidot.
Tikai darbs šis nav no viegliem –
darbs ir smags, bet ir tas veicams.

- - -

Jāsadodas visiem rokās, jānotur ir sava zeme!
Tur, kur tumsas biedi klaiņo – būs tur pļavas ziediem klātas,
būs tur, saules pielijusi, tava sirds kā rasas lāse.
Un ar tādām saules lāsēm izgaismosiet savu zemi –
celsiet nākamības vietu, kur var Dieva doma dzīvot.

18.08.2000.

Mistērija

/Neietilpa pirmajā DOMU CEĻOS II izdevumā./

Meties dzīves virpuļos, meties drīz!
Meties baudās, lai Visuma doma trīs!
Cirvis pakārts kā damokla zobens jau stingst,
Cilvēks neprāta brīdī pat neredz – džinkst.

Viss ir nolemts – viss nolemts, kas paliks, kas ies. . .
Tikai cilvēks kā neprāta virpulī dies.
Visu perverso virspusē griež.
Visu vērtīgo miskastē sviež.
Divi veči kā mīlnieki slāj,
sievas smiņķējas, priecājas, lai!
Bet, kad zobenam patiksies krist, –
visai dzīvībai būs tad dzist.
Dieva mērķis – pasaules gals tikai tāpēc,
ka visiem salst.

Lai mēs spētu kā cilvēki celties,
jāprot visu uz labu vērst.
Bet te ritenis griežas kā traks.
Visa Pasaule ir tikai vraks.
Kuru glābt? – Nav vairs Dieva darbs...
Slikts, lai zūd – tikai labais, lai iet
tur, kur dārzi, kur zeme zied,
kur vēl cilvēks ir dabas draugs –
Dievam tāds laikos acuraugs.

Laikmets griezīsies pretējā plūsmā tecēt.
Visus zilumus plāksteri dziedēs – visus. . .
Tikai dvēseles nedzīvas klejos vējos,
kamēr sadzirdēs Visuma balsi sirdīs.
Plūdīs upes gen zemes, gan debesu zilgmē - plūdīs.
Virziens mainīsies – plūdums nemainīgs paliks mūžos.
Būsim mierīgi, ļaudis, kas saprot, - kas nesaprot –guļat!
Dieva ziņā ir lielie Pasaules riti - visi!

Tautas dziesmas – no vakardienas uz šodienu

Piedalās:

1 – tautu meita, kas pārgērbies vīrietis.

2 – tautu dēls, kas ir pārgērbusies sievietē.

3 – vecāki ļaudis /vairāki/.

Tautu meita: Kur tu biji tautu meita,
Kad es tevis neredzēju –
Vai tu biji pie meitām,
Kas plūc vistas kūspriekšā?

Tautu dēls: Kur tu biji, tautu dēls,
Kad es tevis neredzēju –
Vai tu biji zirgus dzīt,
Vai pie puīšiem parunāt?

Tautu meita: Kur tu biji tautu meita,
Kad es tevis neredzēju –
Vai pie citām meitiņām
Pini zīļu vainadziņu?

Tautu dēls: Kur tu biji tautu dēls,
Kad es tevis neredzēju –
Vai pie ciema brašuljiem
Dzēri vienu alus kausu?

Tautu meita: Kas bij labi, tas bij labi,
Ka es laba mātes meita –
Adu cimodus vakarā,
Guļu māsas gultiņā.

Tautu dēls: Ciema puīši brīnījās,
Ka es liels un stiprs augu.
Nebrīnieties ciema puīši –
Lielu mani vīri taisa.

Tautu meita: Visām meitām lieli puīši
Man bij liela tautu meita
Tautu meitu es ieliku
Savā pūra dībenā.

Tautu dēls: Puīši visi brīnījās,
Kur es TĀDS te gadījos –
Zilas acis, zili pauti,
Zilas domas galviņā.

Tautu meita: Tautu meitas pūru loka
Es pa gultu vērtījos,
Es pa gultu vērtījos
Ar to savu saimes meitu.

Veci ļaudis: Ko darīsim veci ļaudis,
Jaunie bērnus nedzemdēs,

Jaunie bērņus nedzemdēs,
Pa pakšķiem vazāsies.

Mūsū senči lieli bija,
Lielu darbu darītāji –
Mūsū mātes bērņus laida,
Tēvi laida pieguļā.

To tik nē, to tik nē,
Ka tie visu sajaukuši –
Puis ar puisi, meit ar meitu,
Tā kā Dievam netīkās.

Dievs to zilo krāsu lēma
Uz puķītēm pindzelēt.
Dievs nolēma rozā krāsu
Satriept rožu lapiņās.

Visi Dieva bērņi zina,
Kas ar kuru jārējās.
Visi mazie velnēniņi
Sajauc Dieva pasaulīt.

Tautu meita: Būs man iet to taciņu,
Ko liek Dieviņš manim iet.
Būs dziedāti to dziesmiņu,
Ko dzied vīrs ar sieviņu.

Tautu dēls: Kā lai dara šodiendien,
Kā lai visu pārkārto,
Senčiem bija liela doma
Visus vest kalniņā.

Visus vest kalniņā
Ar tām Dieva kamanām.
Kalniņā puiši, meitas
Savā starpā jārējās.
Lejā krūmos zilie kustas,
Rozā meitas bučojās.

Veci ļaudis: Būs jums iet to celiņu,
Ko gāj` tēvs, māmuliņa,
Lai tie citi muļķojās
Kam nav savas tautas dziesmas.

Noskaņas

Noskaņa - 1

Ar tautas jostu sasiesim savu zemi!

Sāksim ar to, ka katrs izpētīsim savu novadu. Sāksim ar to, ka apzināsim savus ļaudis. Būs tik jostu, cik novadu. Būs tik rietumnieciska zeme Latvija, cik mēs paši to gribēsim. Būsim paši! Tā ir mūsu esošā un paliekošā vērtība – būt pašiem! Tas nav neiespējams, ja tikai to gribēsim.

Tāds ir pirmais solis ko taisāmies spert. Otrajā solī ir jāparedz – visu kompleksi saskaņot ar visu Latviju. Katrs novads ir savas jostas auklētis un kopējās saturēts. Saturēt savu zemi un tautu, izvirzot par pamatu novadu sasiešanu ar kopējo jostu, ir gaismas pilna doma, ar tumsu tā neies kopsolī.

VISIEM, VISIEM, kam mīļa, dārga tautas saglabāšanas un tautas gara bagātību saglabāšanas doma. Būtu jāatsaucas šim pasākumam ar savu pienesumu.

Tas varētu būt:

- ko Jūs vēlētos redzēt papildus šajā pasākumā;
- vai Jūs esat sabiedrotais šim pasākumam;
- kurus Jūs iesakāt no saviem ļaudīm kā reālus projekta atbalstītājus;
- vai Jūsu novadā to varētu iedzīvināt jautuvākajā laikā.

Gaidām Jūsu atsauksmes, bet nelieciet ilgi gaidīt!

Un vēl:

TRĪS VAĻI

Viens nav karotājs.....VIENĪBA;

Ziemas miegā guļ tauta.....TAUTA;

Zeme ir tikai latviešu tautas īpašums.....ZEME.

Vēl:

- Nevajag liet ūdeni uz tukšu dzirnu ratu – izdari pirmo soli, otrais pats raisīsies.
- Neko nevar nevienam pārdot no tā, ko var nopirkt paši!
- Mazs ir brīnišķīgs - Liels ir zināms, bet svešs!
- Lauki ir tā vide, kur cilvēks jūtas harmonijā ar dabu – viensētas ir tā vieta, kur izsenis ir mājojis latviskais gars, kas grib iznīcināt viensētas – grib iznīcināt tautu!
- Zeme ir zelts, nevis nieks, kas zemi grib pārdot ir viendienis!

- Visu ar naudu nevar nomērit – sirds ir mēraukla, bet arī ne katram – kam nav, tas būvē visu kā no klučiem – vējš pūš un viss sajūk.
- Ziemeļnieki būvē stipras mājas, lai sals nekaitē, lai nekaitā naidnieks!

Būs gaisma tautai, bet noticiet paši sev – Jūs kopā to varat!

1999.gads, vasara

Noskaņa – 2

(Uzreiz pēc paziņojuma TV.)

Atbilde igauņu vēsturniekam...

(Ulmanis it kā esot bijis korumpēts...)

Ulmanis bija no tiesas tautas kalps, bet ŠIE – pakalpiņi tiem, kas tautu bradā.

Noskaņa – 3

Zilais kalns ir zilā dziesma par zilo vakara mijkrēsli un zilo govi Latvijas ainavā. Zils ir cerība. Mēs arī ceram, ka šo mūsu cerību nesagraus melnā tumsas vara.

Ir gaisma pie Zilā kalna likta cilvēku domās un tautas atmiņā. Kas ir tas, kas var lemt to mīdīt ar pašu riebīgāko, kas no cilvēka sadzīves nācis - atkritumiem? Zem tiem jūs gribat apglabāt mūsu zilo sapni, Zilo kalnu un zilo cerību, kā šī cūcība reiz beigsies, cerība par to, ka mēs esam saimnieki savā zemē.

Sakām jums, NĒ! Sakām un teiksim NĒ, bet, ja mūsu domas, mūsu zilais sapnis par lielu uzticēšanos Jums tiks sagrauts, mēs atstāsim sev tiesības nepamest bez ievēribas šo pārestību.

Zilais kalns nepieder Kocēnu pagastam, bet visai latviešu tautai.

Cinisms ir bijis un būs, tik ātri no tā vaļā netiksim, bet visam ir liels mērs – no mūsu puses mīlestības mērs, no Jūsu puses, cinisma mērs.

Ceram uz sapratni.

10.03.1999.

Noskaņa – 4

Tagad ir viena interesanta lieta – no rīta, skaties, jau cits sēž prezidenta krēslā, bet doma tā pati būs – ātri, ar steigu uz ES vilks un tikai priekšplānā, lai tautai acīs moglu pūstu, valodas likumu ieliks. Lai visi ir sajūsmā un lai vēlāk tā stiepšana izskatās kā labs darbs.

Šajā vietā varētu runu beigt, bet negribas, jo ir roka, kas balsta šo prezidentu un roka ir spalvainā. Roka ir no ES un būs tikai ilūzija, ka tā kundze darbojas tautas interesēs. Intereses ir visnotaļ prozaiskas, bet tā nu tas ir.

Ko lai dara tie, kas ir no gaismas? Lai mierīgi gaida, jo šī lieta ir baltiem diegiem šūta un saku, ka tā nav mūžīga. Ir laiks, ko Dievs nolcis – visam ir savs laiks.

Un tagad tiem, kas visu grib sasteigt. Viss ir pēc režisora ieceres. Uz skatuves uznāk tie, ko režisors ir angažējis lomai. Tagad loma ir šai, rietumnieciski centrētai, imponantai, garīgi mazai būtnei. Nākošo sezonu viņa mazliet parosīsies, bet aiznākošajā būs lielais pārmaiņu laiks, jo rietumi ir ļoti, no tiesas apņēmušies šo tautu samīt zem sava smaguma sloga, bet Dievs to tā negrib un viss būs tā, kā Dievs grib.

Šeit šobrīd ir maz godīgu cilvēku, kas kalpo vienam, kas diviem kungiem, bet tautai nekalpo neviens. Esiet mierīgi mani ļaudis, būs gaisma tuneļa galā un būs arī ļaudis, kas nelieksies, noturēs, sakārtos – BŪS, bet šodien skatieties uz visiem notikumiem, kā režisors ved tautu uz nekuriem, ar smaidu. Jo ir tas, kas ir, bet būs tas, kam jābūt!

Ardievu, no mums jums sūtījums.

20.06.1999.

Noskaņa – 5

Dialogs ar Andri Buiķi un Pēteri Kļavu...

Andrim Buiķim – Visumā domas ir pareizas, bet es ieteiktu Andrim no tiesa, vārdos un labajos darbos būt piesardzīgam, jo Esības telpā ir doma, ka viņa ticība gaismai ir līdzīga lētticībai. Maz ticēt, ir jāņem visa informācija un jāsaliek aina no tā, kas ir. Piemēram, no sirds ticēt labajam ir labi, bet no tiesas tumsa to uzskata par lētticību un pie vajadzības nobrauc kā baltā zirgā.

Andrim sūtam pašus labākos novēlējumus t.i., lai viņš ir redzīgs, dzirdīgs, jūtīgs ne tikai pret tiem, kas ir varas gaitēnos, bet arī pret tiem, kas viņu mīl un vēl labu. Pats zinās, kas tie, nav vārdā jāsauc. Būs atklāta saruna, būs labi un patiesi vārdi, bet kaut arī ar prātu nav pieņemams – sirdī jāpatur. Ir Esības telpā likumi, kas līdzīgi pasaulīgajiem, ir aksiomas. Viens no tiem skan šādi: **Dotais ir labs, bet atdotais no sirds ir vēl labāks. Ja saņem no sirds doto, tad turi godā, lai devējam nav jāredz, kā sirds tiek piesmieta.**

Ir arī Andrim ēnas puses, jo ir tur, kur AUGŠA, bet ne tur, kur sirds un patiesība.

Pērerim Kļavam – Ir jauki, ka cilvēkam daudz zināšanu, bet ir viens BET – ja visa sākums un gals ir iekš J.K., tad paliek skumji. Pasaule nav nekāda labuma no tā, kas ir prāta gara auglis, un to jau sāk saprast daudzi. Tuvāk neskaidrošu – gudrs sapratīs, bet Pēteris nav muļķis.

Par Mīlestību – tā ir bijusi un arī būs bez J.K.! Kas tā par mīlestību, ka no pasaules jānovāc divi miljoni cilvēku, lai iedzīvīnātu MĪLESTĪBU> Mīlestību neved ar zobenu un karātavām.

MĪLESTĪBU VED AR MĪLESTĪBU!

Par upuri – upuris ir tas, kas ir iekritis šajos it kā mīlestības valgos. Upuris saka, ka viņš ir mīlestības upuris. Nu tad jāsauc, ka šādu upuru ir daudz... Tā nav Dieva doma – Dievam upuri vispār nepatīk. Ja Pēteris atbrīvotos no šī šaurā skatījuma, viņam varētu ielikt teicamu atzīmi zinībās, bet zināt ir arī prast lietot.. Tā ir, un mēs to iesakām iemācīties, jo mācīties nakad nav par vēlu. Zināšanu gūzma bieži ir kā smags vezums, ko cilvēks visu mūžu velk, acis uz debesīm nepaceļot /teikts simboliski/. Gudrs sapratīs, bet Pēteris nav muļķis.

Liberālisms prasa, lai, runājot par Dievu, nemin konkrētu personu. Dievs ir VISS un VISUR, un tu vari lūgt ko gribi, bet nereklamē savu kā vienīgo! Katrs ir tiesīgs pielūgt savu, ja iziet no šodienas liberālisma un Dievs nav COCA – COLAs reklāma, kas tiek pie teikšanas, tas reklamē savu.

Pēterim sūram sveicienus, bet iesakam saudzēt citus, kas mīl Krišnu, Budu u.c., tai skaitā latvisko Dievu. Bet te jāsaka: *Nu, latvietis līdz sirds kambariem, bet Dievu paņēmis no citas pasakas.*

P.S.

Bībelē nav nekas šifrēts, ja grib – ūdens mirgā redz visu pasauli!

Un vēl: Tēvs PĪO – dažu sūtnis, lai nostiprinātu ticību Jēzum, kas sāk šķobīties. Riebjas runāt par to, kā smaržo DAŽU asinis. Vampīru asinis varbūt, ka smaržo pēc franču smaržām.

16.07.1999.

Noskaņa - 6

Mīlestības noskaņa latviešu tautai...

11. augustā ir sācies gals - gals tai nelietībai, kas ilgst jau 2000 gadu. Gals būs, bet nevar Esības telpa precīzi pateikt datumu, jo šeit laiks neeksistē, tikai to, ka TAS būs un būs drīz.

Labi būtu, ja jūs, mani ļaudis, saprastu, ka Jums ar šiem R ir tikai neliela saskarsme, jo R domāšanas veids ved uz nekuriem. Jūsu senais priekšstats par Dieva pasauli bija pareizs. Jūsu gadu skaitīšana kur bija SAULES GADS, LAIKI un SAVAITES ar 9 dienām, bija labākais, kas vien var būt jūsu tautai. Uzspiestais Gregora kalendārs, kas šobrīd ir Eiropā, novirza jūs no saulgriežos dotā spēka un enerģijas. Jūs dzīvojat kā kukaiņi - pus pa tumsu, pus nomodā... Ir novirzītas arī jūsu domas no patiesām vērtībām uz iluzorām.

Tad esat gudri vai, pareizāk sakot VIEDI, jo jūsu senči ir nākuši no zvaigznēm un viņi ir dzīvojuši pēc Kosmosa jeb Visuma tā laika optimālā modeļa. **Jo, ja enerģiju un gaismu mums dod saule, tad arī jādzīvo pēc saules kalendāra.**

Sāciet ar to, ka paši domājiet par vēsturi, atskatoties mazākais 1000 gadus vecā pagātnē. Domājiet, analizējiet, vērtējiet un, ja domāsi, tad arī sapratīsiet, ka izņemot postu, karus un neko labu šie 2000 gadu mūsu mazajai tautai nav nesuši, bet īpaši pēdējie 800 gadu - laiks, kad krustneši ar zobenu, viltu, varu, naidu un savtīgiem nolūkiem jūs pakļāva.

Būs tagad citi laiki, kas būs, no tiesas, mums kā tautai daudz vērtīgāki. Tie dos mieru, iespēju pašiem lemt kā dzīvot. Iespēju arī plaukt un zelt kā zālei pēc laba pavasara lietus.

Es jums saku un brīdinu - esat mierīgi, visi notikumi, kas būs RĪT un PARĪT, būs ļoti šausmīgi, bet jums tie ies secen, tikai nedaudz jūs skarot. Un būs tā, kā ir lēmis Dievs, un būs tā, ka latviešu tauta izdzīvos, kuplos un būs kā ziemas mieži, kā rudzi, kas iztur lielu aukstumu un pēc tam dod ražu un maizi. No šīs maizes jūs, no sevis ņemot un dodot, barosiet tos, kas ir badā, izsalkuši, izslāpuši un pazuduši starp diviem krastiem - meliem un patiesību.

Es mīlu savu tautu, mēs mīlam savu tautu, Dievs mīl visas tautas un Dieva doma ir tāda, lai tautas ir un paliek uz zemes šīs un attīstās garīgi līdz nebūs vajadzība pēc mākslīgas integrēšanās vai internacionālisma, bet tas viss notiks tā, kā upe plūst, tā, kā saule spīd, tā, kā dzimst bērns.

Jums būs dots laiks garīgai attīstībai 1000 gadu. Tas ir nosacīts laiks un jūs zelsiet, no tiesas, kā brīnumu nesdami sevī, kā liela tauta citu tautu vidū.

Un vēl :

Mīlam, mīlam, mīlam jūs un dabiski arī citas tautas, bet tas, kas pazudis no zemes šīs, tas nav pat vienas bērna asaras vērts, jo Dievs no galīgiem augstumiem redz, ko dara, zin, ko dara, un viņa lēmumi ir nepārsūdzami.

12.08.1999.

Noskaņa - 7

Tā ir , bija un būs, ka tumsa ies ar lāpu rokā, lai vientieši domā, ka lielā gaisma spīd. Bet vientieši arī nav muļķi, ir tikai vientieši un mostas , kaut lēni. Vieni tiesās, bet citi nogulēs visu gan savu tiesu, gan tautas tiesu. Ir apmāti un personību apžilbināti - kā vadāmi, kā velkami, kā akli. Roku pastiepuši, pie personības sāniem turoties, iet kā aitiņas NEKURIENĒ, NEKĀDIENĒ, NERĪTDIENĀ, bet purvā taisni iekšā.

Kas tad ir personība? Ir divi personību veidi:

- vieni ies tur, kur vara un visos laikos būs ar to;
- citi ies aiz svešas domas par naudu;
- bet tie otri ir tie, kas zin, bet nesaka, kas saprot, bet klusē.

Tad kāda jēga tādai personībai ? Viltus optimisms ja laiva grimst ir tikai kaitīgs. Labi jārunā kad patiesi iet tautai labi, vai vismaz uz labo pusi, bet ja sajūsmas saucieni atskan laivai grimstot - Dievam no tādas personības tikai dūšu sķebina.

Un vēl: lētticība un muļķība, ja kaitē tikai pašam - ir nieka notikums, ja ar to kaitē kopējai lietai - tas ir noziegums.

Un vēl: tiem, kas saka, ka ZIN, bet neko nezina, saka, ka JŪT, bet neko nejūt.

Lai varētu teikt, ka zin, ir cauri zinību putas katliem jāizēdas un intuīciju jāņem arī talkā. Bet teikt, ka zin, bet pats ar cita domu kā ar savu skraida - ir smieklīgi gan dzīviem, gan mirušiem. Skalji deklarēt var to , ko zin, bet ne to, ko jūt. To vajag saskaņot ar zināšanām.

P.S. Aizlūgt par KĀDU var tikai tad , ja ir pārlicība, ka tas KĀDS ved tautu pareizā virzienā.

05.11.1999.

Noskaņa - 8

Zināmas lietas, bet visi no tiesas ir kā apmāti. Ir jau laiks kopsolī iet un rīkoties, jo ir lieli notikumi priekšā paredzēti un jāgatavojas, lai var sākt citu dzīvi, citās skaņās, citās domās, ritmos un saprašanā.

Tā ir, ka varas priekšā ir ļaudis, kam par piemēru ir Romas izvirtība un degradācija, bet tauta, lai arī ir iedzīta līdz pleciem zemē, ir spējīga atdzimt - pie kam, strauji. Ir tikai jāsaprot visiem, ka MĀRAS ZEME, ir Dieva doma, Dieva roka un Dieva gaismas svētība. Un tikai caur jums, un tikai ar jums to var iedzīvināt par spēku, kāds nepieciešams, lai tauta beidzot būtu ar savu teikšanu, ar savu gribu par savu domu un rīcību teicēja.

Visi zin vēstures piemērus ar līdzīgiem notikumiem, bet tad, kad notiek ar pašiem ir kā apmāti, kā apmulsuši, kā nesaprotoshi - KAS? NO KURIENES? Bet tā ir, ka cilvēki savu nevērtē, savu izprot tikai pēc laika, bet... laika ir maz un būs jāsaprot ātri, un būs jāsaprot, lai var izdarīt to, kas ir jāizdara pašiem

Dievs līdzēs visiem jums visos jūsu ceļos, bet darīt būs jādara. Bez darba nav augļu. To latvietis zin, ir zinājis un zinās vienmēr, kamēr pastāvēs uz šīs zemes.

Vēlam jums veiksmi un paši rīkojieties. Ar mīlestību jums sveicienus sūtam no Esības telpas, ar gaismu jums gaismosim domas un ceļus, ar spēku jums līdzēsīm pārvarēt šķēršļus, bet tikai neguļat. Miegam ir slikta smarža, ja tas ir visnotaļ ieildzis.

09.11.1999.

Noskaņa - 9

Tāda ir dzīve, bet dzīve ir skaista, ja to prot skaisti nodzīvot. Tad sākam un jau tūlīt!

Visi zin, ka mīlestība ir laba lieta, bet mīl tikai sevi un tikai sevi. Lai mīlētu citus ir jāatver dvēseles vārtus, lai Dievs tur guns kuru kur!

Visi zin, ka nodevība ir slikta lieta, bet nodod un nodod, un nodod ... Kas to lai pasaka, lai TAS beigtos. Ne Dieva bīstas, ne tumsas spēkus no tiesas ņem vērā. Paši iet kā akli, kā sapīti, kā nolēmēti.

Nu, tad padomāsim no kura brīža mūsu ceļš ir sācis novirzīties tā, ka pat ceļa aprises nav saskatāmas ne saulainā laikā, kur nu vēl miglā. Migla, migla, migla ir visu mūsu acīs, domās, darbos. Miglaini priekšstati par savu senvēsturi, miglaini priekšstati par savu Dieva izpratni. Kas dos izpratni, kas dos ... Neviens, ja paši nevēlēties, pār sevi nevaldīsiet un ļausiet sevi piebāzt ar svešām domām un svešiem elkiem. Citu elkus uz kamiešiem nesat, citu elkiem lokaties, un CITI jums liek nastu kā ēzeļiem nest, un vēl slavas dziesmas dziedāt paverdzinātājiem.

Cilvēks ir liels, ja saprot savu tautu, savu Dievu un savu ceļu kas ejams, bet mūžīgi aiz bailēm liekties var tikai verga dvēsele. Zin to arī tie citi, bet kas viņiem - savs kažoks katram tuvāks..., bet vai katram? Te var teikt - nē, ne katram. Citam tuvāks, citam - nē. Gudram tuvāks, muļķim - nē. HA, HA, HA - atskan ļauni smiekli, bet kur tad BRĀĻU mīlestība, kur INTRNACIONĀL isms? No tiesas, tie, kas jums šo domu deva, paši dzīvo pēc citiem likumiem, kas ir tikai viņiem rakstīti, un rakstīti ar VISU tautu asiņīm. Paši raksta, paši visu kārtu, bet jūs, nelasot rakstus, parakstāties un pūšat svešas stabules, kā MĪĻIE KAUJAMIE JĒRI.

Zināmas lietas, bet vēlreiz jāsaka, ka brālis ir tas, kas tev pašam ir tuvs un, kas tevi no tiesas mīl, bet ne vārdos . Tas ir jājūt ar sirdi.

Tagad par visiem jēdzieniem, ko jūs, kā putni no siltajām zemēm atkārtojat, bet paši nejūtat, ka esat svešu domu tālāk runājuši un VIŅIEM darbiņš tik vien, kā jums šīs domiņas pasviest - kā nabagiem grašus, kā vistinām pelavas, kā muļķītim stāstiņus par paradīzi pēc nāves. Jums būs elle, bet VIŅIEM paradīze šajā saulē, bet tajā, tajā var gan sanākt otrādi, jo VIŅU dievs nav liels, bet sīks un VIŅIEM kalpojot jūs esat kā pa tumsu 800 gadus kūlušies - nu, laiks ziemai pāriet. Visi ir kā no ziemas - mazkustīgi un lēni, bet pavasaris prasa mundrumu un možu garu.

Tātad par vārdiņiem tādiem kā **DEMOKRĀTIJA** - tas skan skaisti, bet augļi pie šīs demokrātijas tikai dažiem nogatavojas - pārējiem jādzīvo no mūžīgām cerībām, ka pēcāk labāki ies, bet ne nu ies - nekā!

LIBERĀLISMS - tas ir it kad visi var visu, bet patiesībā - neviens nevar nekā un tie, kas to noorganizējuši, var brīvi rīkoties, jo ir taču liberālisms. Un tā - tie, kas var, tie rauj un pārējie dzied liberālo dziesmu.

Vēl labāk ir ar **INTRNACIONĀLISMU**, vai tām **VISPĀRCILVĒCISKĀM VĒRTĪBĀM**. Tie, kas to sludina ir ļoti gudri - lai visi iet uz NEKĀDIENI, bet paši nacionālo ceļu. Pie kam, tik stingri,ka mati ceļas stāvus. Nekādu internacionālo smaržu pat pa durvīm nelaiž.

Nu, būtu pietiekami daudz teikts, bet ir vēl viena lieta - visi lej ūdeni uz tukšiem dzirnu ratiem, un vēl viens otru skubina kurš ātrāk - kurš par to maksā neprasot. Tur ir zemes sāls aprakta - maksā tie, kas to mūziku pasūta, pasūta un maksā, maksā un pasūta, bet mūsu brālīši, kā ķipariņi, ko rausta aiz auklīnām lēkā un vēl - kurš augstāk. PANORĀMĀ to vien dzird,- kurš ticis muļķībā tālāk, kurš ticis stulbumā tālāk tādiem pašiem brāļiem. AH, pasaules gudrība, AH, pasaules muļķība, vai jūs esat vienas mātes meitas, vai esat vienas mātes pameitas, bet kurš to sapratīs, kurš?

Visi jau nav tie ķipari, bet tos mēģina nospīest, lai nedzird ne pa rādio, ne televīzijā. Tos mēģina pataisīt par Lielās Pasaules Lielā Ceļa noliedzējiem jo,lūk, ir sīki un nesaprot. Nesaprot gan, bet tikai kāpēc jālec bezdibenī un pie tam vēl himnu dziedot par mūžīgo laimi, par pārticību un tautu lielo draudzību.

Tautu draudzībai ir jābūt, bet caur tautu mierīgu līdzāspastāvēšanu, caur to saprašanos kultūras, mākslas, zinību jomās, bet ne maisoties kā MAIŠĶIEM pa pasauli, mēs lielo guni kursim. Ne maišķis veidos pasaules nākotni, bet tautas nāciju krāšņumā uzplaukstot, savdabo ceļu veidojot, garīgi augot un tur - galā , būs viss par ko šodien mēs runājam gan miers, gan vispārcilvēciskas vērtības, gan kultūra un savdabā Dieva izpratne, kas galu galā novedīs pie sapratnes, ka :

Ne tauta ar tautu tad karos, bet visas kopā pret tumsu! Rainis.

17.12.1999

..

Noskaņa – 12

Dialogs ar Sandru O., lasot maģistra darbu...

“Lietiskais (telpiskais) un skaniskais (informatīvais) kosmos latviešu folklorā”.

Darbs ir labs un ļoti vērtīgs, bet ir viens BET...

To, ko tu, Sandra, sauc par KREISO – ir vīrišķais un LABAIS – ir sievišķais. UN zini,, ka tu esi labu darbu darījusi, bet ŠO pārvērtē, citādi pretruna pašā būtībā. Kā LABAIS var būt karojošais un agresīvais, bet KREISAIS, kas ir uz mīlestību un mieru – ir slikts?

Viss ir otrādi!

Un zini, ka ticējumi par vīrieti un sievieti ir no tā laika, kad sākās patriarhāts.

Nākošais gadu tūkstotis būs matriarhāts un tad arī būs nevis ķērcošais haoss, bet gan klusējošais kosmos.

Tu esi lielu darbu padarījusi, bet izmaini skatu punktu un būsi gigantisku darbu veikusi.

Ar cieņu un mīlestību no klusējošā kosmosa – tavi tautas baltie brāļi.

07.01.2000.

Atklātā vēstule visiem, kas ir domājuši, kāpēc p/o MĀRAS ZEME neuzvarēja pagājušās vēlēšanās, lūdzam noskatīties kasetē uzņemtos notikumus, kas risinājās 04.09.99. Līvānos, kur visi pagastu priekšsēdētāji bija nobalsojuši par to, ka viņi atbalstīs MĀRAS ZEMI, bet reālie rezultāti rādīja, ka pat tie, kas bija MĀRAS ZEMES sarakstos, nebija to darījuši.

Jautājums viņiem – KĀPĒC?

Vai esošās partijas ir atrisinājušas kaut vienu mūsu sasāpējušo jautājumu?

Vai tās sevi ir parādījušas kā spējīgas veidot tautas dzīvi un celt tās dzīves līmeņa svarīgākos rādītājus – medicīnisko aprūpi, izglītību, tautsaimniecību?

Nē un vēlreiz – NĒ!

Tad kāpēc tu, cilvēk, nobalsoji par šiem ļaudīm un tu, pagasta vadītāj, neko nedarīji, lai tas nenotiktu?

Atbilde ir ļoti prozaiska -

bailes par savu krēslu, bijība varas un naudas priekšā un pats skumjākais – arī lētticība.

Tikai zināšanai visiem –

nekad tas, kas ir paēdis, nesapratīs neēdušu, un nekad tas, kas ir bailīgs nedarīs neko pret esošo varu.

Tad kā mums rīkoties?

Pavisam vienkārši – pašvaldību vēlēšanās ir jāievēl cilvēki, pie kam labākie, tādi, kas spēj domāt, saprast un beigu beigās nenobīties. Tāds ir mūsu ceļš, un tas ir ejams, un tas ir vienīgais – ar to varam sākt, bet beigsim ar vēlēšanām 2002.gadā.

Un tas ir vienā elpas vilcienā izdarāms un jūsu spēkos tas arī ir.

Tad esi stiprs, cilvēk, notice pats sev – mēs kopā to varam!

Noskaņa – 13

Rīt, ļoti drīz, būs risinājums visam...

Rīt jums jābūt kā dūrei, kā monolītam blūķim. Rīt jums jābūt kā vienam un tur ir spēks un viss, kas vajadzīgs, lai Latvija latviska būtu, lai Trojas zirgu no mūsu zemes uz mūžu raidam, lai savas dziesmas te mūžam dziedam. Bet ja ir svešais, lai dzied mūsu dziesmas. Ja nedzied, lai iet kur viņam tīk -mums alga viena, jo tūkstots gadu mēs kalpi citiem un vēl ne citiem, bet SAVIEM, ko kauns saukt par būs rīts ar sauli, vēju, tautas dziesmām un garu, kam jāaug un jātop par milzi, lai paceltos niecībai un sīkam pāri. Lai debesīs galvu un domas ceļam un tad arī būs un tad arī paliks viss tautai un tauta uz mūžīgiem laikiem.

Bet esi stiprs un nenodod, un esi gudrs un neņem, jo ņemot paņem arī viņu domas, lai tev neveicas.

Tad, lai ir viss ko teicām, tev mācība mūžos, kas sekos pēc šī.

15.01.2000.

Noskaņa -14

Pārdomas lasot Antona Rupaiņa pētījumu par senvalodu izcelsmi un tautu radniecību, kā arī, dainu loma senajās valodās.

/LATVJU GRĀMATA, Waverly, Iova, U.S.A.,1967/.

Tas ir tuvu patiesībai, ko jūs rakstāt, cienītais zinātniek, bet ir viens BET...

Pēc lingvistikas teorijas iznāk, ka lielās civilizācijas ir cēlušās no mazām civilizācijām, bet ir pilnīgi citāda aina. Lielās civilizācijas ir nākušas no kosmosa un, laika gaitā sašķēloties, veidojušās daudz un dažādas mazās civilizācijas, jo cilvēka dabā ir meklēt, atrast, apgūt. Iet, iet un visu tādā veidā aptvert ar savu klātesamību – tikai ar noteikumu, ka tur ir dzīvei piemēroti apstākļi.

Kur ir sākums, kur ir beigas ir Dievam vien redzams, jo bija jau cilvēks arī līdz brīdim, kad Naskas lidlaukā nolaidās pirmais no Suņa planētas. Tas bija civilizācijas sākums, kas sniedzas 200 000 gadu senā pagātnē. Bet visi tie, kas šeit jau bija – bija no tās puses, kur saule lec un bija ļoti zemas attīstības. Tāpēc arī mēs sakām, ka Dievs nāca no ziemeļiem, nevis no dienvidiem. Vēdas bija pirms Dainām, bet Vēdas ir Šīs civilizācijas auglis. Dainas bija ķeltu - DRUĪDU šo vēdu tiešs atvasinājums vai turpinājums. Mutvārdu māksla gāja kā šodien gripas epidēmija – kur, no kurienes un uz kuriem, to zina tikai vējš.

Visu citu var pieņemt ar sīkiem komentāriem, bet ainai, ko mums jāliek mozaikā, tas lieliski der.

19.01.2000.

Noskaņa -15

Dzīves komēdija vai dzīves eiforija...

Piedalās: Dzīvie, mirušie, statisti, komedianti, vientieši u.c.

Komedianti: Mēs esam tie, kas visu dara pēc citu liktā domu gājiena. Mēs spēlējam šo dzīves teātri, kā mākam, kā mums liek. Mēs esam tie, kas smejas par citiem un smejas ļoti gardi. Bet ir viens BET - bail tikai no viena, ka kāds nesmejas pēdējais. . .Tāpēc tos, kas var pasmieties pēdējie, mēs ļoti tvarstam. Tie, kas ir ar mums, tie ir visi ļoti smejoši un saliedēti, bet mēs smejamies klusi, zem grīdas. Mēs smejamies par visiem, jo domājam, ka mēs smejamies pēdējie.

Statisti : Kas te notiek ? Tāds mudžeklis un mēs tik stāvam. . . Ta tumšs, ta gaišs, ta silts, ta auksts. Velns viņu zin, kas to mūziku pasūta, bet ja labi maksā, jāstāv vien ir. Naudu vajag, jo vēders kurkst. Tā sirdsapziņa lai klusē kamēr dzīve ir tik grūta. Mēs būsim statisti un to sirdsapziņu nav ko klausīt. Būs citi laiki, izvilksim sirdsapziņu no azotes ārā, lai tad runā, tad klausīsim. Velns, kas par lugu? Kas to ir sarakstījis ? It kā par mūsu dzīvi, bet ne ar mūsu tautas mūziku. Viss kā pēc citu scenārija. . . Bet ko lai dara? Stāvēt vai nestāvēt - tāds ir jautājums?! Laikam jau stāvēsim. Nomirt jau nav prāta darbs

un vēderam vēdera tiesa, un Dievam dieva tiesa un to jau nezina vai tāds Dievs ir, un vai tāda tiesa būs. Ja būs, varbūt mūs attaisnos, jo mēs taču esam tikai statisti, tikai statisti. . .

Dzīvie: Mēs esam visi dzīvi un tā ir liela laime! Vai var būt vēl lielāka mēs nezina, bet domājam, ka nevar. Dzīvojot - tas ir skaisti! Kas to teica neatceramies, bet to, ka kāds teica tas ir fakts, un to visi zina.

Daži domā, ka mēs dzīvojam slikti, bet tie ir muļķi, jo viss attīstās pa spirāli un to sauc par evolūciju. Mēs evolucionējam. Daži domā pretēji, ka deģenerējamies, bet tie nav mūsējie. Mūsējie visi domā vienādi, bet tikai nezina, kas to domu pasvieda. . . . Bet vai tas ir svarīgi, galvenais - doma laba un mēs to domu kā karogu nesam, lai plīvo! Un tie, kas tā nedomā, ir muļķi. Un to jau mēs visi zinām, ka muļķi nav gudri un muļķi ir. . . .

Mirušie: Ko tu gribēji teikt, sīkā dvēselīt, ka tu nezini kas tev karogu rokās ielicis? Ka tu lielo patiesību pārņemto no Dieva? Tu nes citu domas, citu enerģijai kalpo un visu dari tā, lai tavas un tavas tautas iznīktu. Tad tā būtu tā lielā gudrība? Te bija uz skatuves arī tie komedianti, bet tiem gan ir viss skaidrs, tikai tiem nav ne sirdsapziņa, ne doma par to, ka viņi saņems to, ko pelnījuši agri vai vēl.

Mēs te esam jums līdzās un gribam jums teikt - dzīve ir ceļš, kas jāiet, lai par cilvēku kļūtu, ne Dievu. Cilvēks ir tad un tikai tad, kad dara cilvēka cienīgus darbus un domā cilvēka cienīgas domas, bet ja nē, tad tie nav cilvēki un nav ko lolot ilūzijas - tie zudīs un ies nieka pelavu līmenī. Bet tie, kas par cilvēkiem taps, tiem būs gan Dieva gaisma, gan viss ko paaudzēs zin teikt - gan atdzims, gan pārdzims, gan ies visuma telpā kā līdzīgs ar līdzīgu.

Vientieši ir Dieva ļaudis, kaut vai tikai tāpēc, ka iet bez viltus, bez aprēķina, bez nodevības. Un ziniet, ka tie, ko jūs smejat - tie smies par jums, jo viņi būs Dieva bērni arī tur, kur cilvēks nonāk pēc dzīves. Un tā ir nevis nāve, bet dzīve pēc dzīves. Un tā otra ir Dieva gaisma, kas pāri lejas - kam lejas, kam nelejas. Te nu ir maza gudrība, bet tā ir labi saredzama - KAM LEJAS, KAM NELEJAS.. Kas uzminēs ?

Vientieši: Mēs domājam, ka lejas visiem, bet tiem lielajiem, tiem liesies vairāk. Mums, tiem mazajiem, mazāk, bet tos citus mēs nezina. Kaut kas neparasts jau notiek, bet to mēs nejūtam. Ir tā, ka mēs negribam to just, jo slikts pievelk sliktu. Mēs tik ar to labo. . . .

Komedianti: Tie gan ir stulbeņi un izskatās arī kā DIEVA BĒRNI - stulbi un ar tādiem nav pat jārēķinās. Mēs ar tiem pārējiem manipulējam, bet tos, kas ir pāri pūlim, nocērpam. Ta bitte iekož, ta no balkona nokrīt. . . . Bet tie VISI jau ir kā iezombēti. Ko pasaka pa radio vai TV - tā ir lielā patiesība. Un tā patiesība ir mūsu rokās. Re kā, komēdija! Komēdija priekš dzīvajiem, komēdija priekš vientiešiem, komēdija priekš. . . . Kam vēl? Nu, laikam mums tā nav komēdija, mums tas ir mērķtiecīgs darbs. Un tie smejas un piedalās un ālējas, bet mums tas ir darbs. Tā nu tas ir.

Tie, kas saka par mirušajiem, tie ir šizofrēniķi. Tos ātri var novākt, ja sabiedrības domu noliek tiem ceļā un sabiedrības doma ir mūsu doma. Tātad tie, kas domā, ka ir mirušie mūsu dzīves līdzdalībnieki - tos trako namā baltā krekļā un špicīti, lai guļ un nedomā. Liecinieki būs un tos mēs sagādāsim gan no savu vidus, gan no pašiņām. Par naudu deju visi. Ņem visi, bet citi maz, citi daudz. Kas kuram liekas daudz - vienam 100 LS, citam miljons, citam trīs miljoni. Un tie miljoni ir mums piejami, kaut tie nav mūsu. Mums tos dod. Fondi tādi, kas dod un dod un gala tai kulei nav. Tikai doma ir tāda - kur, no kurienes tajos fondos tik daudz naudas, lai visus nopirktu?

Statisti: Mēs domājam, ka tā nauda nāk no pārpalikuma. Kādam birst ārā no kules un kāds to dala.

Dzīvie : Mēs gan knapi dzīvojam. Reizēm trūkst 18 santīmu ceļam transportā, bet kur tādas kules, kur tik daudz ?! To taču nevar ar darbu!

Komedianti: Ha, ha, ha, ha! Ar darbu var tikai auklu nopirkt kur izžāvēt sasvīdušās zeķes. Nepietiek pat nauda veļas pulverim, lai tās mazgātu. Tā arī karini, lai žūst! Komēdija ir iekš tam, ka to naudu iegūst no mums un mums atdod, lai mūs padarītu par lopiņiem. Ne jau savu naudu, bet mūsu sviedru naudu mums atdod atpakaļ caur fondiem. Vai ES- bas naudiņa, kas ar mums dara ko grib .Un zināms, ka lielākā peļņa ir no kara darbībām, no narkotikām, no prostitūcijas, no slimībām, jo zāles, ko pārkam arī ir lielas naudas nesējas.

Un vēl - no visa, kas ir uz zeme šīs daži gūst peļņu, bet daudzi slimības un postu. Bet tas lai paliek . . . To mēs neatklāsim, jo mūsu līmenī mums tiek dots tik, cik mums vajag, bet tie citi- tie mums neinteresē. Jo zināma lieta, ka tauta vairs nav modes lieta, bet internacionālisms nozīmē - katrs par sevi kā var un kādiem līdzekļiem.

Tā ir galvenā doma, bet te ir vēl viens bet - mums ir skaidrs, ka to aukliņu tur rokās tā lielā naudas kule, bet tiem dzīvajiem un vientiešiem un statistiem lai ir doma, ka visu dara pēc sava prāta. Lai domā...

Visi: \reizē\ Ah, bet galvenais tikai dzīvot un galvenais sākt ar sevi, un veidot sevi, un domāt par sevi - tad būs lielā gaisma, tad būs ! Un ja karma vēl TĀDA, tad visu vada Dievs. Tur nav ko darīt un tikai jādzīvo. \Skaļi smiekli aiz skatuves.\

Visi: Kas tur smejas?

Viens: Tur laikam kāds, kurš nav redzams . . .

Otrs: Bet kurš tad nav redzams? Uz skatuves visi!

Trešais: Tas taču nevar būt Dievs?

Ceturtais: Nē, tie smiekli bija velnišķīgi.

Piektais: Bet kas tad tur smējās ?

Visi: Bet kas tur smējās?

19.01.2000.

Dialogs ar Oļģertu Guļānu, lasot grāmat PAR KO KLUSĒ VĒSTURE

Vēsture klusē par ļoti daudz ko..., bet jūs, Guļāna kungs, esat no tiem, kas grib visu tā sajaukt, lai nākošās paaudzes vairs nesaprot ne rītu, ne vakaru. Tie jūsu komentāri no vēstures materiāliem visi ir vienos vārtos – un tas ir, ka kristietība ir balta, bet vikings ir nelaimes sakne. Īstenībā ir otrādi – vikings ir tāds pats vēstures notikums kā visi citi, bet kristietība ar saviem krusta kariem ir mērķtieki organizēta darbība, lai cilvēks ietu NEKURIENĒ, NEKĀDIENĒ, NERĪTDIENĀ. Un te jums būtu jāsaprot, ka jūs rakstāt pēc pasūtījuma, tad vismaz esat tik godīgs, ka beigās arī rakstiet to vārdus, kas jums šo vēstures variantu ir pasūtījis. Mūzika ir, cilvēku valodā runājot, no citas operas un vēl sliktā izpildījumā. Un tie, kas šajā redz lielo patiesību, ir tie, kas to grib mums sniegt. Lielā patiesība tikai vēl būs, bet nekas no jūsu versijas tur netiks iekļauts. Tieši jūsu grāmata kalpos par piemēru, kā vēsture top pēc pasūtījuma.

Un vēl: tas, par to MELNO BRUŅINIEKU, ko Rainis ir saucis par CITU, ne vācu bruņinieku ir tukšu salmu kulšana. Melnais bruņinieks ir un paliek vācu nelietīgā viltus vara, kas, aiz krusta slēpjoties ir tik posta izdarījusi, ka to nekad tauta nedrīkst aizmirst.

Un vēl: Tikai Guļānam galvā ir tāds ķīselis. Citiem, paldies Dievam, kauns nav par ziepēm palicis – katoļticību kalnā, bet Bizantijas kristietību uz mēslaini... Esot, lūk, bijusi vergu tirdzniecības zeme. Murgi! Bizantijas kristietība bija vismaz ar cilvēcīgu seju. Katoļticība – lieli zobi un purns. Bet labuma nav ne vienā, ne otrā. Tas viss ir tukšzieda vērtē.

Būs vēl, būs notikumi...,
kas tiks skaidrībā – tas ies kā pa iemītu taku,
kas netiks – dzīvos kā mucā.

28.01.2000.

Noskaņa – 16

Visiem, visiem, kas dzird, redz un saprot!

To, ko šodien dara varas koridoros, to nevar saprast. Tas ir tikai vienos vārtos, bet tautai lai ir vienas mieles. Rīts vai vakars tie kungi maļ tikai savas dzirnas un maļ rupji, lai būtu tikai pašiem maizes klaips.

Tādas jukas ir radušās tikai tāpēc, ka mēs neesam raduši celties un iet par savu tautu un zemi. Paskaņ, ko dara čečeni, bet mēs esam kā no cita māla. Trūkst vārdu. Par TO negribas runāt.

Bet par ko lai runā? Par to, ka jūs, mīlie ļaudis, guļat pirms nolemtās stundas un vienīgā doma, lai neviens netraucē jūsu miegu. Bet mēs traucēsim!

Skat, kā jaunai prezidentei jau memuārus raksta. Neko vēl nav izdarījusi, bet jau slavina sevi un savu neatkārtojamo dzīvi. Kas tad tur tik liels, lai rakstītu memuārus? Pagaidām NEKAS un nākotnē arī NEKAS, bet memuāri top. Bet kas pateiks, kurš šo dāmu ielicis krēslā un ar kādu uzdevumu? Jāsaka mums – uzdevums visnotaļ prozaisks. Ātri ar steigu uz Eiropas Savienību un ātri integrēt, lai visi ir vienādi lieli muļķi. Tikai tie, kas lika to darīt, lai ir gudri.

Par ko būs memuāri? Par to, ka nodod savu tautu? Ar Šķēli kā cimds ar roku, bet Šķēlem jau cauri mirdz viņa tirgoņa daba un šī dāmiņa ir no tās pašas kliķes. Visu apsolīja, visu nu darīšot, lai savu tautu pārvērstu par stulbu mankurtu baru. Integrēt un ātri – tas ir viņai uzdots kā pamatuzdevums. Šķēlem reģionālā reforma, bet abiem kopā – pārdot savu zemi tiem, kam tā lielā naudas kule.

Ko lai saka Dievs? Dievs šausmās novēršas no tādas prezidentes un tā tirgoņa – ministru prezidenta, un Dievs darīs visu, lai šie iet tur, kur nākuši.

Kā kristieši saka – no zemes tu esi nācis un zemē tev būs pārtapt. Bet šīs dvēselītes, lai ganās zemajos ganību laukos, jo AUGSTAJOS ir viet tikai augstajiem.

Tā ir, bija un būs, līdz cilvēks pats sev kungs kļūs!

14.02.2000.

Noskaņa – 17

Dialogs ar Džeimsu Rētfildu lasot DESMITO ATKLĀSMI

Ļoti laba doma un pilnīgi pareiza, bet tas ir viens murgs attiecībā uz Kristus mācību. DESMITAJĀ ATKLĀSMĒ ir nepareiza Dieva izpratne. Nevar runāt par Jaunās derības Dievu šajās atklāsmēs, jo šīs atklāsmes jau bija gadu tūkstošus pirms šīs reliģijas. Sākumā teikts / Dž. Rētfilds DEBESU PAREGOJUMS/, ka rokraksts atrasts Peru 600 gadus pirms Kristus.

Tur ir arī citi sāpīgi momenti, bet vispārējos vilcienos šīs desmit atklāsmes pilnīgi var kalpot cilvēcei virzībā uz jaunām garīgām virsotnēm. Tas arī notiks, bet Dieva tēma būs cita, pilnīgi cita – Dievs būs no druīdu senās reliģijas jāņem. Un tas ir tas Dievs, kas ies nākotnē. Lasīsim SAPRATNI un gudrs sapratīs, bet ar tiem, kas nesapratīs runās Esības telpas likumi, jo izdzīvos tas, kas saprot. Tas, kas nespēj iekļauties Dieva plānos ir lemts iznīcībai. Dieva doma ir harmoniska pasaule – tas ir - tāda pasaule, kur tautas attīstās kā patības un iet katra savu krāšņo ceļu un nevis visas kā maišķi maisās un iet uz NEKURIENI. Evolūcijai ir liela loma cilvēces vēsturē, bet pats galvenais, lai to saprastu pareizā nozīmē:

EVOLŪCIJA nav REVOLŪCIJA!

Evolūcija ir tāda, kad paliek labais, bet sliktais aiziet nebūtībā. Tad, kad svaru kausi ir sasvērušies, tad iejaucas Dievs un īsā laikā viss nostājas savās vietās.

Tāda ir dzīve, bet dzīve ir skaista, ja dzīvojot mēs vadāmies pēc šīm desmit atklāsmēm, tad mūsu ceļš ir tīrs, skaists un Dievam tīkams. Tas, kas to nesaprot, iet kā auns – kur liek, tur iet. Nu, un tagad ies uz ES. Labu ceļavēju auniem vēlēsim, bet paši iesim, kur sirds liek.

**Bet sirds liek iet savu senču iemīto taku.
Un takai ir skaists pamats – caur savu tautas dziesmu,
caur savu kultūru un ētiskiem principiem uz gaismu pretim Saulei,
neaizmirstot arī to, ka esam dzīvojuši pēc Saules rita.**

Riti, riti kamolīti, Riti manā zemītē.

Visa dzīva pasaulīte
Ritēs cauri gadsimtiem.

01.032000.

Noskaņa – 18

Par toleranci...

Esības telpā ir doma, ka tolerance ir piesegs tam, lai visu noliktu cilvēkam galdā kā pirmās šķiras produktu. Tolerancei ir robeža krasi izteikta – tad, kad TU toleranti noklausies pilnībā otra viedokli, tad, lai viņš toleranti noklausās tavu viedokli.

Tolerance nenozīmē piekrist otra viedoklim! Toleranti – nozīmē visu salikt pa plauktiņiem un tas notiek tad, kad abi oponenti izsaka savus viedokļus, bet tas, kurš nespēj savu viedokli pārstāvēt –

toleranti piekāpjas. Šī piekāpšanās, ja nespēj argumentēt ir tolerances viena no svarīgākām sastāvdaļām.

SECINĀJUMS :
Tolerance ir spēja ieklausīties otra viedoklī un spēja aizstāvēt savu,
bet nespējas gadījumā toleranti piekāpties.

Šodien toleranci jauc ar visatļautību – visi var izteikt visu, bet neaizstāvēt savu viedokli, visus izsludina par patiesībām. Patiesību nav simts, bet viena, un tās meklējumos cilvēki patērē savu dzīvi. Ja patiesību būtu tik, cik cilvēku, tad pasaulē būtu tāds jūklis, kas šobrīd arī ir. Meklēsim to vienu patiesību un nebaidīsimies tās dēļ lauzt šķēpus. Katras paaudzes evolūcija ir tieši šīs patiesības meklējumos un atradumos.

TĀTAD – tolerance nav mīkstčaulīgo klusēšana cita viedokļa priekšā, bet gan prasme aizstāvēt savu viedokli, bet ļoti argumentēti.

02.03.2000.

Noskaņa – 19

Tāda ir sīkā dvēselīte, kas savu patiesību stāda pāri tautas patiesībai. Tāda ir sīkā dvēselīte, kas savas ērtības stāda pāri tautas vajadzībām. Tāda ir sīkā dvēselīte, kas citus nodod, lai pašai būtu labi. Tāda ir sīkā dvēselīte, kas citus var nokaut, lai iegūtu kāroto nieka grasi. Un jūs, kas par ŠO jūsmojat, nostājaties tam blakus gan domās, gan . . .

Ko tad lai uzskatam par patiesību ? Vai katra nieka gariņa smilkstēšanu, vai gadu tūkstošos veidoto uzskatu kopumu, kas mūsu gadījumā ir tautas dziesmās likts ? Nieki ir tie, ka ir tik patiesību, cik cilvēku. Ir tikai viena patiesība katra dzīves notikuma un lietu dziļākā būtībā un tie, kas grib teikt, ka patiesība ir katram, ir nieka gariņi.

Ir trīs gradācijas, ko varētu nosaukt par gradācijas mēru:

TAVA PATIESĪBA,
TAUTAS PATIESĪBA,
DIEVA PATIESĪBA.

Un tad jāsaka - kur tu esi, tur ir tava patiesība. Ja tikai par sevi, tad pirmā, ja par tautu, tad otrā un ja par sevi un tautu, tad trešā.

Ir cilvēki, kas nevar stāvēt līdzās risinot patiesību mēru, jo viens par SAVU patiesību, otrs par TAUTAS. Te tikai Dievam galavārds - kam ir, kam nav patiesība.

Un vēl: ja cilvēkam ir patiesības mērs liels viņš pāri stāvot paliek muļķa lomā, jo simtiem sīko kliez tik skaļi savas patiesības, ka LIELĀ PATIESĪBA nogrimst sīko patiesību jūrā.

Tā ir, bet būs citādi, ja iesiet tur, kur LIELĀ PATIESĪBA.

10.03.2000.

Noskaņa – 20

Tā runāja visas, visas tautu gaišās virsotnes un tā runāja Zaratustra.

Viss ir liels, ja lielam cilvēkam rokās ticis, teica Zaratustra saviem zvēriem. Viss ir sīks, ja sīkiem ļaudīm rokās ticis. Tā teica Zaratustra skatoties uz sauli.

Bet ir viena lieta, kas ļaudīm nav saprotama - liels neteiks sīkumus nekādus, nekur un nevienam. Sīkais teiks visu - ko dara, ko domā, kā gul, ēd un visu citu. Bet ziniet, mani zvēri, teica Zaratustra, jūs esat lieli, jo jūs visas lietas dariet klusējot, bet ja kāds dzird skaļas dzīvnieka žēlabas, tad tas zin, no tiesas, lieta ir nopietna. Tā ir pie jums, mani zvēri, bet tā nav pie cilvēkiem. Ja viņi dzird lielā cilvēka kļiedzienu, viņi rāda ar pirkstu un smeļās: *Lūk, redzi, arī lielajam iet slikti!* Bet citi saka: *Nu, re, vai tas nav mulķis, ka sūdzas par tik sīku lietu.* Lieta ir tāda, mani zvēri, ka otra sāpe mums vienmēr liekas sīka. Bet tā jau ir bijis un būs.

Ko klusējat mani zvēri? Vai klusēšana nozīmē piekrišanu? Es jūs uzrunāju jau daudz gadus, bet jūs vienmēr klusējat. Tas nevar būt, ka visu šo gadu laikā man vienmēr ir bijusi taisnība?! Un tomēr, ja tas tā ir, tad es esmu zvēru karalis, jo pie cilvēkiem katrs gudrs vārds tiek apsmiets, katra otra cilvēka sāpe tiek nolikta savas izpratnes labirintos, bet šajos labirintos reti iespīd gaisma un tur viss tiek apšaubīts.

Kas es esmu pie cilvēkiem, mani zvēri? Jūs atkal klusējat... Es esmu tikai sīks pīslis zem viņu domu akmeņiem, bet jums es esmu liels cilvēks un draugs. Te ir atbilde: kas ir bijis, tas būs liels visu mūžu un tie esat jūs, mani zvēri un tāpēc, ka jūtat, kur ir patiesības grauds, kur sēnala. Es stāvu jūsu vidū un jūs man nekožat, mani neplosat. Bet es stāvu ļaužu vidū un viņi man kož un mani plosa. Tad labāk es esmu karalis starp zvēriem, nekā nieks starp cilvēkiem!

Zvēri sakustējās un klusi iegāja alā. Zaratustra stāvēja viens ar sevīm un Dievu. Un tad viņš dzirdēja Dieva balsi: *Tu esi tik liels, Zaratustra, cik liels ir tavš gars. Un nav neviena spēkos tevi ne pacelt, ne pazemināt. Jo to, ko ceļ cilvēki, Dievs bieži vien, ne tikai neceltu, bet iemītu zemē kā slieku. Tu esi zvēru karalis, Zaratustra, bet tevi Dievs ieceļ arī par ļaužu karali. Ej alā un palīdzi sev sakārtoties, lai tad, kad iznāksi gaismā, neviens nekad vairs nedzirdētu tavas žēlabas, ne redzētu tavas asaras. Liels ir tas, kas liels ir garā. Tu tāds esi, Zaratustra. Tad topi par savu lielā gara spoguļi. Lai tavas bēdas ir tikai tavas, lai tavas asaras ir tikai tavas un cilvēki, lai redz tikai to, ka tu esi Zaratustra, bet vērtēs tevi tikai Dievs.*

14.03.2000.

Noskaņa – 21

Ēzopa fabulas

Reiz četri ēzeļi iet pa ceļu un redz krūmos liels, skaists putns. Nolēma putnu izvilināt no krūmiem, lai viņiem kalpo un dzied, bet putns, gudrs būdams, saka ēzeļiem: Jūs visu ceļu ejot tikai sīkus notikumus redziet, jo jūsu deguni noliekti uz leju un jūsu acis skatās zem kājām. Kā man, tik lielam un skaistam Putnam, jūs izklaidēt ja jūsu domas ir ceļa putekļu appūstas? Es lidoju augstu un mani domu ceļi ir tur, kur gaisma. Tas, kas iepriecē mani, jūs tikai sanīkno un, beigās nikni būdami, jūs sāksiet ķildoties savā starpā. Tas ir slikti, ka jūs gribat mani aiztikt. Ejiet savu ceļu, bet putni lai iet savu.

Te jāsaprot: ka visu ko grib nevar darīt jo ir lietas, kas ir pāri ēzeļu saprašanai.

Četri ēzeļi nolēma iet uz pilsētu, lai tur sāktu savu dziesmu. Bet tad viņiem teica, ka tur ir putns, kam ir patiesi skaista dziesma. Viņiem kļuva neomulīgi, bet tad viens no ēzeļiem teica: Ko nu, viens putns nav spējīgs aizdziedāt tādus dūšīgus ēzeļus. Iesim un tad jau būs redzams, kuram labāka balss. Tā gāja visi četri un brīnījās, ka visa pilsēta pilna skaistām putnu balsīm. Vēl nav par vēlu griezties atpakaļ, taica viens. Ko nu! Iesim. Mēs taču esam četri. Bet sanāca tā, ka, ienākot pilsētā, visi klausījās putnu dziesmas, bet ēzeļu kļiedzienu iztraucēja tikai lielo harmoniju.

Te jāsaprot - tas, kas ir radis kliegt, nekad nevarēs dziedāt, bet tas, kas dzied, nekad nesāks kliegt!

Visi zināja, ka pie lielā kunga ir daudz ēzeļu, bet tikai četri bija viņam padevīgi vergi. Tad nolēma kungs visus četrus sūtīt pakal Putnam, kas bija zelta būrī. Tikai neklīdziet un neņemiet putnu ārā no viņa būra, tad pamodīsies kareivji un jums būs jābēg ko kājas nes.

Nepaklausīja ēzeļi un nolēma izņemt putnu no zelta būra, lai nebūtu tik smagi jānes. Tad notika brīnums – putns pamodās, sacēla troksni un ēzeļi dabūja mukt, ko kājas nes.

Te jāsaprot – nekad nav vergs tik verdzisks, lai nevarētu būt vēl verdziskāks.

20.03.2000.

Noskaņa – 22

Tas, kas uz notikumu gatavojas iepriekš – ir nelietis. Tas, kas tiek pārsteigts – ir upuris.

Visu zina KĀDS, bet tas, kas zina visu, nezina galeno – arī ledus kūst tad, kad nāk pavasaris un atmoda.

20.03.2000.

Noskaņa – 23

Ēzopa fabulas

Tas bija sen, bet cilvēki vēl atcerējās tos laikus, kad zvēri runāja ar cilvēkiem.

Kādu dienu divi suņi runājās savā starpā : *Tu esi paēdis, bet es izsalcis. Iesim tagd meklēt ko ēst priekš manīm, bet rīt es iešu, lai meklētu tev ēdamo.* Garām gāja cilvēks un dzirdēja suņu valodu, viņš teica: *Ne nu ies viņš ar tevīm, nekā, jo paēdušai nesaprot to, kas badā.* Bet tas, kurš bija paēdis, saka cilvēkam : *Tā ir pie jums cilvēkiem, bet pie mums zvēriem ir citādi - tas, kurš ir paēdis atdod tam, kurš ir badā. Bet jums to nesaprast, jo mēs ņenam tik, cik varam apēst, bet jūs tik, cik varat sagrabt. Te nav viena mēra, jo te ir tā - kas mežā paliek no manām pusdienām - to apēd citi kukaini, bet jūs savu pārpalikumu liekat kambarī, lai pūst, ka tikai ne otram.*

Te jāsaprot, ka dzīvniekiem ir augstāka morāle un saprašana kā cilvēkiem.

Sīks putniņš lidoja pāri lielai jūrai. Te saceļas vētra un viņam nepietiek spēka pāri pārlidot. Putniņš nosēžas uz viļņu galiem un cenšas tālāk tikt ar citu spēkiem, bet viļņi ir viltīgi un putniņam samērcē spalvas tā, ka viņš nogrimst kā akmens.

Te jāsaprot, ka uzticies citiem tikai daļēji, bet to, ko esi nolēmis dari pats, lai tu vadi savu izdošanos, ne nejaušība.

21.03.2000.

Noskaņa – 24

Saules gadskārta ir tā, kas mums bijusi no aizvēstures...

Visiem tiem, kam vēsture ir no kopējās siles, tas liekas mazsvarīgi. Visiem tiem, kam ir kaut neliela saprašana par to, kas ir enerģija un kāda ir tās nozīme tautas dzīvē, nekādā gadījumā nejautās - kāpēc SAULES GADS. Neviens jau nesaka, ka vajag uzreiz pāriet uz SAULES GADA kalendāru, bet

saprašana sākas no pamatiem, kas ir tautai atņemti tūkstots gadu periodā un ko tauta vienmēr ir zaudējusi kā cilts no savas pūrlādes, un ko tas viņai maksā gala rezultātā.

Bet tagad par to, kas ir pazaudēts:

- pazaudēta ir neatkarība no visiem kam tik mūsu zeme un mūsu vieta zem saules, pazaudēts ir saules rīts, kas deva mums patiesi lielu spēku, enerģiju un skaistu dzīves plūdumu;
- pazaudēta ir sava Dieva sapratne un tradīciju kopšana sakarā ar to ;
- pazaudēta ir sava stāja un nostāja visos dzīves jautājumos. Tik vien kā nosaukums LATVIJA un LATVIEŠU TAUTA, bet ir tikai piedēklis katram riebeklīm, kas nāk še ar savām iekarotāju un iekārotāju ambīcijām.

Tad jāsaaka kopsavilkumam, - SAULES GADS nav jānes mājās kā lietišķs notikums un tam var kalpot bez varas akcepta. Svarīgi Saulgriežus un Saulstāvjus svinēt pareizā dienā, ne tad, kad to nosaka Gregora kalendārs.

Un vēl: tas kas mūs paverdzināja ir visu izdomājis līdz galam, bet mēs no tā atsakamies tikai tāpēc, ka grūti sasiet notikumus virtenē kā krelles. Ja viens posms trūkst, tad rotai nav skata. Skumji, ka ir tādi ļaudis kam trafarets galvā un sirdī, - ko māca to atkārtot kā putns no siltajām zemēm, bet kur pašā sirds, doma to nezina pat vējš.

Nu re, ir JĀTNIĒKS BEZ GALVAS un labi ja būtu viens, bet ne nu viens, nekā un tur nevar līdzēt neviens...

31.03.2000.

Noskaņa – 25

Sākas spiedienu uz visiem akupunktūras punktiem. Prezidentes pilī šodien pulcējas tie, kas grib mums uzspiest savu vēstures versiju un savākuši tādus vēsturniekus no mūsu vidus, kas ir ar mieru to veikt pēc pasūtītāju ieceres.

Prezidentes pilī notiek lielākā nelietība, kas ir bijusi Latvijas pastāvēšanas laikā. Var tautai atņemt materiālās vērtības, bet atņemot vēsturi - to nolīdzina līdz ar zemi!

Kas vēl būtu sakāms? Nekas, jo gudrs sapratīs, bet muļķim viss viens. Kā var mums padomu dot kā rakstīt savu vēsturi vēsturnieki no ASV un Izraēlas ? Te nu viss ir skaidrs, bet tam kam nav skaidrs, lai iet tālāk gulēt ziemas miegā.

Un vēl: visi klausās ko pa rādio dziesmo Šķēle un ir sākuši saprast, ka šie visu ir spējīgi apgriezt kājām gaisā, visu pārkrāsot tā, kā viņiem vajag. Nu jau tik tālu, ka sodīs Ādamsonu, bet ĪSTIE pedofili būs tie, kas pacels giljotīnu.

03.04.2000.

Noskaņa – 26

Tas bija sen, bet tai pašā laikā nesen ...

Pamazām nāks gaismā no kuras vietas un ar kurām rokām tika vesta šī viltus neatkarība. To jūt, bet vēl slikti saskata, jo notikumi ir pārāk tuvu. Visu veica partijas līderi ar slieņojošajiem līdzskrējējiem. Jau PANORĀMĀ rādīja, kas rakstīja NEATKARĪBAS DEKLARĀCIJU un KUR.. Kas to saprot, - saprot arī režijas mērķus. Bija jārada ilūzija, ka viss ir ļoti bīstami, lai tautai būtu bailes piedalīties tiešajā pārvaldē. Un te, notika tas, ka tauta pagāja malā, lai BIJUŠIE ved uz neatkarību.

PILSONU KONGRESS izjuka, jo tas būtu tautas lielākās daļas vēlmju rupors. Un aizgāja viss caur Augstāko Padomi, kur sēdēja jau tie, kas tikai uz to cerēja. Nemaz negribas runāt par to, ka balsošanas rezultāts - vai būt PK vai AP, tika viltots. Tā mēs novirzījāmies no tautai vēlamā ceļa.

Nav mūsu Latvijā neatkarības! Atkarība ir tik liela, cik liela ir sīko ļaužu doma. Un doma ir tikai par savu labumu. Tā mēs 4. maiju patiešām varam neatzīmēt ar sarkanu krāsu savos kalendāros. Tā ir drūma patiesība, bet patiesība arī ir tāda, ka tautai vēl būs iespēja to nokārtot sev par labu, bet tur vajag GARASPĒKU. Un būs! Būs viss tā, kā Dievs to ir ielānojis. Būs nevis ilūzija, bet būs patiesa neatkarīga Latvija. Jo tādas lietas kā tagad notiek - Dieva plānos nav.

Latvji nav maza tauta - tā ir liela tauta, ko mazu cenšas padarīt tie, kas ir iekārojuši šo vietu zem saules. Bet tādu kas to grib ir vairāk kā vajag.

Dievs reti iejaucas cilvēku likteņos, bet tad kad iejaucas,
tad notikumi iet to gaitu, ko lēmis Dievs.

Visi ir sākuši plosīt šo tautu, šo zemi, bet tiks saplosīti paši. Kas to visu redzēs, tas to arī sapratīs. 4. maija deklarāciju mēs izsvītrosim no svinamo dienu saraksta. Tā būs tautas melnā diena, jo šajā dienā mēs savu patieso neatkarību atdevām viltus līderiem, kuri tagad vēl balo kā lieli varoņi. Un smieklīgi - paši sev vēl ordeņus piešķīra par šo viltus darbu. Būs lietas kārtojamas pareizā secībā un šos ordeņus pūrā vairs neņems neviens. Kas ir tautas draugi - tos ieliks tur, kur sēž viltvārži. Bet tikai tas var būt tur, kas mīl šo tautu un zemi ko sauc par Latviju. Tos, kas to plosa, mēs noliksim sāņus kā šaha figūras. Nekad tautai nebūs aizmirst to vārdus, kas gāja kā viltus pravieši, lai aizmiglotu acis visiem. Nav mums neatkarības - ir tikai liela, liela atkarība! Zināma lieta, bet sakām to, lai zinātu visi nevis paši viedie, bet visi. Kas zinās, tas ies kur jāiet un notiks viss tautai par labu.

Un vēl : Visus, kas gāja šo viltus ceļu Dievs nevaino, bet tos, kas gāja ar pilnu apziņu, vaino gan. Un sods būs tāds, kā to ir katrs pelnījis.

04.05. 2000

Noskaņa – 27

Viss izriet no cilvēka gara un gara bagātības...

Viss izriet no paša, ne no ģimenes. Vienā ģimenē var būt taisni un līki koki.

Kur rodas tie līkie? Tie rodas no dvēseles šauruma, no dvēseles lieguma, no ego pakāpes. Vienā ģimenē var būt sātans un var būt eņģelis. Tāpat kā nevajaga piekārt zīmotni lēniem un straujiem, tāpat nevajadzētu piekārt zīmotni vienas ģimenes ļaudīm. Visi rodas miesā no tēva, mātes, bet garā no Dieva. Dievs dod bērnam tīru dvēseli, bet kādas iegūst atziņas - tādas krāsojas dvēseles dzīves laikā. Visiem tiek gaišas dvēseles, bet lielākā daļa tiecas uz tumšām lietām - pievelk tumšais kā maģisks spēks. Un te, lūk, Dievs deva cilvēkam domu, lai saprastu KAS ir KAS. Un tie, kas vadās tikai no dziņām - iet tumsas ceļus, tie, kas talkā ņem domu - iet gaismas ceļus. Vienā ģimenē ir krasi pretstati, vienā tautā ir krasi pretstati, bet Dievs domā, ka lietu var vērst uz labu.

Tad kā? Sanāksiet pirmie desmit, divdesmit, trīsdesmit un caur jūsu gaismu izgaismosies patiesās vērtības. Dievs šo brīdi ir gatavojis ilgu laiku un tie, kas sanāksiet, būsiet lielu pārvērtību sākumā, bet cilvēces ceļš uz gaismu būs tūkstots gadus ilgs. Tas ir sākums Esības telpā, bet pietiekams laiks tautām, lai nonāktu tādā dvēseles stāvoklī, kad tumsa iet nost no gaismas un gaismai ir lielāks svars. Un, zināmas lietas, bet jāsaka vēl - tie, kas no tumsas, ies raudādami.

Un vēl: Visi ir tiesīgi nolemt paši, kādu ceļu ies, bet tad kad nolemj, nav ko skatīties atpakaļ - var vēl pārvērsties par sālsslabu

Tumsai ir liels spēks, bet ne lielāks kā gaismai.
Cilvēks ir lēmējs - KĀ LEMS - TĀ BŪS!

23.05.2000.

Noskaņa – 28

Tā kā uz karstām oglēm dzīvo mūsu prezidente...

Steidz notirgot savu zemi ātrāk par iepriekšējo priekšgājēju. Tautai no zem kājām izraut tiesības pārvaldīt savu zemi.

Zīmējums tāds - sākumā atņēma ar banku starpniecību visus brīvos naudas līdzekļus, tad nolika priekšā vienu investoru, kas bija ar mieru maksāt nieka naudu un vēl ieguldīt nieka naudu var privatizēt zemi. Bet zeme ir svēts tautas īpašums.

Nav zemes - nav tautas.

Tagad skrien kā drīģenes saēdusies, meklējot investorus tai vietā, lai tautsaimniecību atveseļotu ar vietējo rokām un valsts mērķtiecīgu programmu. Bet nē, velk iekšā svešus kungus, kam mēs būsīm tikai lēts darbaspēks. Otrajā etapā paredzēts, ka mēs paši aizplūdisim laimi meklējot pasaulē un tad VIŅU plāni ir piepildījušies bez kara un okupācijas, ar mīļu mūsu piekrišanu.

Nekas nav svētāks un vairāk iekārojams kā zeme un to tagad dala pa šķēlei.

Un vēl: tai vietā, lai atveseļotu tādas pozīcijas kā veselības aprūpe, izglītība, tautas demogrāfiskais stāvoklis u.c. taisās palielināt līdz 2 % kara mašinai veltīto budžeta daļu.
Prātiņ, nāc mājās ! Bet jāsaka, ka ne nu nāks, nekā. Šī ir ielikta, lai mūs ar mīkstām ķepiņām izplosītu pa spalviņai.

Tas ir jāsaprot katram, ka investors ir saimnieks tavā mājā, bet tu viņam - tikai lēts darbaspēks.

Tā ir, bija un būs līdz tu pats kļūsi saimnieks savās mājās.
Šobrīd tavā mājā saimnieko citi.

26.05.2000.

Noskaņa – 29

Atsaucoties uz A.J. Baškēvica grāmatu NOSLĒPUMAINAIS LĪDZĀS

Viss, kas ir apkārt ir noslēpums cilvēkam un visai dzīvai radībai - tik ierobežota ir cilvēka acs un visu citu maņu orgānu darbība. Bet lielas ir iespējas izmantot to, ko Dievs devis kā papildus pasaules izziņas iespējas.

Kas tās ir? Tie ir

- sapņi ;
- redzējumi nomodā ;
- zīmes, kas katru dienu ir cilvēka rīcībā ;
- lielle pareģotāji;
- viedie un viedo vēstis utt.

Bet ir maz cilvēku, kas papildus izmanto šīs acis, ausis un domu. Ir tik akli liels bars cilvēku, ka nesaprot pat to , ko pats redz, dzird, domā, kur nu vēl papildus šīs Dieva dotās maņas un zīmes.

Tas ir sākums, bet ir fakts, ka nicina tos, kam ir Dieva dotās acis, ausis, domas.

Saka : *Ja man būs zīmes, tad es ticētu.* Bet Dievs neveic eksperimentus. Viņš izvēlas tos, kam sirds skaidra un dvēsele gaiša. Ne no ieņemamā amata, bet no dvēseles lieluma vadās Dievs.

Šī pasule nav mūžīga, bet cilvēks gan ir mūžīgs. Tas ir skaidrs visiem - tikai, kas nevar to aptaustīt ir neticīgs, kas tic pasaules lielumam - tam atveras lielas Dieva Sētas brīnumi. Nesīsim sevī šo sajūtu, ka brīnumi ir un tie būs.

KO DOMĀ - TAS IR!

Grāmatai nav liela vērtība, bet autors jums grib teikt: *Ticiet brīnumiem un tie būs jūsu dzīvē kā neatņemama satāvdaļa.*

Jums parādīsies zīmes, jums dzīvā daba runās, jums akmens teiks un saule mīlēs, bet pirmais priekšnoteikums tam ir - jūsu senču veļi. Tie ir jūsu sargeņģeļi, tie jums zīmes un sapņus sūta, tie aizved no bīstamām vietām.

Bet ir viens BET- ne katru. Tikai to, kas mirdz gaismā un žilbina. To, kas rāpo kā tumsas kāpuriņš neviens sargeņģelis nesargā. Visa gudrība. . .Bet tie, kas svešus elkus lūdz - lūdz tukšumā !

Tas būtu viss, bet ne vispār, bet tikai šodien.Ceļš uz patiesību ir garš.Ceļš uz lielo pasaules ēku ir mūžīgs.

Laimīgu ceļu tev, cilvēk! Esi redzīgs, dzirdīgs un domā, bet ne to, ko saka TV un rādio, bet domā PATS, tad tu būsi liels un neviens tevi neturēs zem savas tupeles.

31.05.2000.

Noskaņa – 30

Tas ir kā uz delnas redzams, ka TIE ir nevis MIERA UZTURĒŠANAS spēki, bet KARA UZTURĒŠANAS spēki. Tas ir kā uz delnas redzams, ka VIŅI ir ieinteresēti, lai augoņi būtu pa visu zemeslodi. Kur norimst - tur izprovocē un tā kara rūpniecība zeļ un plaukst.Visu virza nauda - zelta teļš. Ko lai te saka no Esības telpas augstumiem ? Te ir tikai viens ceļš - pārkāpjot Esības telpas likumus, jāiejaucas Dievam un jānoliek visas lietas to dabiskā kārtībā. Taurenim būs lidot, govij ēst zāli, bet cilvēkiem beigt karot vienam pret otru. Tik nežēlīgi kā tagad cilvēki nav bijuši visas zemes pastāvēšanas vēsturē. Mierīgi skatās filmas par slepkavībām katru dienu un slienājas. Mierīgi skatās filmas kā izvaro sievietes un nosaukuši to par seksu - slienājas. Mierīgi noklausās par pedofiliem, kas izposta jaunos stādiņus un neprotē. Maz , ka neprotē - aizstāv. Nu ko, kur te ir morāle ? Morāles nav, principu nav. Kāda tur ētika vai estētika. Visu ko liek galdā priekša, ēd kā visēdājs dzīvnieks un nekautrējas saukt sevi par cilvēku. Tas ir purns ar divām acīm, divām ausīm un asiem zobiem. Un ja jūs paši redzētu savas domu formas, jūs šausmās sastingtu. Tad jāsaka, kas brīnīsies par RĪTDIENAS notikumiem ir mazliet akls, lai neteiktu stipri akls.

Lai nebūtu tā, ka jūs lasiet grāmatas par garīgumu, bet dzīvē visam liekat smagu akmeni virsū - ir **deviņi pamatlūkumi :**

1. Esi godīgs ne tikai REDZAMAJĀ daļā, bet arī NEREDZAMAJĀ t.i. domās;
2. Esi no tiem, kas visu mēra ar savas tautas mērauklu. Ja Dievs gribētu, lai tu kārtu citas tautas lietas - tu tur būtu dzimis. No tā izriet nākošais likums;
3. Turi godā savu senču veļus un savu senču Dievu;
4. Visu, kas attiecas uz pašu, kārtu visu mūžu, bet to nav jāreklamē - tas ir pats par sevi. Visu, kas attiecas uz tautu - kārtu arī no sirds un visu mūžu, bet to tu sāksi kārtot tad, kad sāks mosties tava apziņa. Kam modīsies - kārtos, kam nedomāsies - rosīsies tikai ap sevi. Te ir pamatdoma, kas tev jāsaprot - kas par sevi - par to Dievs nerūpējas, kas par tautu - par to rūpējas Dievs. Tu esi viens kā pirksts, ja esi par sevi. Tu esi dūre, ja esi par tautu;
- 5.Visas lietas ko tev pasniedz aplūko divos aspektos: vai tas der tev un tavai dzimtai,vai tas der tavai tautai. Ja neder - atmet un neej kā auns uz kraujas malu. Un atceries, ka par dzinējiem liks tādus, kas ir LABI DIEZGAN, lai tu uzķertos uz šī āķa. Bet tu esi vieds un domā, nevis klausies ko stāsta informācijas līdzekļi. Tos ir nopirkuši ar visām smadzenēm;
6. Visu ko tu zini saskaņo ar to, ko tev mēģina uzspiest un tad būsi gudrs. Bet ja runāsi pakaļ - būsi PAKAĻRUNĀTĀJS;

7. Visi ies kur Dievs lems, bet vieni ies gaismā - otri tumsā un tas viss ir atkarīgs no pašiem. Likums - domas saskaņo ar darbiem;

8. Zināšanas ir nieks, ja tām nav pielietojuma. Zināšanas ir nieks, ja tām nav Dieva apstiprinājuma. Senie druīdi to zināja un lietoja dzīvē. Visus viltus praviešus laivā ielaida jūrā uz neatgriezšanos. Bet jūs visiem viltus praviešiem klājat ceļu ar mīkstām sedziņām, ar savu muļķību, savu sajūsmu, savu dievināšanu. Kad pašam savu domu nav, tad vajag citu domas kā karogu nest;

9. Pats galvenais - tu esi nācis šai zemē, šai tautā nevis, lai svešu karogu vicinātu, svešu tautu rituālus piekoptu un tā novājinātu savu tautu, bet gan tikai tāpēc, ka - tev jānes šīs tautas rupjās un smalkās pasaules domas un centienus, pie kam, labākos, lai kopējā Visuma celtne būtu harmonijas pilna.

Un vēl : šodien cilvēks ar cilvēku karo, bet sludina vispārēju mīlestību. Kas der visam - tas neder nekam ! Mīli sevi un tuvāko un tad jau mīlestībai būs liela loma cilvēku mūža gājumā.

Tā iesiet 1000 gadu un tad būs VISPĀRCILVĒCISKĀS VĒRTĪBAS.

08.06.2000.

Noskaņa – 31

Viss ir skaidrs, jo to, ko visi runā un domā jums ir ielikuši smadzeņu šūnās gan soc. laikos, gan atmodas laikos, gan tā saucamajā „ neatkarības,, periodā un tas ir :

- **visu var ņemt no visiem un tad būs gudrs.** Bet jāsaprot, ka gudrs nebūsi, jo to VISU paņēmis tu būs sašķaidīts kā stikla trauks. Vai saplēsts stikla trauks vairs ir trauks? Nē, jūs to metat ārā kā nederīgu;
- **visi ir jāmīl un tā ir Dieva doma.** Nu, nē! Dievs nekad nebūs tik liels muļķis, ka liks jums mīlēt visus. Tieši Dievs redz cik dažāda ir šī pasaule. Cik gan lielam muļķim viņam būtu jābūt, lai liktu jums karsti mīlēt slepkavu un savu bērnu. Te nu ir galīgi garām;
- **visiem ir iestāstīts, ka visi Dievi ir labi, jo runā par vienu un to pašu.** Runā gan, bet katrs savā valodā, savos ritmos un izpratnē. Kas nelūdz savos ritmos - stāv aiz cita eglogora. Kas tu par savas tautas dēlu, meitu, ja esi sliktāks par tiem, kas te ienākuši ar varu. Tie savu tautu godā, bet tu - nicini. „Brastiņš ir sīka vienība,,. Jāsaka - Brastiņš bija un ir gara milzis, bet šie, kas kluks svešus ritmus ir niecības;
- **visiem ir iestāstīts, ka tas, kas ir kaismīgs savas patiesības aizstāvis ir miera traucētājs.** Jūsu miers līdzīgs letarģiskam miegam. Jums sen jau bija jāsaprot, ka tas, kas šo nemieru ceļ, ir tāpēc nācis. Slikts ir jūsu miers, slikts ir jūsu miegs. Tas nedod neko labu ne jums, ne tautai. Un nulles vērtība ir jūsu zināšanām, kas tālāk par sevi nesniedz. Visu dariet tikai sev un arī zināšanas krājiat sev. Te ir sakne visam !

Atkārtojamā viela, proti:

Kas tikai sev - to Dievs neredz, kas sev un tautai - to Dievs redz.

09.06.2000.

Noskaņa – 32

Šodien ir liela diena visiem, kas atceras savas tautas upurus, ko VIŅI upurēja par godu Dāvida zvaigznei. Zināms, ka tā ir ziedošana bez ZIEDA, jo VIŅIEM vienmēr ir bijušas vajadzīgas asinis - UPURJĒRS ir VIŅU doma. Latviešiem upuris nav un nebūs - latviešiem ziedi kā ziedojums Dievam. Kad tautas to sapratīs, būs miers virs zemes, bet pagaidām ir kā akli kucēni, kurus var sist krustā, dzīt karā vienam pret otru. Kad savas domas nav, tad dzīvo ar svešu.

Saku tikai vienu: viegli ir pārvaldīt internacionālu baru ar vispārcilvēciskām vērtībām, bet nacionālu ar nacionālām vērtībām, nevar vest uz nekuriem.

Un vēl: noliek mums tik zemu ideālu, ka tauta degradējas tos uzskatot.

Augstos ideālus padara smieklīgus visu acīs un muļķītis smeļ līdz, bet gudrs saprot, tikai izdarīt šobrīd nevar neko. Šobrīd nevar, bet vispār varēs, jo tā ir Esības telpas doma, ne viena cilvēka izdoma.

14.06.2000.

Noskaņa – 33

Pārdomas pirms iešanas uz Latvijas 36. Intelīgenes konferenci, kuras tēma: Ilgtspējīga līdzsvarota attīstība Daugavas ielejā...

Tur, kur ir Daugava, tur ir spēks - tur ir domu un gara spēks. Visu ir darījuši, lai šo spēku mazinātu. Visus svētos novadus pataisījuši par sādžām, visas svētās vietas apludinājuši.

Nāk kopā, lai runātu pa tukšo - tukšas runas, tukši zvani, tukši pauri un tikai maļ un maļ, lai būtu ilūzija, ka doma par tautas gara bagātībām.

Cik ilgi pūtīs ziepju burbuļus? Tas ir mazs laiks, kas viņiem atlicis. Visu nevar nokārtot vienā dienā, vienā mirklī. Tie, kas šodien par Daugavu runās ir TO paši mērdējuši tieši, vai ar savu nostāju, bet ilgi tas tā nebūs. . . Daugavai būs plūst savā vecajā gultnē. Tautai dzīvot savā senču klātajā ceļā un jāsaka dzejas valodā :

Klints var nogrimt kā Staburadze, bet ūdens iet,
un tu skaties, ka klints jau atkal virs ūdens zied. . .

16.06.2000.

Noskaņa – 34

Nu, tik klausies un netici svām ausīm - vislabākā, visgudrākā, visskaistākā. . . ,bet to vajadzētu teikt citiem, bet nē, saka pati acis nepamirkšķinot. Ir teiciens : „**kas sunim asti cels, ja ne pats**“, te ,nu tas teiciens labi der.

Bet kā ir no tiesas? No tiesas ir skumji virsū skatoties - skats kā zosu ganeij, prāts kā pelēkai viduvējībai, valoda kā ganu meitai un tikai valodu prasme grezno viņas spalvas. Bet tur jau ir tā lieta, ka tas ir pats par sevi viņas biogrāfijā. Valodas šeit bija bez pielietojuma un pat tie, kas tās prata, aizmirsā. Nekur nevarēja likt šīs zināšanas lietā, ja nu iet skolā par skolotāju. TUR tā bija dzīves realitāte.

Bet dziļāk ielūkojoties šajā cilvēkā, tikai skumjas māc. Domu formas kā pelēkam kāpuriņam. No zemes nevar atrauties ne pa centimetru - dvēseles smagums velk pie zemes un to jau redz arī visās gaitās. Savai tautai vēl NATO, ANO un visus citzemju labumus ES-bā , bet celt un vairo SAVU nemaz nedomā. Kas sit plaukstas VIŅU uzskatot ir sīks gariņš.

Lai tur ir tā sīkā, mazā mušiņa, lai, bet tikai skatīties uz TO vajag bez sajūsmas. Sajūsmai te nav vietas. Lai jūsmo pati - tas VIŅAI pieder.

19.06.2000.

Noskaņa – 35

Visi ies ar lāpu rokā, bet aiz kā, īsti nezin. . . un ies atkal aiz tiem, kas visu jau ir sajaukuši...

Kas visu to kārtu, ka prāti sajaukti kā nieka gariņiem? To kārtu LIELAIS NAUDAS MAISS, un tie, kas viņiem pārdevušies. Maziņi ļautiņi iet šo ceļu, bet lieli ļaudis ies citu ceļu.

Nav noslēpums, ka esošos veidojumus ir pirkuši, pārpirkuši, nopirkuši. Tad, daudz prāta nevajag, lai mestos tur iekšā. Tur ir visi tādi, kas zin savu darbu un dara uzcītīgi.

Ir jāsāk tīrā vietā ar tiem, kam ir savas domas un ir savs prāts. Bez prāta un mugurkaula te neiztikt. Un NIEKS ir viens cilvēciņš, kas baidās, lai sakārtotu savas tautas lietas. Tas jādara visiem tiem, kam ir šī vēlme sirdī likta. Tā ir un tas ir galīgais lēmums.

20.08.2000.

Pasakas

Pasaka par visu un par neko

Mīlas dziesma no visuma...

Mīlestībai ir maza nozīme, ja cilvēki mīl viens otru aiz aqprēķina, aiz miesas kārības vai aiz tāpat, jo nav ko darīt. Mīlestībai ir tikai tad krāsas, ja tur ir dvēseles vibrācijas.

Ja mīl visu, kas ir ap mīloto, ar mīloto gan nakts melnumā, gan saules staros, jo mīlestība ir kā smalks tīmeklis, kur katrs pavediens ir svarīgs, saudzējams. Un tad visas rāsas lāses krītot mirdz tūkstots, miljons vibrējošos krāsu toņos un pustoņos. Ir jāmīl ar asarām, smiekliem, greizsirdību un liesmām, ar ūdens šalti - karso un auksto. Ir jāmīl tā, ka viss sastingst klusumā, viss kliez skaļumā.

Jāmīl miljons veidos, tikai tad mīlestība neapnīk ! tā ir, bija un būs...

19.06.1999.

Sirotājs ar vainas apziņu, jeb KLAUNĀDE.

/Viens cēliens - viena aina./

Darbojošās personas: TU,ES, VIŅŠ,VIŅA,VIŅI - turpmāk VVV

TU : Viena diena manā mūžā ir sākusies.

ES : Manā arī.

VVV: /Korī / Mūsu arī!

TU: Tā ir pirmdiena - ar to var arī sākties dzīve . . .

VVV: Mēs visi gaidam, ka mūs mācīs dzīvot, ka mūs mīlēs un lutinās! Mēs gribam ēst un gulēt baltos palagos! Mēs gribam visu to, ko bauda Eiropa, ko bauda civilizēta pasaule! Rīt mēs gribam to visu! Dodiet mums rītdienu! Šodienu turēsim noslēpumā tītu.Šodienu zem deķa . . .

ES: Vari teikt ko gribi, bet es esmu īsts latvietis! Es esmu īsts savas zemes patriots! Tu arī, bet VIŅI - /rāda uz tiem/ ir atbiras . VIŅI nav ne latvieši, ne patrioti .

TU: Bet kā lai to zin kurš īsts kurš neīsts, kurš grauds kurš sēnala? Vari man pateikt kā atšķirt?

Es: Es esmu īsts! Es gudrs, labs, gaišu galvu, gaišu skatu. Nu, ieskaties manās acīs - es esmu tīrasiņu zirgs!!!

TU: Va vella, nemaz nezināju, ka tu tāds ...Tu esi naivs un dumjšs, ja esi par to par sevīm saka /rād uz VVV /, bet vaid un sten un tikai komfortu prasa un pielāgojas no rīta līdz vakaram, kam tik vajag un arī tiem kam nevajag.

ES: Nu, tu darīsi mulķības to visu pierakstot, to visu runājot! Mana māte ir tīrasiņu latviete. Zaimosi Dievu!

TU: Vari tērgāt, bet īsts ir tas, kas jūt ar katru šūnu kas tautai sāp, kas tautai vajadzīgs, nevis kā TU – tik par sevi, tik sevi un tauta var nomirt kaut rīt .Viss viens, ka tik pats uz zaļa zara. Un ES tev teikšu- šodien ir pirmiena, tā tad grūta diena un grūti TEV būs mani saprast. Nāc otrdien - RĪT tu mani sapratīsi ... rīts gudrāks par vakaru, vakars gudrāks par nakti, bet tu gudrāks par taisnību, kas eksistē blakus paralēlā pasaulē. Tu to nejūti un saki, ka zini, ka tā neeksistē. Dzīvo plāknē kā sunītis būdiņā - ķēdes attālums viss tavš redzējums...

ES: Nu, tu gan runā, ka bail klausīties ! Es mirstamo stundu savu nezinu, bet tevī klausoties tā var pienākt.

TU: Tādi kā tu nemirst. Tādi vairojas un dzīvo labāk par citiem.Tādus ar žurku zālēm nevar iznīdēt.Pie visiem kungiem pirmajās rindās. Tas ir kā likums- pirmie pie galda, pirmie zem galda, ja vajag lai kājas bučotu - arī pirmie, ja vajag arī nelaimi tev uzstūtīs pirmie. Tik saprotoši, ka nevar saprast kurš ir... Tik lokani kā vītolu zari- nekāda mugurkaula...

ES: Tu, ne taču par mani to visu?

TU: Par tevi gan, par tevi un tādiem kā tu.

ES: Tu taču jocīgs! Es teicu tev, ka es īstens latvietis, bet tu ko?

TU: Visi kas nodod, sevi sauc par īsteniem latviešiem . Isteni pēc matu krāsas, pēc skata utt., bet sirds kā tiem, kas ir no Kaupo dzimtas . Kas viņiem tauta, kas teikas, kas tautas dziesmas - viss viens, viss ar kājām samīts, ka tik pašiem labi šodien. Savs labums priekšplānā- tautas neeksistē. Mirst par savu maku, savu ģimeni, savu māju - sunš pie ķēdes. Sunim suņa liktenis būs. . . to es saku tev.

ES: Tu to uz mani?

TU: Nu domā kā gribi - vai uz tevīm tas attiecas, vai TIEM TUR /rāda uz VVV/.

ES: Vari neteikt viņiem neko, jo tevi grūti saprast . Tu par kaut ko runā, bet TIEM zaimi liekas tavi vārdi.

/Pauze/ Tu esi jucis ! Ar citu skatu uz dzīvi. . . Un tā paralēlā pasaule..., kas tā tāda ?

TU: Pēc nāves sapratīsi un domāsi kā es, bet tagad ir bezjēdzīgi tādām ar cietu pauri pasaules iekārtojumu izklāstīt.

ES: Es jau gudrs. . .saprotu . . saki, ko gribēji teikt!?

TU: Nekā nebija! TO ir jājūt, TO saprast nevar! Ar smadzenēm var saprast matemātiku, bet ne literāturu. Literāturu ar sirdi jāsaprot!

Lugas

VISS NOTIEK KĀ TAM JĀNOTIEK, JEB ĪSA PAMĀCĪBA KĀ ZAUDĒT KARU.

/Luga četros cēlienos un 17 ainās./

Pirmais cēliens

Pirmā aina

Piedalās: daudzi no valdības, tauta, cilvēki, kas sevi uzskata par personībām.

/Ziemas vakars, īsi pirms Ziemassvētkiem. Laukums kur egle. Daudz ļaužu. Nāk divi notinušies šallēs un smejas kā kutināti./

Pirmais: Viens nav karotājs, bet divi jau ir. Es iesaku šo rotaļu tev, jo zinu, ka esi tāds kā es, ko nolemsim, tā būs. Es esmu par to, bet bez tevis būs neinteresanti.

Otrais: Es esmu izšāviens. Man vairs negribas neko, jo būs, tā kā būs. Es tur neko nevaru darīt.

Pirmais: Ej, tu zini, vienu māju tālāk! Es esmu optimists. Nevienš tev miljonu sauļā neliks. Būs vien pašam jāpaņem.

Otrais: Kā lai paņem?

Pirmais: Ej un ņem kredītu uz manu SIA. Es pamatojumu rakstīšu. Visu nolemsim - ko, ar ko un kā, pēc tam. / Pauze/ Ejam uz Kirsona aliņiem, tur sarunāsim precīzāk. Tici, atdod kredītu tikai muļķi un neveiksminieki.

Otrais: Jūtos kā nozieguma sākumpunktā. Es laupu tautu.

Pirmais: Tu laupi laupītājus. Tās jau bankas, kas laupa tautu ar lielo procentu aizdevumu. Tu tikai paņemsi nolaupīto un pārdalīsi nedaudz sev par labu. Tā visi sāka, arī tie, kas šodien dižojas pie varas.

Otrais: Bet kur liksim salaupīto?

Pirmais: Sākumā pabaudīsim dzīvi - meitenes, ārzemes, viesības utt., pēc tam liksim visu bankā uz procentiem un vēlāk atdosim no tiem procentiem.

/Nāk pāri laukumam sieviete - Nadīna./

Nadīna: Zini, es jūs meklēju. Es ilgojos pēc karstas kafijas.

Pirmais: Re kur arī mūsu grāmatvede. Ko kavējies, Nadīnīt, es jau tevi te gaidu pusstundu.

Nadīna: Mans vīrs negrib, lai es ar jums pinos ar to naudas lietu, bet es aizmuku, jo man liekas, ka bads ir sēru avots. Jāpaņem no dzīves tas krāšņums, ko ņem tie, vairs ne zagļi, bet goda vīri. Sākums ir sērīgs - beigās būs košas. Ejam no šejienes prom uz kafiju, jo es esmu sastingusi.

/Uz laukuma sanāk bērni un viss norisinās kā filmā. /

Pirmais cēliens

Otrā aina

/Kafejnīca - bārs. No sākuma viss ir klusi, bet domājams, ka no siltuma un no alkohola sāk raisīties mēles. Bārmenis jauns, runīgs./

Pirmais /Māris /: Saki vien. Jaunami mūs interesē. Es būšu ar daudziem pazīstams.

Bārmenis /Kārlis /: Es teikšu, ka ir laiks mūsu plānu realizēt, jo šie veči, kas iet nost no skatuves ir mūsu, kas zina, kā būs ar tiem citiem?!

Otrais /Nikolajs/: Nost ar nopietnām runām! Re, dāma no vīra aizmukusi, bet mēs tikai par darīšanām.

Nadīna: Es nebēgu, vecīši, es aizgāju klusi bez trokšņa, bez durvju ciršanas. Viņš palika domājot, ka es gultiņā guļu ar migrēnas saitīti ap galviņu. Tā man tāda izeja no vecīša uzmācības. Ar saitīti, tātad nelietoama. Viņš nodur galviņu un iet birojā, noliek galviņu uz daudzu sējumiņu muguriņām un studē savu antropoloģiju. Par pirmatnējiem ļaudīm viņš zin vairāk kā par šodienas visumu, jo ir tāds zinātnieku tips - viņš dzīvo pagātnē, bet man pieder nākotne. Tas nu ir skaidrs, zēni, es esmu nākotnes vienotības lomas nesēja.

Māris: Kādas vienotības?

Nadīna: Ļaužu. Visi vienojas par to, ka neviens nav pārcilvēks. Visi ir cilvēki.

Nikolajs: Ko tu runā! Sievietēm mūžīgi galvā mirāžas. Es esmu reāls. Miljons būs, būs vienotība. Bez miljona ir tikai murgi šī dzīve.

Māris: Nu tad beidzot tu esi uz pareiza ceļa. Es jau tev par to pašu miljonu, Nadīna arī un tu ?

/Vēršas pie bārmeņa./

Bārmenis: Es miljonu nevaru saprast. Man pietiktu ar simts tūkstošiem. Es parakstos. Operāciju ZILĀ VIZBULE sākam šodien. /Smejas visi ./

Nadīna: Es nezinu vai man vajag miljonu, bet bez miljona arī skumji, jo bagātie arī raud, tikai viņu asaras tādas - viens ūdens, bez sāls. Mūsējās - viens sāls bez ūdens.

Māris: Zinu kā to izdarīt. Rīt eju, ņemu šo kredītu un Menas salā formēju to uzņēmuma filiāli. Bez nodokļiem nav problēmu. Nav nodokļi - kredītu var atdot, bet, ja jāmaksā nodokļi, kredītam nesanāk.

Nadīna: Tu esi gudrs. Skaties, no kā būs mācījies?!

Māris: Nu uzmini no kā. No savējiem, jo no svešiem nemācās. Tiem cita dzīve. Tie tik pielādē un šauj. Mūsējie nelādē, nešauj, bet miljons kabatā tik vai tā.

Nadīna: Es gribu būt pirmā lēdija karaļvalstī.

Māris: Ar migrēnas apsēju ap galvu.

Nadīna: Būs miljons, migrēna nebūs. Garantēju par simts procentiem. Man jau tā galva sāp tikai tad, kad galus nevar savilkt. Te ir arī visi notikumi - migrēna, slikta sejas krāsa un domā vēl kādas problēmas.

Nikolajs: Ko preceji zinātnieku? Būtu ņēmusi reketieri.

Nadīna: Es precējos notikumu sākumā. Reketieru nebija. Bija zinātnieki un lielā cieņā. Papucis vēl priecājās, ka es labu partiju noķēru sev, bet māte bēdājās, jo saprata, ka antropologs, ir ar visu sirdi aizlaikos un mani pat lāga neredz.

Nikolajs: Ah, Nadīn, ar taviem dotumiem būtu jāklūst par aktrisi.

Nadīna: Es jums nodziedāšu, zēni.

Bārmenis: Es tev ļauju, tikai nekāp ar mazām kājiņām uz galdiņa, bet nāc te. Mums ir pat iekārta, kur katrs apmeklētājs var pieteikt savu talantu. Arī ierakstīt varam ar līdzdošanu.

Nadīna: Neraksti šodien.

/Iet pie mikroфона. Dzied no Čaka repertuāra - KRODZIŅŠ MAZS, BET SILTA TĒJA. Visi no tiesas brīnās - laba balss un ļoti labs dziedājums./

Bārmenis: Nu, Nadīn, es esmu šokā! Varbūt tu arī dejo?

Nadīna: Es visu varu, protams, ja gribu un ja vēl maksā, varu arī dejojot. Ja daudz maksā, tad varu arī līdz rītam...

Bārmenis: Es dodu desmit.

Māris: Es pieci.

Nikolajs: Es divi, jo esmu sauss.

Nadīna: Nu, tad, zēni, pabīdaties. Vietu vajag.

/Nomet mēteli, nomet jakas. Ir ļoti krāšņa. Dejo. Improvizācija. Bārmenis steidz ieslēgt ierakstu. Tas viss ir temperamentīgi un ļoti kvalitatīvi. Beigas./

Nikolajs: Ah, Nadīn, es esmu sajūsmā! Es dodu vēl divi, dejo, dejo, tā ir burvestība! Tu esi melnā maģija, Nadīn! Tu esi vellata. Es dodu divi, bet būšu parādā divdesmit.

Bārmenis: Es desmit.

Māris: Es pieci.

/Nadīna dejo. Tas ir fascinējoši. Mūzika ir no klasikas. Nadīna beidz dejojot. Ir ilgstošs klusums./

Māris: Es esmu pati nopietnība. Met malā to antropologu! Tu pati esi miljonu vērta. Man ir ideja. Es no sākuma apdomāšu, jo cits var ideju nozagt, bet rīt tiekamies, Nadīn, rīt, bet tajos grāmatvedībasursos tev būs jāiet. Tu būsi mūsu spožums un mūsu grāmatvede.

Nadīna: Spožums un posts.

Māris: Beidz mest klucīšus, sprungulīšus spieķīšos.

Bārmenis: Es Nadīnu algoju katru vakaru uz vienu stundu. Es kļūšu stāvus bagāts bez kredītiem.

Nadīna: Ah, zēni, man ir migrēna. Eju mājās pie antropologa, bet naudu saliekat čupiņā. To es gan paņēmu. Man šīs rotaļas patīk. Ja solīsiet vēl, dejošu vēl, bet par velti ne mirkli. Jo tagad ir tirgus attiecības - arī ģimenē. Ja vīrs nes naudu, tad ir labas tirgus attiecības, ja nē, attiecības nav.

/Visi smejas. Nadīna ģērbjas un atvadās no visiem ar gaisa skūpstu./

Nadīna: Jā, bet kas man tos kursus apmaksās?

Visi reizē: Mēs!

/Smieklī, jautrība. Nadīna aiziet./

Bārmenis: Ak, Dievs, tāda sieviete, vīri, nevar būt grāmatvede!

Māris: Tas jau formāli. Es tam antropologam to skaistuli nocelšu.

Nikolajs: Tu esi ass vīrs, bet vēl būs jādomā, kas nocels, kas nenocels, jo lietu kārtība ir zināma - kam miljons, tam Nadīna.

Bārmenis: Es dodu pus miljonu, ir redzētas labākas, bez migrēnas.

Māris: Es miljonu.

Nikolajs: Es divus.

/Priekšskars./

Trešā aina

/Gaismas pielijusi telpa. Galīgs lietu trūkums.. Ziedi, ziedi, spilveni un zems galdiņš. Ienāk Nadīna, antropologs./

Nadīna: Ak, mīļais, es biju tepat pie bijušās draudzenes, nu pie Maijas Silenieces.

Antropologs /Gunārs/: Es tādu nezinu. Kur tāda uzradusies? Nu labi, galva nesāp?

Nadīna: Sāp.

Gunārs: Man ir darbs jābeidz, bet es drīz nākšu. Tu esi mierīga, atgulies.

Nadīna: Būs jau labi. /Izvelk žūksni naudas un liek atvilknē./

Gunārs: Kur tu ņēmi naudu?

Nadīna: Es arī pelnu, jo tu esi nolēmis mani badā turēt, bez kleitām, bez zeķubiksēm...

Gunārs: Nadīn, tas ir pārejoši. Es pelnīšu, tikai ļauj nokārtot to nogūlušos lietu, to disertāciju. Es esmu zinātnes cilvēks, nevis naudas mijējs.

Nadīna: Es miju naudu, jo tas dod brīvību garam un miesai.

Gunārs: Nerunā niekus, mīļā! Tas ir zirnekļu tīkls, tas ievelk un izsūc.

Nadīna: Muļķības. /Ienāk sievietē, tā ir Nadīnas māte. Ļoti ekstravaganta. Ar tirgus somu./

Māte /Laima/: Esmu nostiepusies tos nesamos. Kas te notiek, mīļie, /Pauze./ Jūs esat sastrīdējušies? Nadīnīt, Gunārs ir neēdis.

Nadīna: Gunārs ir ēdis.

Māte: Gunārs ir badā.

Nadīna: Es esmu badā, ne Gunārs!

Gunārs: Esmu ēdis, esat mierīgas.

Nadīna: Esmu mierīga, bet mamma ir tava vēdera verdzene. To vien dara, kā nes un šmorē, bet uz tavējiem kauliem ir tikai tik miesa, lai neredzētos skelets. Ak, Gunār, man sāp galva. Eju gulēt.

/ Iet uz citu telpu./

Māte: /Gunāram./ Notiek, notiek ...

Gunārs: Kas māt?

Māte: Notiek kaut kas neparasts. Nadīna mainās ik stundu. Te viņa smejas, te raud, te ir ziemas noskaņā, te vasaras. Es nezinu, Gunār, bet esi vienīgi piesardzīgs. Es meitu pazīstu, ir ļoti emocionāla.

Gunārs: Es visu daru, lai Nadīna būtu laimīga, bet šobrīd mana zinātne ir malā, jo es neesmu no tiem, kas var pārkvalificēties par jebko, jeb kuru brīdi. Es esmu zinātnieks. /Ienāk vīrietis - tēvs Nadīnai./

Vīrietis: Es jūs apsveicu! Drīz būs Ziemassvētki- Kristus augšāmcelšanās.

Gunārs: Es nezinu, man tā ažiotāža ap tiem Ziemassvētkiem neņem, es nemīlu to pompozumu. Tirgotājiem, tiem gan darba laiks...

Tēvs: Es par reliģiju, tu par tirgu, fui, znotiņ! Laima, kas tirgū jauns?

Laima: Spirtik, vodočka... /Smejas./

Tēvs: Nu, nu, jo es brīnos, ka vēl nav iznīcinājuši to kontrbandu.

/Nāk Nadīna. /

Nadīna: Sievas ir no māla, kas ir veidojams.

Gunārs: Par ko tu, Nadīn?

Nadīna: Es esmu ļoti emocionāla. Piedod, māt, es dzirdēju, durvis bija pusviru. Es esmu no māla, bet jūs, vīrieši, no akmens. Mirstu bez ziemas kažoka, man salst, bet tu, Gunār, par disertāciju.

Gunārs: Bet tu ej pie draudzenēm un mājās nāc ar žūksni naudas...

Māte: Kas, nauda? Es nesaprotu?!

Nadīna: Bija viss citādi. Iegāju kafejnīcā un tur mani lūdza nodziedāt. Meta vēl, lai dziedu... Esmu savu talantu izniekojusi! Būtu nevis precējusies, bet gājusi biznesā vai uz deju skolu par pedagogu. Būtu tikai vinnējusi.

Māte: Nadīn, beidz! Jūs tā mīlējāt viens otru ar Gunāru...

Gunārs: Es noteikti un vēl tagad.

Nadīna: Bet es gāju pie vīra, vīra, vīra, kas spēj savu sievu nodrošināt!

Tēvs: Nadīn, kas ir šodien ar tevi? Es esmu pārsteigts. Mūsu ģimenē ir augsti ideāli. Gunār, piedod! Nadīnai laikam migrēna.

Gunārs: Es nojaušu, ka būšu atmests, jo tik noteikti Nadīna runā reti. Laikam domās jau ir citur.

Māte: Nu ko tu, Gunār! /Griežas pret Nadīnu./ Nadīn, muti ir jāvalda!

Nadīna: Riebjas no tiesas, jo precoties par Gunāru tu teici - visu vadīsi kā saitē, bet tomēr zinātnieks vīrs,tas ir smalki.

Gunārs: Nevajag dāmas! Es negribu to visu dzirdēt! Sarūgtinājums man ir, bet es eju, jo labāk dziļāk negrimt seklās sarunās. No tiesas, ej, Nadīn, atpusties! Es nolikšu tev uz galda simts latus no tiem rietumu pabalstiem ko mums zinātnei izdala. Būs arī manā ielā zaļā uguns...

/ Iet ārā, atstāj naudu uz galda. Dziļš klusums telpā./

Tēvs: Es par tiem ideāliem, bet, meit, vai visu jāsaka, kas bija runāts pirms kāzām? Tas nav smalki.

Nadīna: Es gribu dzīvot, nevis lēni mirt!

Māte: Tu dzīvo. Es zinu citiem iet vēl grūtāk.

Nadīna: O, mamma, nevajag!

/Iziet. Klauvē.Atveras durvis. Ienāk divas ļoti jautras sievietes,draudzenes. Sasveicinās un jautā pēc Nadīnas./

Māte: Nadīnai galva...

Tēvs: Meitenes, es saukšu, jo jūs viņai uzlabosiet omu.

/Sasēžas uz spilveniem, čalo, bet viena ir vērīga, ļoti vērīga. Ienāk Nadīna./

Nadīna: O, lallā! Es Jūs negaidīju!

Pirmā /Silva/: Es pierunāju Rasmu, jo ir tik jauki mazliet parunāt par dzīvi.

Otrā /Rasma/: Ar ko lai mēs runājam, ja tu esi slima?

Nadīna: Bet visi citi būs veseli. Labi, es visu nokārtošu. Eju likt kafiju.

/Iziet. Pēc brīža ienāk bez kafijas./

Nadīna: Uzliku.

Silva: Nāku ar ziņām par tavu cienīto, lai jūs zinātu, ka ZA viņam dod iespēju nobeigt darbu Portugālē, tuvāk izpētes vietai.

Māte: Nu, re, es jau teicu, ka Gunārs būs liels vīrs.

Nadīna: Es tevi lūdzu, māmiņ, es Gunāru precēju, lai būtu nodrošināta un arī no vienas puses, biju iemīļējusies Gunārā kā cilvēkā no man pilnīgi svešas vides.

Rasma: Nadīn, mūsu akadēmijā visi jūsmo par Gunāra intelektu, bet tu, es jūtu, apšaubi viņu kā cilvēku, arī kā dzīves partneri.

Nadīna: To neesmu teikusi.

Silva: Ak, dāmas, joki, joki ar to dzīvi. Es esmu tikai no vienas mazas mikropasaulītes. Filologs ir grāmatu tārps, bet Gunārs ar prātu aptver laikmetus līdz bezgalībai. Es viņu apskaužu.

Rasma: Vajadzēja studēt to pašu.

Silva: Es biju jauna un dumja.

Nadīna: Es nožēloju, ka nepilnveidojos teātra mākslā, tur visi mani dotumi būtu zelta vērtē. Nu, esmu tikai mājsaimniece.

Māte: Nadīn, vēl nav par vēlu. Tu jau esi jauna. Zini, es tev nolikšu nedaudz naudas, ej kursos un kļūsti par aktrisi.

Nadīna: Šodien! Tu esi jocīga, māt! Šodien labāk strādāt striptīzbārā. Aktieri ir nolikti tik nožēlojamā stāvoklī, ka es gribētu redzēt, kas man atvērs durvis uz to NOLEMTO pasauli. Es iešu tur, kur ir vērts iet...

Tēvs: Kur tas būtu?

Rasma: Gan Nadīna zin ko runā, bet es nu iešu, nesagaidījusi kafiju, jo nav laika niekoties, daudz darba. Mums ir darba izdošana rīt, parīt, kā paspēsim. Silva, ejam!

Silva: Liecies mierā! Tikko ienācām jau prom. Galīgi garām ar tevīm! Tā nāci kā uz ugunsgrēku, ej prom atkal kā uz ugunsgrēku.

Nadīna: Man šķiet, ka nojaušu Rasma skrējiena iemeslu. Sēdi vien, Rasmiņ, pasaukšu Gunāru, lai jums pakavē laiku...

Rasma: Nadīn, es tik zemu neesmu kritusi, ka nākšu, lai tavs vīrs man, tavā mājā, kavētu laiku. Ja nolemšu, atradīšu citu vietu.

Māte: Nu gan tēma. Visi kā jukuši šodien. Kas vēl nebūs! Mīlas trijstūris, vai vēl kas?

Silva: Četrstūri mīlā nemēdz būt, bet trijstūris ir veca lieta. /Smejas./

Rasma: Eju un piedodiet, ka steidzos. Visu labu!

Māte: Rasmiņ, nāc, nāc pie mums. Nadīnai šodien ir galvassāpes. Es lūdzu, neievēro viņas runas.

Rasma: Ak, māt, būs jau labi! Attā! /Aiziet./

Silva: Es nācu, Nadīn, ar prieka vēsti, bet tu, es skatos, esi šodien asa. Kas ir noticis?

Nadīna: Es esmu nogurusi, jo diena ir auksta un man aukstums nepatīk.

Silva: Būs man arī jāiet, bet gribējās jautāt, kad jūs brauksiet, Nadīn, ir zināms?

Nadīna: Es vispār šo jaunumu pirmo reizi dzirdu no jums abām. Gunārs ir kluss un neko nestāsta.

Māte: Tu jau neprasi neko, kas ir sakarā ar viņa darbu.

Nadīna: Tas jau nav ikdienas gadījums. /Pauze./ Es diez vai braukšu, jo svešumā ar vīru, kas no rīta līdz vakaram skatās mūmijas vai gul, ir skumji pat Portugālē. Es domāšu, bet tu, Silva, ko jūs ZA esat izdomājuši par šo tēmu?

Silva: Esam sajūsmā, jo tikai divi cilvēki tiek šādā nolūkā komandējumā. Es, protams, apskaužu. Domāju, ka tev vajadzētu braukt.

Nadīna: Es domāšu...

Māte: Gan jau...

/Ienāk Gunārs./

Gunārs: Mums viesi. Sveika, Silva! Kāds vējš tevi atpūta?

Silva: Bijām abas ar Rasmu, bet Rasmai rīt nopietns darba noslēgums. Aizgāja.

Gunārs: Es būtu ienācis ar jums aprunāties, Nadīn, ko nesauci?

Nadīna: Domāju, ka esi ļoti aizņemts.

Gunārs: Ne nu tik, lai ar kolēģām neaprunātos.

Silva: Mēs Nadīnai par to Portugāli, bet viņa izrādās neko nezin.

Gunārs: Es glabāju kā pārsteigumu uz Ziemassvētkiem, bet nu, būs jau labi. Es esmu nolīcis to slēptā lādītē. Lādīte ir manai sievai dāvana Ziemassvētkos. Nu rīt došu tev tās lādītes atslēdziņu.

/Smejas. /

Nadīna: Prieki tev, man nav par ko priecāties. Tur citi ļaudis un cik tad ilgi būsi tajā komandējumā?

Gunārs: Pusgadu vai ilgāk. Kā ies darbi.

Nadīna: Labi, runāsim abi. Šo jautājumu nevar izlemt citi. Māt, es iešu pēc tās kafijas. Būs jau atdzisusi. /Iet ārā. Viņai ir sava doma un tāpēc iet prom, lai pārdomātu./

Silva: Rīt akadēmijā tevi sveiks. Saposies.

Gunārs: Es visu rītu to vien darīšu.

Silva: Pamestu jūs, bet nāks vēl, jo tu esi visu mūsu elks, Gunār. Mēs tevi paši par elku esam pataisījuši, tu nemaz neuzprasījies. Labi, Nadīn, māt, sveiki! Tēt, Gunār, eju, attā! /Aiziet. /

Gunārs: Kas te notika manā prombūtnē?

Tēvs: Sievu runas un bija tādas dīvainas...

Māte: Būs viss labi. Rasma ir sevi nolikusi īpašā statusā. Nadīna viņu tur aizdomās, ka tiek atpazīti, jo Rasma tevī iemīlējusies.

Gunārs: Nebiju manījies.

/Paliek domīgs. Visi iet vienā virzienā, lai ieslēgtu TV. PANORĀMA. Smejas, ka gājuši ar vienu domu./

Gunārs: Rīt būs labs laiks vai slikts?

Māte: Latvijas laiks. Ne labs, ne slikts.

Ceturtā aina

/Sieviešu kompānija. Tur ir Rasma, Silva un māte. Viss notiek lidostā. Gaida vīriešus nākam. Tie nāk ar koferiem. Tēvs, Gunārs. Nadīna bez ceļa somām./

Gunārs: Nu, tā, manas dārgās, varēsiet izlemt un rīkoties neņemot vērā manu balsi. Būšu bez balsis tiesībām.

Nadīna: Es tev zvanišu pa mobilo. Tagad jau nav problēmu.

Rasma: Nav gan, bet man būtu gribējies arī pabūt Portugālē. Valsts ar tādu senu kultūru.

Nadīna: Nu, ko es tur varu teikt, es nemīlu svešus ļaudis un kur nu vēl uz tik ilgu laiku.

Gunārs: Es jums rakstīšu, manas lēdijas, un tēv, būs jau labi, ceru aizlidot veiksmīgi, bet ja nē, tad ilgi neskumstat.

Māte: Gunār, tādas aplamības pirms ceļa... Ak, es jau nojaušu, ka sarunāsiet muļķības un izlietu ūdeni nesasmelt. Notiks viss pēc Dieva prāta...

Tēvs: Es arī domāju, ka viss būs labi.

Rasma: Nu, sveiki, Gunār! Palikušas piecpadsmit minūtes. Es esmu laimīga, ka tu esi visu pārlicis par labu lidojumam, jo dzīvē nav kā ķinītī, bet arī tu esi konservatīvs un neizlēmīgs.

Silva: Konservatīvs vai citāds, bet nu jau ar vienu kāju uz kuģa klāja.

/Smejas visi./

Nadīna: Visi runājat. Mums nebūs laika atvadīties.

/Abi noiet malā. Bijusī jautriība zūd. Rasma nervozē. Silva vēriģi viņu pēta.

Māte er tēvu čalo par lidojuma bīstamību. Abi aizgājušie sirsnīgi atvadās./

OTRAIS CĒLIENS

Pirmā aina

/Notikumi risinās mājas kārtībā. Maza istabiņa, bet mājīgi iekārtota. Tur ir māte un meita - Rasma ar māti. /

Rasma: Es brīnos, ka Nadīna nebrauca Gunāram līdzī uz Portugāli.

Māte: Bet viņa irļjoti cimperlīga, kā pie mums saka.

Rasma: Nē, viņa ir sekla un virspusēja.

Māte: Es jūtu, ka esmu lieka. Tu gribi atpūsties.

Rasma: Esmu nogurusi, bet lūdsu aprunāsimies! Es jūtos tik vientuļa.

Māte: Rasmiņ, tu esi arī ar ziemeļmeitas raksturu. Tev ir grūti atvērties pat man. Es jūtu, bet man nav tiesības tev jautāt. Ko lai es daru?

Rasma: Es esmu nolemta, vienīgi nolemta pati sevi mocīt.

Māte: Es tā nedomāju, jo kas zin, atrisinājums var nākt negaidot.

Rasma: Lūdsu, māt, nemierini. Es jūtu, ka esmu nolemta kā skorpions grauzt savu asti.

Māte: Es nezinu ko lai saku.

/Dzird soļus. Ienāk viens cilvēks. Turpmāk Vilis./

Vilis: Nolieku maizi uz virtuves galda. Māt, jūs esat ar tik maigu raksturu, ka pat kaimiņi jūs izmanto pēc sirds patikas.

Māte: Es tev pateicos, Vili. Nu, kāda tur izmantošana . Kam nav tas palūdz, bet atdod dubulti. Kur te ir izmantošana? Tu jau arī ņēmi pus kukulīti, bet atnesi veselu.

Vilis: Tāda tā kaimiņu būšana.

/Vilis griežas pie Rasma./

Vilis: Rasmiņ, es gribēju lūgt, vai tu neiesi ar manīm uz Doma koncertu ceturtdien? Hendelis tev, kā zinu, mīļākais komponists.

Rasm: Faktiski, es iešu. Iešu, iešu, iešu, iešu...

Māte: Kāpēc tu tā runā it kā ar spēku tevi velk?

Rasma: Es eju brīvprātīgi, bet ar piespiešanos.

Vilis: Neej, ja jāpiespiež sevi.

Māte: Neej un viss!

Vilis: Labi, priekšlikums izteikts, notiks kā Dievs gribēs un Rasma, protams.

/Iet uz savām istabām./

Rasma: Ko lai saku? Sirds ir tukša kā rieksta čaumala, izkaltusi.

Māte: Bet, meit, ja Gunārs precēja Nadīni, nevis tevi, tad laikam pats arī ir virspusējs cilvēks.

Rasma: Nē, Nadīna ir spoža. Viņa sabiedrībā iekaro visu sirdis. Tā dejo, kā Nadīna, reti kura un balss... Es brīnos, ka viņa nav dziedātāja operā vai vismaz operetē, jo dotumi lieliski. Gunārs apžilba un starp mums jau bija tikai darbabiedru attiecības.

Māte: Es sapratu, bet iesaku, brauc tu uz Portugāli. Dari to oficiāli caur darbu. Pati Maija ir tā sadegusi palikt Rīgā. Mainies, gan laiks visu noliks pa vietām.

Rasma: Es nezinu, māt, vai tas ir godīgi?

Māte: Būs tā, kā būs...

Otrā aina

/Mazītiņa istabiņa. Ļoti nolietotas mēbeles. Savu esību tur pavada Māris. Tur ir arī Nikolajs un Nadīna./

Māris: Es esmu ar mieru. Ņemam to kredītu. Arī tu, Nikolaj, es ceru, esi ar mieru?!

Nikolajs: Vismaz sākumā jārada ilūzija, ka SIA strādā, bet tad var miljons pazust kopā ar mums. Es esmu ar mieru. Nadīn, un tu?

Nadīna: Es esmu, jo ir laiks dzīvot, ir laiks mirt. Es esmu ar mieru. Bez miljona tā ir tikai eksistence.

Māris: Nu, ko? Rīt ņemu, Nadīna, esi klāt, jo vajadzēs tavu parakstu. Zīmogs pie manis. Nikolaj, paķer to savu lielo koferi.

Nikolajs: Nadīn, vai tavs vīrs jau prom?

Nadīna: Es jums to jau teicu ienākot. Var domāt, ka ausis jums ir no lielām domām aizkrikušas.

/Nikolajs ir ļoti apmierināts. Jūtami Nadīnu iekārojis. Māris izturās mierīgi, bet jūt, ka ir vilku bara spēles noteikumi - kurš, kuru - nav nekur teikts./

Nikolajs: Tu esi, Māri, mierīgs. Tā koferu lieta man ir pierasta. Miljons iet iekšā, bet visu jau neņemam. Pusi pārskaitam kontā.

Māris: Tieši tā. Nevis pusi, bet divas trešdaļas. No konta izņemsim mierīgāk. Nav jāuztraucas.

Nadīna: Jārunā uzreiz, kā mēs to dalām.

Māris: Es domāju, ideja mana, man vairāk. Nu, puse, bet jums puse uz pusēm. Būs pietiekami jums arī.

Nikolajs: Lai iet.

Nadīna: Nu labi, bet es esmu no tiem ļaudīm, kam nepatīk, ka tos pazemina.

Māris: Kā tad es tevi pazeminu?

Nadīna: Tu ņem lauvas tiesu par neko, bet labi, laiks rādīs. Ziepes būs jums, zēni, ja notiks kas neparedzēts, jo es esmu tīra. Man ir alibi, es neko nezināju, jo biju naiva un ļoti neizglītota grāmatvede.

Māris: Nevajag runāt par neizdošanos, ja gribēsim viss izdosies un tu, Nadīn, būsi pirmā karaliene, jo es tevi jau šodien bildinu.

Nadīna: Esmu precējusies.

Māris: Tā ir tīra formalitāte.

Nikolajs: Es domāju, ka tu steidzies ļoti, Māri, ar saviem priekšlikumiem. Gan Nadīna pati jutīs ko viņa grib, tevi, mani, vai kādu citu. Ļauj viņai visu apdomāt.

Nadīna: Es gribēšu Māri, jo Mārim ir pus miljons, ne tev, Nikolaj.

/Smejās visi. Atliek sarunas par naudu malā un iet pie Nikolaja gaidīt rītu./

Māris: Ejam, Nik, pie tevis. Es baidos aizgulēties.

Nadīna: Es eju uz mājām.

Nikolajs: Pa ceļam varam pasēdēt mūsu bāriņā .

/Abi lūkojas uz Nadīnu./

Nadīna: Es esmu nogurusi. Šodien lielas lietas. Nav jāklīst, eju mājās, tiekamies rīt.

Nikolajs: Es tevi pavadišu, Nadīna.

Nadīna: Es esmu ar mieru, jo faktiski ir par vēlu, lai kārtīgs cilvēks pa ielu ietu. Domāju, ka tu esi džentelmenis. Līdz mājas sliekšnim bez piedauzībām.

Nikolajs: Citādi neprotu.

/Visi aiziet. Istaba tukša, drūma. Lēni dziest gaisma./

Trešā aina

\ Notikumi norisinās nolietotās noliktavās. Visādas grabažas. Tur ir Māris, Nikolajs un vēl divi./

Māris: Es jums teicu, ka labāk ir neņemt to visu skaidrā naudā, bet uz pārskaitījumu. Nav jēga tā riskēt.

Pirmais: Es jums nolikšu naudu šeit uz laiku, bet tad varēsiet to paņemt, jo visu tā vai tā uzreiz nevajadzēs.

Māris: Es savējo pats likšu.

Nikolajs: Es savējo arī, Nadīnas paliek, to varētu nolikt.

Otrais: Norunāts. Cik tas ir naudā?

Māris: Divsimti piecdesmit tūkstoši latu.

Nikolajs: Rīt viņa būs, lai lemj ,kā rīkosies. Šodien ejam prom, bet rīt būsīm klāt.

Pirmais: Cikos?

Otrais: Rīt es nebūšu. Būs tikai viņš.

Nikolajs: Mums vienalga kurš no jums. Tātad velkam Nadīnas daļu ārā un liekam, bet kopīgi, lai zinām kur ņemt.

Pirmais: Lūdzu, čaļi, nav problēmas!

/Iet dziļumā, nāk atpakaļ un sarunājas./

Nikolajs: Tu mani zini, ja kas, atsitišu nieres.

Pirmais: Esi mierīgs, ja neuzticies, tad nes uz mājām.

Nikolajs: Uz savām nevaru, bet Māris varētu.

Māris: Baidos, ka nav īpaši labi, jo es nevaru sēdēt, uzmanīt un riet, man ir jāiet uz darbu. Kas uzmanīs?

Nikolajs: Labi, es pateicu un mans vārds notiks, niekus nerunāju.

Otrais: Bet par uzmanīšanu varējāt atnest...

Nikolajs: Dabūsiet, būs visiem labi!

Ceturtā aina

/Notikumi risinās uz laukuma, tur ir svētki. Visi staigā priecīgi un ar lieliem, krāšņiem uguniem. Tie ir Valentīna svētki. Nāk Nadīna, Nikolajs un Māris./

Nadīna: Es vēl neticu, ka nauda ir mūsu. Nolicim to pie kāda, lai atgūlas un tad varēsim sākt citu dzīvi.

Māris: Tavējā jau nolikta drošā vietā.

Nadīna: / Ļoti priecīga./ Es gribu šovakar dzīvot kā pasakā. Kurš vēl?

Nikolajs: Es arī, Nadīn.

Māris: Arī es. Kurp ejam?

Nadīna: Uz Staburagu, tur ir nepiespiesta un ļoti latviska atmosfēra.

Māris: Bet man nav līdzī latī.

Nikolajs: Nu, nesaki, gan jau ir, bet savus taupi. Labi, iesim par mani, lai top!

/Visi iet. Skatuve griežas. Atkal tas pats bārs. Bārmenis viņus sagaida ar sajūsmu./

Nikolajs: Māris šodien ēdīs un dzers uz kredīta, bet es maksāju Nadīnai.

Bārmenis: Jūs esat īstajā laikā. Pie mums šodien muzikāls vakars, var dziedāt visi, kas vēlas. Ir jāiemaksā drošības nauda un, ja labi nodzied, to dabūn atpakaļ. Viss notiek uz balsošanas principa.

/Sākas ļoti nolietotu dziesmu parāde. Dzied dažādi cilvēki. Pirms tam ir sarunas, smiekli, balsošana, tad kāpj uz pjedestāla Nadīna. Dzied ļoti skaistas no Latvijas Čaka laika repertuāra un citas dziesmas. Visi sajūsmā. Nikolajs ir eiforijā. Beidzas ar to, ka ir vēls, bāru slēdz un visi dodas prom./

Trešais cēliens

Pirmā aina

/Notikumi risinās Portugālē, Gunārs, Rasma. /

Rasma: Tu esi labi iekārtojies?

Gunārs: Ļoti, bet es brīnos, ka tu esi šeit. Bija runa, ka brauks Maija vai Zigis.

Rasma: Es ar Maiju izmainījos.

Gunārs: Es priecājos. Divatā tomēr jaukāk.

Rasma: Es esmu nogurusi, iešu uz savām telpām. Kā te ir ar siltiem ūdeņiem?

Gunārs: Ļoti normāli. Pieslēdz no vakara un līdz rītam, lieto cik gribi.

Rasma: Norunāsim rīt par visu, kas ir jārunā, bet šodien eju. Slikti panesu lidošanu. Īpaši no lielām lidmašīnām noliekos uz nedēļu, jo esmu jūtīga pret augstumu.

Gunārs: Es tevi iepazīstināšu ar vietējo eliti. Kolosāli ļaudis un būs mums notikumu jūra, īpaši tev, jo esi brīva. Man ir savādāk, esmu precēts cilvēks.

Rasma: Nav miris...

Gunārs: Kā to ņem, miris nav, bet cita amplitūda.

Rasma: Cik var runāt par to precību jautājumu? Sieva ir brīva, bet vīrs aizņemts...

Gunārs: Kas tie par mājieniem?

Rasma: Man tev jāaska, ka Nadīna ir brīvāka savā amplitūdā, cik es zinu.

Gunārs: Cik tu zini?

Rasma: Es lielas lietas nesaskatu arī pie viņas, bet sīkumi ir katram, arī Nadīnai.

Gunārs: Es negribu šo tēmu attīstīt tālāk.

/Nāk iekšā citi ļaudis. Vietējie no zinātnieku aprindām./

Ļaudis: O, jūs neesat viens. /Iet ārā./

Gunārs: Es rīt jūs iepazīstināšu. Tā ir kolēģe no ZA, no Latvijas. Arī par antropoloģijas tēmu. Mūsu skaits aug kā sēnes pēc lietus. Nu, ja mēs neiztaisīsim vērā ņemamus atklājumus! Faktiski mums visi noteikumi tam ir, es esmu gatavs!

Rasma: Es arī. /Visi smejas un piekrīt./

Otrā aina

/Notikumi risinās noliktavā. Nadīna, Nikolajs un otrs./

Nikolajs: Mēs esam klāt ar Nadīnu. Bet kur ir tavs biedrs?

Otrais: Nav un man jāsaaka, ka naudu ir paņēmis līdzī. Skatījos šodien - slēptuve tukša. Viņš būs galīgi nolēmis. Es jums teikšu, naudu visi grib, bet viņš gribēja vairāk par visiem. Nav. Es biju tur jau trīs reizes. Neticēju savām acīm.

Nadīna: Nu, ko tagad, Nikolaj, es būšu zaudētāja?

Nikolajs: Jārunā ar Māri, jo viņš ir lielās summas īpašnieks, lai dalās, bet šo lietu es ņemu uz sevīm. Tu zināji /Prasa tam otrajam./, ka viņš ir alkatīgs? Varēji pateikt, mēs nebūtu atstājuši, bet tu neteici. Varbūt dalaties?

Otrais: Ne mūžam, Nik! Es esmu tīrs, jo pazīstu tevi. Nemūžam neliktu roku klāt tam, ko tu esi nolīcis.

Nadīna: Es esmu nolikusi.

Otrais: Nav svarīgi, Niks piekodināja, tam ir liels svars.

Nadīna: Nav svara, jo naudas nav!

Otrais: Es meklēšu to nelgu!

Nikolajs: Tas tev jādara, ja nē, maksāsi no savas naudas pats!

Otrais: Man nav naudas. Ja būtu, es te nedzīvotu.

Nikolajs: Galīgi būs viss skaidrs rīt. Es citādi noskaidrošu, bet tu, Nadīn, esi mierīga, jo Māris ir zirgā, gan padalīsies.

/Visi aiziet. Gaisma dziest./

Trešā aina

/Notikumi risinās pie Māra mājās istabiņā. Nadīna, Māris, Nikolajs sarunājas pusčukstus./

Nadīna: Tātad es palieku bez naudas?

Nikolajs: /Mārim./ Būs tev jāpadalās, tas ir nezolīdi. Nesām abi, abiem arī ir no savas jādod.

Māris: No tavas, jo es tos večus nepazinu, tu mani tur aizvedi, tātad galvoji. Es esmu tīrs, es neko nedošu.

Nikolajs: Labi, es došu Nadīnai, bet ar vienu noteikumu, tu būsi mana uz visiem laikiem.

Nadīna: Kā to lai saprot?

Nikolajs: Tā, es tevi precu!

Nadīna: Esmu precēta .

Nikolajs: Fakts ir labojams, tas ir notikums, ko var izlabot, ja tikai tu pati piekrīti.

Nadīna: /Domā. Pēc brīža./ Man ir vajadzīgs laiks padomāt. Rīt došu atbildi.

Māris: Es tev solu to pašu, bet summa būs divtik liela kā tev dod Nikolajs.

Nadīna: Tas izskatās pēc tirgus. Būs jādomā. No tevis nav iespējams tikt prom, Māri, tu esi dzelzs roka.

Māris: / Smejas. Nikolajs ļoti neapmierināts./

Nadīna: Rīt galīgi izlemšu. Šodien nē, jo ir laiks dzīvot, ir laiks gulēt un ir laiks domāt. Eju domāt, rīt tiekamies.

Nikolajs: Es tevi pavadīšu.

Nadīna: Nē, jo man ir nopietni jādomā, tu mani traucēsi. Ar Dievu, kungi, dāmas iet projām. Ar dievu, kungi!

Ceturtā aina

/ Notikumi risinās pie Nadīnas mājās. Tēvs, māte, Nadīna./

Māte: Kas tie par jaunumiem? Nadīn, kur tu to esi ķērusi, ka viņš tev ir neuzticīgs?

Nadīna: Maiju satiku, viņa pateica man īsumā visu, gan to, ka Rasma ir ieķērusies Gunārā, gan to, ka samainīja braucienu uz Portugāli dēļ Gunāra. Es to negribu dzirdēt, man ir skaidrs! Tas viss bija speciāli safabricēts, lai viņi varētu būt kopā...

Māte: Es vēl padomātu. Uzreiz sniegt šķiršanos ir neprāts. Var taču pazvanīt vai aizrakstīt, vai braukt. Daudz iespēju, bet jānoskaidro...

Nadīna: Es neskaidrošu, man nav laika tam. Es iesniedzu šķiršanos, tas nu ir skaidrs.

Tēvs: Tas ir neprāts, kas ar tevīm notiek?

Nadīna: Es precos, bet ar cilvēku, kas spēj un grib mani uzturēt! Esmu nogurusi no mūžīgās knapināšanās, nogurusi pilnīgi un galīgi. Es gribu dzīvot kā rāda seriālā BAGĀTIE ARĪ RAUD. Es arī varu raudāt par to, par ko raud viņi, bet pie pilna galda.

Tēvs: Tas ir par traku! Es teicu tev, māt, ka tā televīzija ir nelaime un posts.

Māte: Es neteikšu. Agrāk vainu lika uz draugiem, tagad uz draugiem un televīziju. Vaina ir pašos jāmeklē...

Tēvs: Dari kaut ko, man trūkst saprašanas. /Iziet no telpas./

Māte: Nadīn, Gunāram ir labs raksturs, kas tev ir prātā? !

Nadīna: Man gribas dzīvot, un šis kungs man sola dzīvošanu. Es būšu dāma. Esmu tagad kā noplukusi vista, bez kosmētikas, bez kosmetologa, bez tā, kas man ir vajadzīgs. Cik ilgi es būšu līmenī? Vēl pāris gadi un ar tādu Gunāru es paiešu zem ūdens. Viņš ar savu zinātņi nepamanīs pat manu norietu, bet ko man?

Māte: Bet te ir drošība, ģimene. Būtu bērni...

Nadīna: /Smejas histēriski./ Vienīgais prieks, ka to bērnu nav, tas gan jāsaprot. Es esmu laimīga, jo bērni ir nasta šodien. Man to nevajag.

Māte: Bet es tevi dzemdēju.

Nadīna: Tās tavas problēmas. /Noliek mātei priekšā naudu, veselu kaudzi./

Nadīna: Tas tev un lūdzu, negribu dzirdēt par Gunāru arī turpmāk! Par procedūru atbildību nesīšu pati, jūs sakiet, ka neko nezina.

Ceturtais cēliens

Pirmā aina

/Notikumi risinās noliktavā. Nikolajs un tas Pirmais./

Nikolajs: Būsim tos muļķus apčakarējuši. Kur liki?

Pirmais: Nav man, neprasi. Tas vecīts ir gudrs. Pats ņēma uz manīm rāda.

Nikolajs: Kā nav, tu esi jucis, mēs runājām, ka noliksi!

Pirmais: Es noliku, bet tas čalis ir no kodlas, atnāca ar saviem zekiem, nu un tu jau stādies priekšā - bija, bet nav! Turklāt, izdomāja veikli, ka es paņēmu. Es taču tev teicu, ka nebūšu, bet tas nenozīmē, ka noliktais nebūs vietā.

Nikolajs: Nu krosvords, nu krosvords, nu sūdi ! Es tagad esmu šokā! Tu vai viņš muld ?! Abi muldat vai katrs pa sevi?! Es visu noskaidrošu, tas, kas muld, tam dziesma būs īsa, tu mani pazīsti... Es lieku nerunāju, kur nu vēl solu. Tu biji cilvēks ar lielo burtu, tu galvoji par to jefiņu man, teici, ka savs puika. Tad kā būs - savs puika, savs puika, vai nekam nepiederošs puika? Es to noskaidrošu, tu mani pazīsti!

/Pagriežas, iet projām. Tas otrs ar spēcīgu sitienu nosit Nikolaju zemē un aiz kājām velk tumšajā kaktā. Kāds nāk, dzirdami soļi. Pirmais ātri iet gaismā. Ienāk Otrs./

Otrais: Oho, ko redzu? Tu esi atnācis?

Pirmais: Kur liki naudu? Es nevaru Nikolajam muldēt. Būs ziepes man, bet tici arī tev. Visu izkašās, ir ļoti uzņēmīgs. Kas zin, kuram no mums ķieģelis uzkrīt uz galvas, bet varbūt abiem.

Otrais: Es tev saku zēni paņēma un viss! Tie nesaka kur liek.

Pirmais: Kā tad šie uzzināja par to džunguru?

Otrais: Es izmuldējos, biju piemeties un mēle dara savu. Kad sapratu, bija par vēlu.

Pirmais: Ielikšu skrūvspilēs tavu kājiņu, varbūt būs jādzird cita versija.

Otrais: Es tevi nedaudz nesaprotu, kas tev tas Nikolajs - sieva, brūte, brālis?

Pirmais: Neviens no tevis nosauktajiem, bet es esmu cilvēks, kas tur vārdu.

Otrais: Tādu nav, jo naudu grib visi, vārdu tur muļķi! Es esmu no tiem, kam nauda ir galvenais. Labs ir, esi notikuma liecinieks, mēs tev dosim arī tavu daļu, bet mētā Nikolajam muļķīti, ka neko nezini. Pēdas ir aizputinātas. Es braucu rīt projām. Naudu tu dabūsi rīt no rīta, pirms manas aizbraukšanas. Nu ko, piekrīti?

Pirmais: /Brīdi domā./ Būs jāpiekrīt, bet tad, mazs sākums, man te viens guļ bez atmiņas. Varam kopīgi to nedaudz ielikt deķītī.

Otrais: Nu zini, to tu bez manis! Tātad rīt un zvanišu uz tavējo migu, adje, es eju, bet tu, ar to savu mazo problēmu, tiec galā bez manis. Es esmu cilvēks, kas kārtu savas lietas pats, īpaši ja sāku pats. Tu sāki pats, pats arī nobeidz... /Iet ārā./

Otrā aina

/Notikumi risinās Portugālē. Gunārs, Rasma - vieni sākumā. Ienāk Rasma./

Gunārs: Es tevi gaidu, zini, saņēmu mistisku vēstuli. Esmu izbrīnā. Nadīna vaino mani, ka esam ar tevīm mīļākie un ka tāpēc viņa sniedz šķiršanos.

Rasma: Nadīnai ir dzīva fantāzija, jau Rīgā viņa man izteica šīs aizdomas.

Gunārs: Es atceros, māte teica, bet Rasma, viss no zila gaisa būvēts. Kā tu rīkotos manā vietā?

Rasma: Domā pats, ja mīli, zvani, raksti, atrunā, bet ja nemīli, lai viss notiek kā viņa grib. Ja būs lemts, ne jau zīmogs izšķirs vai jūs paliksiet kopā, vai nē.

Gunārs: Es kamēr sūtišu vēstuli, visi notikumu jau būs notikuši. Man ir jāzvana, jārunā pa telefonu, Rasma. Un man ir delikāts lūgums, ja pietrūks nauda, es varu lūgt tevi aizdot?

Rasma: Nu, tas ir pats par sevīm saprotams.

Gunārs: Es tevi apbrīnoju, tu esi ļoti augstas klases cilvēks.

Rasma: Es tevi arī apbrīnoju, bet kā redzi no tā maz labuma. Brīnums ir brīnums, bet jūs precat sievietes, kuras jūs vazā kā deķīšus pa visu gultu, bet domu nav, ir tikai fiziskā iekāre. Man tā vīriešu psiholoģija būs neizprotama mūža garumā. Ir esības telpas likumi, pievelkas pozitīvais ar negatīvo, un tas ir arī zemes dzīvē. Man jāmeklē kāds tipiņš, nu tāds pagrimis ar lēveni problēmu utt., gan tad arī es būšu laimīga...

Gunārs: Pēc tik atklātas runas, domāju, ka Nadīnai bija taisnība attiecībā par tevīm. Nadīnai ir nojauta, viņa ir sieviete. Es pats neko nejutu, bet, Rasma, tu atbrauci Maijas vietā. Kāpēc?

Rasma: Maija negribēja braukt, jo kā filologs nejūtas pietiekami stipra, lai šeit būtu tev līdzās, visu to pierakstot, jo ir tomēr jāzin, par ko jāraksta. Jāzin problēma, ne tikai komati, punkti, tu saprati?!

Gunārs: Es nezinu, bet kā redzi, šis joks laupa man personīgo laimi.

Rasma: Ja tava laime ir nolaupāma, tad esi priecīgs, ka ātrāk, nekā vēlāk. Lai ir tas, kam ir lemts būt! Maza vērtība ir jūsu īsajai dzīves notikumu gūzmiņai. Viens gāja pie vīra, kas nodrošinās, otrs, apžilba no ārējā košuma.

Gunārs: Rasma, vai mēs nepārkāpjām kādu smalku attiecību robežu to visu divatā runājot?

Rasma: Es iešu, jo tu esi notikuma vaininieks, ne es. Tu nevari sievu nodrošināt un viņa skatās uz citu pusi šī iemesla dēļ. Es vienkārši gadījījos viducī un ne bez savas iniciatīvas, kā tu to jūti. Bet piedod, Gunār, sirds ir tā notikumu noteicēja, kuru es visu mūžu esmu uzklusījusi. Tikai sirdi, ne vecākus, ne draudzenes, nevienu.

/Dzied - sirds mana nerātnā, sirds mana strujā... Iet uz durvīm./

Gunārs: Es tevi tomēr lūgšu piezvanīt un pateikt no sevis, ka tie ir murgi. Rasma, es lūdzu. Esmu nopietns cilvēks un viens komandčejums nevar būt par iemeslu šķiršanās prāvai.

Rasma: Es varu runāt, tikai tu zini, ka tu visu vēl vairāk sarežģī.

Gunārs: /Iet pie loga, atbīda aizkarus, pagriežas pret Rasmu un saka /

Ja tas būs tā, es nebraukšu atpakaļ vismaz gadu. Tāda iespēja ir. Es nevaru to redzēt tuvplānā, es to nevaru...

Rasma: Pareizi darīsi, jo tuvplāns tev neder. Tur jābūt nelietim pašam, lai to visu varētu skatīt tuvplānā.

/Ienāk divi - vīrietis un sieviete. Runā angļiski./

Sieviete: Rasma, es jūs lūdzu piebiedrojaties šovakar mūsu kompānijai, ejam uz okeānu. Iesim braukt ar ūdens sērpiem.

Gunārs: Es šovakar nē, jo ir kas darāms.

/Visi saskatās./

Rasma: Es iešu ar jums, Gunāram ir lietas, kas šovakar jākārto.

/Vēršas pie Gunāra./ Es vakarā ienākšu. Vēlu veiksmi! /Pauze/ Tikai viens lūgums, nevaino visā mani. Kā redzi, es esmu tikai iegansts, bet tādu var atrast vienmēr. Un vēl, Ja tevi pamet, tas var izrādīties uz labāku...

/Aiziet. Gunārs viens. Ļoti nomākts./

Trešā aina

/Notikumi risinās Nadīnas dzīvoklī - Māte, Nadīna, vēlāk tēvs./

Māte: Nadīn, es esmu uz nervu sabrukuma robežas !

Nadīna: Es tevi brīdināju, naudu paņēmi, tagad nervus grožos! Formalitātes manā pārziņā. Es jūtu, ka šis cilvēks man neko nenozīmē...Jau divus mēnešus viņu neredzu un jūtos pasakaini labi, tik labi, ka bail atzīties.

/Strauji ienāk tēvs./

Tēvs: Tikko zvanīja man no bankas, vai nezinot kur meklēt kādu tur SIA, kur grāmatvede esot Nadīna Mazā.

Nadīna: /Uztraukta./ Nu un ko tu?

Tēvs: Es teicu, ka neko nezinu par SIA, bet Nadīna Mazā ir mana meita. Viņi lūdz tevi pie telefona.

Nadīna: /Ļoti pārbijusies, iet uz telpu kur telefons./

Māte: Kas tas ir, kā tu domā?

Tēvs: Es nekā, bet tev jādomā, jo naudu ņēmi tu, es vismaz būšu noskaidrojīs, kas tā par naudu, bet tu esi, kā jau sieviete, uz zelta vizmu.

Māte: Bet es jautāju, bet Nadīna teica - ņem un nejaudā. Ko es varu tik lielam bērnam?

Tēvs: To vajadzēja bērniņā, kā tautas dziesmas māca, audzināt, bet tavi tikumi ir pasaules tikumi. Meitai tie pielipuši caur tevi. Uz visu, kas spīd, krīt, bet labo min kājām, es par Gunāru.

Māte: Nu jā, tagad es pie visa būšu vainīga. Mūžīgā vīriešu dziesma. Kur tu biji ar tām tautas dziesmām, es prasu tev?

Tēvs: Es biju darbā no rīta līdz vakaram.

Māte: Un es, cik atceros, arī darbā. Kas tad vainīgs?

Tēvs: /Ļoti izbrīnīts domā./ Tiešām vainīgo nav, jo valsts neatbildēs, kas noticis ar mūsu dzīvēm pēc komunisma ideālu sabrukšanas.

Māte: Tagad to ideālu nav vairāk. Ja tautai tie ir, tā tos kopj, bet mēs savus nekopjam. Mūžīgi ar svešiem ideāliem, uz kaut kādiem mistiskiem notikumiem nesamies. Galā ir ČIKS.

Ceturtā aina

/Notikumi risinās lielā zālē. Ir daudz cilvēku svētku drēbēs. Orķestris un gaismas kā karaļvalsts ballē. Tur ir no mūsu varoņiem Nadīna, Māris un vēl visi tie, kas varētu būt no valdības sarakstiem. Pieņemšana notiks pils kambaros. Tas ir pēc gada, vai vairāk./

Nadīna: Māri, es gribu būt visupirmā šajā ballē!

Māris: Zini, tu drīz gribēsi putna pienu! Mēģini atsaukt atmiņā pasaku par zelta zivtiņu.

Nadīna: Māri, es gribu un zinu, ka tu to varēsi, deputātam ir liela teikšana!

Māris: Es zinu, kur man ir teikšana. Būs, Nadīn, jāievelk nadziņi uz kādu brīdi. Šodien lai lielle zīmējas.

Nadīna: Būsi gaismas nesējs, ka tā lauzies. Es tevi izvēlējos, jo esi noteikts un izlēmīgs.

Māris: Galīgi nē. Es zinu, ko gribu, bet tev savas iegribas ir jākontrolē.

/Mūzika. Pāri dejo. Pie Māra pienāk ziemas lietotā mētelī jauns vīrietis./

Vīrietis: Māri, iziesim, es nevaru te uzkavēties, jo esmu bez ielūguma.

Māris: Kas noticis?

Vīrietis: Es tev pateikšu, bet tikai aiz durvīm.

/Skatuve griežas. Saruna aiz durvīm. Daļēji no abām pusēm redz notikumus. Nadīnai uzradies dancinātājs, pat vairāki. Nadīna ļoti efektīga.

/Aiz durvīm./

Vīrietis: Es nāku teikt, ka Nikolajs ir atrasts nogalināts.

Māris: Kur?

Vīrietis: Noliktavās. Pilnīgi sadalījies, bet notikumi tikai sākas. Ko lai darām? Viņš bija tavējā SIA.

Māris: Es lūdzu, došu naudu, dari tā, lai viņš nav atradies.

Vīrietis: Skaidrs, bet tas būs dārgi - simts tūkstoši.

Māris: Tu ko, tas jau ļoti daudz par šādu lietu.

Vīrietis: Neko darīt, lem, bet ātri.

Māris: Labi, bet lai bez problēmām šodien un nākotnē. Kur ir Nikolaja nauda?

Vīrietis: To zin tikai viņš viens.

/Tas ir pirmais, kas bija noliktavā, kas, faktiski, Nikolaju nogalināja./

Vīrietis: Nu, tad rīt naudu un es tev Niku.

Māris: Paturi sev. Par tādu naudu - es tev viņu dāvinu!

Vīrietis: Fui, kāds tu ciniķis!

Māris: Es ciniķis, bet kas tu?

/ Iet atpakaļ zālē. Nadīna dejo. Pie Māra pienāk tautas kalps - tas ir arī deputāts./

Tautas kalps: Ko stāvi? Nu jā, tava dāma dejo. Jāsaka, ka viņa ir notikumu karaliene. Fantastiska! Rīt būs Saeimā? Mums būs jautājums par Latvenergo. Tev jābūt, lai var nostrādāt ar glanci.

Māris: Es būšu, bet arī tu esi. Man vajag to tavu balsi citai lietai.

/ Abi iet malā, sačukstas. Nadīna beidz deju, nāk pie Māra. Atvadās no partnera./

Nadīna: Kas par sarunām?

/Abi pārtrauc savu sarunu./

Nadīna: Noslēpumi, noslēpumi, noslēpumi.

Māris: Bet, dārgā, tā kā pie ēbrejiem, tur sinagogā vīri lemj, sievas pa balkoniņu draiskojas. Vīru valoda lai nevītina tavas ausiņas. Mēs esam praktiķi, jūs,lēdijas, romantiķes un vēl arī pļāpiņas...

Nadīna: Ko es esmu izpļāpājusi?

Tautas kalps: Es esmu par to, lai sievietes prieku nes, bet nopietnas lietas ir vīru nodevas.

/Maigi noliecas un skūpstā Nadīnas roku./

Piektā aina

/Notikumi risinās pie Nadīnas mājās. Tēvs, māte, Nadīna, Māris./

Nadīna: Māt, tu esi pret mums ļoti vēsa. Ar to notikumu es tiku galā, ar šo arī tikšu.

/Māris iet nervozi turp - šurp./

Māris: Notikums ir nopietns. Māt, tēv, es gribu runāt ar Nadīnu.

/Abi vecāki aizvainoti iziet. Tēvs iebāž galvu pa durvīm./

Tēvs: Es jau neko, bet tomēr izstumt mūs kā tādas lietas, to tikai jūs, Māri, protat. Nadīnai nu ir labs piemērs, kāds ir vīrs, kuru interesē tikai darbs.

Nadīna: Tēt, lūdzu bez komentāriem, lūdzu!

/Tēvs aizver durvis./

Māris: Tavs Gunārs ir sūda brālis! Viņam prasīja izmeklētājs par to SIA, viņš teica, ka tu esi zirnekļu tīklā, nevis SIA, bet nauda ir manās kabatās. Tevi mēs it kā izmantojam kā piesegu. Nu, cūka, nu, nelietis, nu es viņam sariebišu! Es to protu, tu zini! Es tā to neatstāšu! Par mutes palaišanu es atcelšu to viņa lielo amatu.

Nadīna: Gunāru neaiztīc, es lūdzu tevi! Viņš ir kārtīgs cilvēks un gudrs zinātnieks, bet par to, ko viņš teica, man ir arī savas domas.

Māris: Savas? Kādas tad tev tās domiņas, manu vizbulīt? Kas to būtu domājis, ka tu arī domā...

Nadīna: Es esmu pelnījusi labāku izturēšanos no tavas puses. Es ar Gunāru izšķiros tevis dēļ.

Māris: Nemaz ne manis, miljona dēļ. Manis dēļ tu nekad nebūtu šķīrusies.

Nadīna: Kas tad tas bija, kas mūs saveda kopā?

Māris: Alkatība no tavas puses un muļķība no manas puses.

Nadīna: Rīt es zvanu Gunāram, laikam ir jārunā, ka esmu šausmīgi kļūdījusies, kaut gan es nemīlu pazemoties. Būšu labāk viena, bet ar tādu cinismu es negribu būt kopā.

Māris: Gunārs tevi ņems, jo, cik zinu, galīgi nolaidis spārniņus. Tas ir no tiem, kas mīl uz mūžu.

Nadīna: Lai tas ir Dieva rokās, bet tu man dosi simts tūkstošus, lai es turētu muti.

Māris: Man mazāk izmaksās tevi apklusināt uz mūžu...

Nadīna: Tā kā Nikolaju. Tas jau gadu, kā pazudis.

Māris: Tu žurka, es tev muti aizvēršu! Mūsu ierībtās attiecības nu ir galā!

Nadīna: Nu tad kā?

Māris: Desmit tūkstošus un gals, mīļā, ar Dievu! Labi, ka nesasmēērējām papīrus.

Nadīna: Divdesmit!

Māris: Labi. Es ņemu savas mantas. /Iet istabā. Nāk tēvs, uzmanīgi ver durvis./

Nadīna: Nāc, tēt, lai mamma nenāk, man ar tevīm atklāta valoda jārunā.

Tēvs: Kas, Nadīn, notika? Tu esi bāla kā no miltiem.

Nadīna: Es esmu zaudējusi! Šinī karā man izgāja greizi.

Tēvs: Māris ir ne tev, bet kādai citai lemts. Tici man, Nadīna, Gunārs bija tavs cilvēks.

Nadīna: Tēv, es to saprotu, bet par vēlu.

Tēvs: Nekas, bet no ciešanām mēs iegūstam mācību, tāda ir dzīve. Es esmu tavā pusē, meit.

Nadīna: Māris liek savas mantas .

/Lēni veras durvis. Ienāk māte./

Māte: Nadīn, es visu nojaušu, bet Māris ir deputāts...

Nadīna: Kad tu cilvēkus sāksi vērtēt pēc viņu darbiem, nevis ieņemamiem amatiem?

Tēvs: Es jau teicu, ka tie mūsu ģimenes, it kā augstie ideāli, patiesībā ir iedomāti. Ja nedzīvojam pēc tautas dziesmās teiktā, ja ejam citu mācībām līdz, tad arī ir tikai šāds rezultāts.

Māte: Atkal visi čiekuriši manā sētiņā. Es slikta, labi, bet kur bijāt jūs?

Tēvs: Tā tā lieta, ka čiekuriši daudz, parāk daudz, pārāk daudzās sētiņās. Valsts politika jau tāda, ka velk un stūrē uz nekuriem. Informācija ir dezorganizējoša. Viens to, otrs citu, tā staipa to domu, ka neviens vairs nesaprot, kas ir tautai ideāli, kur nu vēl gaisma kur spīd.

Māte: Nadīn, ko tālāk?

Nadīna: Es esmu uzvarēta... Paies laiks, atnāks padoms. Tik daudz jāpārdomā. Es biju no tām, kas domāja, ka nauda dos fizisku un garīgu brīvību, bet es jau neesmu vienīgā tāda. Paliek atklāts jautājums - kas cilvēkam dod šo garīgo un fizisko brīvību?

Tēvs: Es domāju, ka tīra sirdsapziņa.

Māte: Es domāju, ka labi iekārtota dzīve.

Nadīna: Es gribu padomāt, pirms saku. Šodien, man liekas, ka ir no tiesas jādomā par senču vērtību sistēmu... Skatīsimies, ko dara citos skudru pūžņos - tur valda tautai vienoti likumi, vienoti tikumi, vienota filozofija un laikam TAS ir pamatā.

/Nāk Māris ar lielu sporta somu./

Māris: Es esmu gatavs. /Nadīnai./ Ceru, ka tu nemēģināsi sabojāt manu deputāta karjeru!

Nadīna: Atriebība - tavs lauciņš. Es domāju, ka Dievam jāatstāj pēdejs vārds...

10.11.98 - 15.11.98.

Pasaka – luga ar daudziem teicējiem un nedaudz lomām – pasaka par to, kas notiek, ja neklausu gudru padomu.

ZELTA PUTNS AR SALDO BALSĪ

/Pēc Jākoba un Vihelma Grimmu pasakas motīviem./

Pirmā aina

Piedalās: Teicējs /vairāki/, ķēniņš, trīs dēli, lapsa.

Teicējs: Sen senos laikos dzīvoja ķēniņš, kam aiz pils atradās skists dārzs, kur pastaigāties un tai dārzā auga ābele ar zelta āboliem. Kad āboli sāka nobries, tos skaitīja, taču ik rītu viena ābola trūka. Kad ķēniņš to uzzināja, viņš pavēlēja nakti koku apsgāt.

Paralēli teicējs un spēle - pantomīma /turpmāk ###/

###

Teicējs /cits/: Ķēniņam bija trīs dēli, un pirmo nakti dārzā palika vecākais, taču ap pusnakti tam uzbruka miegs, viņš cieti iemīga un no rīta ābelē atkal bija par vienu ābolu mazāk...Nākamajā naktī gāja ābeli sargāt vidējais dēls, bet to piemeklēja tāda pati liksta: līdzko nosita divpadsmit, viņš iemīga saldā miegā, un no rīta trūka atkal viena ābola. Pienāca reize jaunākajam dēlam. Tēvs labprāt negribēja viņu laist sargāt, jo domāja, ka šis vēl ne tik labi nenosargāšot ābeli kā abi vecākie dēli, taču beidzot ļāva gan iet. Jauneklis nogūlās zem koka, sāka sargāt un neļāva miegam gūt virsroku.

###

Teicējs/cits/: Līdzko nosita divpadsmit, gaisā kaut kas nošalca, un viņš ieraudzīja mēnesnīcā lidojam putnu. Tā spalvas laistījās vienā zeltā. Putns ielaidās kokā, un, tikko tas bija ieknābis ābolā, jauneklis raidīja bultu. Putns gan aizlaidās, bet bulta bija ķērusi tā spārnu un viena zelta spalva nokrita zemē. Jauneklis pacēla to, aiznesa no rīta tēvam un pastāstīja, ko redzējis.

###

Teicējs /cits/: Ķēniņš sauca savus padomniekus, un visi nolēma, ka tāda spalva dārgāka par veselu ķēniņvalsti. –Ja viena spalva tik dārga, tad man jādabū viss putns, - ķēniņš noteica.

Viņš sūtīja vecāko dēlu uzmeklēt zelta putnu.

Ķēniņš: Uz priekšu, mans vecākais dēls, es zinu, ka tu to spēsi!

Vecākais dēls: Jā gan, jo es varu visu!

Ķēniņš: Tad atceries, - bez putna mājās tevi negaidu!

Vecākais dēls: Bet, tēt, saki man ko ceļam, laies jūtu Dieva atbalstu.

Ķēniņš:

- o pirmais padoms - esi redzīgs, dzirdīgs un tev atvērsies visas durvis un vārti;
- o Otrais padoms – ja ej pa taku, nesamin skudru, jo skudra arī ir sākums tavai veiksmei;
- o trešais padoms – uz nopietnu lietu ejot, domā tikai uz izdošanos. Notici pats sev, ka tu to vari.

Vecākais dēls: Paldies, tēv! Es būšu PATS uzmanīgs un PATS redzīgs, un PATS dzirdīgs un tad jau Dievs man būs līdzās.

Teicējs: Dēls paļāvās uz savu prātu un nosolījās bez putna mājās nenākt. Nogājis kādu gabalu, viņš ieraudzīja mežmalā lapsu. Dēls notēmēja, bet lapsa iesaucās:

Lapsa: Nešauj mani, es tev došu labu padomu! Tu ej meklēt zelta putnu un šovakar nonāksi ciemā, kur divi krogi viens pretī otram. Viens būs spoži apgaismots, tur dziedās un liksmosies, bet tur tu neej, mekē naktsmājas otrā. Kaut arī tas izskatīsies nolaists un bēdīgs.

Vecākais dēls: Vai nu tāds muļķa zvērs var dot labu padomu!

Teicējs: Ķēniņdēls izšāva, bet lapsai neķēra. Tā pasita asti gaisā un ieskrēja mežā. Dēls gāja tālāk un pievakarē nonāca ciemā, kur bija divi krogi – vienā liksmoja un dziedāja, otrs izskatījās nolaists un tūcīgs.

Vecākais dēls: Es gan būtu muļķis, ja ietu naktsmājas meklēt tādā graustā.

Teicējs: Viņš noteica un iegriezās spoži apgaismotajā krogā, kur sāka pavadīt laiku dzirēs un izprietās, tā, ka pavisam piemirsa tēvu un zelta putnu.

Otrā aina

Piedalās: Tie paši, bet citi – gan teicējs, gan pārēji un vidējais dēls.

Teicējs: Pagāja krietns laika sprīdis, bet vecākais dēls neatgriezās; tad ceļā devās vidējais dēls, kas arī cerēja iegūt zelta putnu.

Ķēniņš: Jūtu, mans dēls, ka vecākais dēls būs no tiesas aizgājis sliktus ceļus un tēva padomu būs nolīcis kā nederīgu salmu kūli. Bet tu, dēls, iesi un atmiņā paturēsi tēva trīs padomus:

- esi PATS un neļauj citiem ar sevi rīkoties;
- vienmēr paturi skaidru galvu un domu un prātā galamērķi;
- Un trešais padoms – esi tād, kas visu redz, dzird un ielāgo, un vajadzīgā brīdī pēc padoma griežas pie Dieva un savas pieredzes. Svešu padomu izmanto tikai tad, ja pašam nav skaidrs kā rīkoties, bet labāk pašam domāt un lemt.

Vidējais dēls: Es visu sapratu, un zini, visu atcerēšos, un visu pildīšu, un atgriezīšos drīz. Tas ir man skaidrs! /Vidējais dēls aiziet/

Teicējs: Viņš tāpat sastapa lapsu, kas viņam deva labu padomu, tomēr dēls to neuzklausīja. Pievakarē, nonācis ciemā, viņš ieraudzīja krogā savu brāli stāvam pie loga; bija dzirdamas līksmas balsis.

Vecākais brālis: Ej, tu esi mani noķēris! Zini, ka es tevi gaidīju, tāpēc arī šē kavējos.

Vidējais brālis: Neticu. Esi sācis nelabus ceļus iet, nevis mani gaidīji. Tēva padomu ieliki kules dibenā un pats danco un priecājies uz nebēdu. Tas, ka tu mani gaidi, ir pasaciņas priekš muļķiem. Bet es esmu gudrs, tu mani nesamaitāsi. Eju tālāk. Krogs ir kā purvs muļķiem, kā bremzes gudrajiem, kā spieķi ritenī visiem. Es krogū neiešu.

Vecākais brālis: /Viltīgi/ Tikai uz mirkli, tad iesim abi. Abiem būs ceļš vieglāk veicams, putns ātrāk atrodams.

Vidējais brālis: Nu, nē! Es tavā runā neklausos. /Ar pirkstiem aizbāž ausis, kad pirkstus izņem, vecākais brālis turpina./.

Vecākais brālis: Te uzreiz jūt, ka esi vājas dabas. Tas jau ir tas pirmais pārbaudījums. Ja tumsas baidies – mežā neej! Te tu jutīsi, vai esi stiprs vai vājš.

Vidējais brālis: Tā ir, bet tikai uz mirkli./Abi pazūd durvīs.?

Tršā aina

Piedalās: Tie paši, bet citi – gan teicējs un jaunākais dēls.

Teicējs: Atkal pagāja krietns laika sprīdis, un jaunākajam ķēniņdēlam iegribējās doties pēc zelta putna. Taču tēvs negribēja viņu laist.

Jaunākais dēls: Mīļo tēt, redzi, ka brāļi nav atgriezušies. Varbūt tos piemeklējis kas ļauns. Es gribētu doties ceļā, varbūt brāļiem ir vajadzīga mana palīdzība, un pie reizes es atnestu arī zelta putnu.

Ķēniņš: Veltīgas pūles, ka tu atradīsi zelta putnu, ja tavi vecākie brāļi to nav uzmeklējuši! Un ja tev uzbrūk kāda nelaime, kā tu tiks ar to galā? Prāta tev nav daudz...

Teicējs: Taču jaunākais dēls nelika tēvam mieru un tas beidzot atļāva viņam iet. Arī viņš ieraudzīja mežmalā lapsu, kas lūdza saudzāet viņas dzīvību un deva labu padomu. Jauneklim bija mīksta sirds un viņš atbildēja:

Jaunākais brālis: Esi mierīga, lapsiņ, es tev pāri nedarīšu.

Lapsa: To tu nenožēlosi. Un lai ātrāk nokļūtu galā sēsties man uz astes.

Teicējs: Un, līdzko viņš uzsēdās, t'lapsa sāka skriet un aizjoņoja pār kalniem un pār lejām – vējš vien svilpoja gar ausīm. Viņi ieradš ciemā; jauneklis paklausīja lapsas padomu, iegāja nolaistajā krogā un mierīgi pavadīja nakti. Otrā rītā, iznācis ārā, viņš ieraudzīja ceļmalā lapsu, un tā sacīja:

Lapsa: Es tev pastāstīšu ko darīt tālāk. Ej taisni vien, tad nonāksi pie pils. Tās priekšā gulēs vesels pulks karavīru, bet tu neraizējies, tie visi būs aizmiguši. Izej tiem pa vidu, ieej pilī, un tur aiz visām istabām būs kāda slepena istaba, tanī karāsies koka krātiņš ar zelta putnu, bet blakus būs nolikts tukšs zelta krātiņš. Nepārlicc putnu no koka krātiņa zelta krātiņā, jo tad tev klāsies slikti.

Teicējs: To pateikusi, lapsa pastiepa savu asti, ķēniņdēls uzsēdās uz tās, un viņi aizjoņoja pār kalniem, pār mežiem, tā, ka vējš vien svilpoja gar ausīm. Jauneklis nonāca pie pils un ieraudzīja visu, par ko lapsa bija stāstījusi.

###

Teicējs /cits/: Viņš iegāja slepenajā istabā, tur sēdēja zelta putns koka krātiņā, bet blakus atradās zelta krātiņš un trīs zelta āboli. Un jauneklis nodomāja, ka būtu gan dīvaini, ja tādu skaistu putnu nestu tik neglītā, vecā krātiņā. Viņš pārlika putnu zelta krātiņā, bet putns spalgi iebrēcās, sargi pamodās, ieskrēja istabā, sagrāba jaunekli un ieslodzīja viņu cietumā.

###

Teicējs /cits/: Otrā rītā viņu aizveda uz tiesu, un, tā kā viņš atzinās, ko darījis, tad viņam pesprieda nāves sodu. Bet ķēniņš solīja viņu apžēlot un par algu vēl iedāvināt zelta putnu, ja viņš pagādāšot zelta zirgu, kas skrien ātrāk par vēju.

###

Teicējs /cits/: Jauneklis bēdīgs devās ceļā; viņš nevarēja vien beigt nopūsties un skumt, jo nezināja, kur meklēt zelta zirgu. Piepeši viņš ieraudzīja veco draudzeni lapsu, kas sēdēja ceļmalā.

Lapsa: Redzi nu, kā iznāca, ja mani neklausīji. Nezaudē dūšu, es tev palīdzēšu un pateikšu kā dabūt zelta zirgu. Tev jāiet taisni vien, tad nonāksi pie pils, kuras satlīi atrodas zelta zirgs. Stallā priekšā gulēs zirgu puiši, bet visi būs iemiguši; izej tiem pavidu un izved ārā zelta zirgu. Tikai iegaumē vienu: uzliec tam vecus seglus un neņem zelta seglus, kas karāsies pie sienas, citādi tev slikti klāsies.

Teicējs: Lapsa pastiepa asti, ķēniņdēls uzsēdās uz tās, un viņi aizjoņoja pār kalniem, pār lejām, - vējš vien svilpoja gar ausīm.

###

Teicējs /cits/: Viss notika tā kā lapsa bija stāstījusi – Viņš iegāja stallī, un tur stāvēja zelta zirgs. Jauneklis gribēja uzlikt tam vecos koka seglus, bet nodomāja: **kauns likt tik skaistam zirgam tādus neglītus seglus.** Bet, tiko viņš pieskārs zelta segliem, tie ieskanējās, zirgu puiši pamodās, sagrāba jaunekli un iemeta cietumā.

###

Teicējs /cits/: Otrā rītā viņam piesprieda nāves sodu, bet ķēniņš apsoliņa apžēlot viņu un atdot zelta zirgu, ja viņš atvedīs no zelta pils visskaistāko princesi pasaulē.

Lapsa: Vajadzēja gan pamest tevi nelaimē, bet man tevis žēl un es gribu tev palīdzēt. Šis ceļš tevi novedīs pie zelta pils, tu tur ieiesi vakarā, bet nakti, kad viss būs klusu, skaistā princese iznāks dārzā, lai ezerā nomazgātos. Piesteidzies viņai klāt un noskūpsti, tad viņa nāks tev līdzī. Tikai neparko neļauj viņai atvadīties no tēva un mātes, citādi tev klāsies slikti.

Teicējs: Lapsa pastiepa asti, jauneklis uzsēdās uz tās, un abi aizjoņoja pār kalniem, pār lejām, - vējš ien svilpoja gar ausīm. Viņš nonāca pie zelta pils, un viss bija tā, kā lapsa stāstīja.

###

Viņš pagaidīja līdz pusnaktij, kad pils iegrima dziļā miegā un skaistā princese iznāca dārzā mazgāties, - tad viņš piesteidzās klāt un noskūpstīja to.

Princese: Ar prieku iešu pie tevis par sievu tikai, lūdzu, lūdzu, ļauj man ardievas pateikt savai māmiņai, savam tēvam. Es būšu tev paklausīga un atnākšu pie šī ezera pēc maza brītiņa. Tikai ļauj, mīļais puisīt, man ardievas teikt. Tikai neesi bargs.

/Princese lūdzas un beigās nometas uz ceļiem un sāk gauži raudāt./

Jaunākais dēls: Labi, gan jau tu pildīsi, ko soli. Ej, ar! Bet es tevi šeit gaidīšu.

/Princese aiziet, bet aiz skatuves liels troksnis, steidzas pils ļaudis un jaunekli apcietina./

Teicējs: Līdzko princese piegāja pie tēva gultas, tas pamodās un visi citi pilī tāpat, jaunekli sagrāba un iemeta cietumā.

Ķēniņš: Par savu pārdrošību tu samaksāsi ar dzīvību, un tikai tad es tevi apžālošu ja tu septiņās dienās noraksi augsto kalnu, kas aizsedz manus logus, tā, ka es nekā neredzu, kas apkārt notiek. Ja tev tas izdosies, tad par balvu saņemsi manu meitu.

###

Teicējs: Jauneklis nu stājās pie darba un raka bez atpūtas, taču septītās dienas vakarā redzēja, cik maz padarījis, un saprata, ka ķēniņa pavēli nespēs izpildīt. Viņš bija galīgi izmisis, jo visas cerības sabruka. Bet tad ieradās vecā draudzene lapsa un sacīja:

Lapsa: Tu gan neesi vērts, ka es par tevi tā rūpējos, tomēr ej un liecies gulēt, es visu padarišu.

###

Teicējs: Otrā rītā viņš pamodās un paskatījās pa logu – no kalna ne vēsts! Viņš priecīgi aizsteidzās pie ķēniņa un paziņoja, ka pavēle izpildīta.

Teicējs /cits/: Nu ķēniņam gribot negribot vajadzēja turēt vārdu un turēt lepnas kāzas. Pēc kāzām

Lapsa: Kaut gan tev pieder pats dārgākais pasaulē, - taču meitenei no zelta pils pieder jāt zelta zirgā.

Jaunākais dēls: Kā lai es to dabūju?

Lapsa: To es tev pastāstīšu. Vispirms aizved skaisto princesi pie ķēniņa, kas tevi sūtīja uz zelta pili. Tur būs lieli prieki, tev labprāt atdos zelta zirgu, un paši izvedīs to no stalla. Tūliņ sēdies tam mugurā un sniedz visiem atvadoties roku, bet princesei pašai pēdējai. Līdzko saņemsi viņas roku, uzrauj viņu zirgā, un auļo projām, cik jaudas; neviens tevi nepanāks, jo zirgs skrien ātrāk par vēju.

Teicējs: Viss izdevās laimīgi un ķēniņdēls aizveda skaisto princesi zelta zirgā. Taču lapsa arī tagad nepameta viņus un sacīja:

Lapsa: Nu es tev palīdzēšu dabūt zelta putnu. Kad piejāsi pie pils, kur putns atrodas, tad nocel princesi no zirga, es viņu apsargāšu. Pats iejāj pils pagalmā, kad tevi ieraudzīs, visiem būs lieli prieki, un tev iznesīs zelta putnu. Tiklīdz krātiņš ar putnu būs tev rokā, meties zirgam mugurā un ved atkal princesi prom.

Teicējs: Kad viss laimīgi beidzās, ķēniņdēls gribēja doties mājup un vaicāja lapsai:

Jaunākais dēls: Kā lai tev pateicos, mīļā lapsiņ? Bez tevis es to nebūtu spējis, bet ar tevi ne to vien vēl varētu veikt.

Lapsa: Kad būsime mežā, nošauj mani un nocērt galvu un ķepas.

Jaunākais dēls: Kas tā par pateicību? Nē, tā es nevaru darīt.

Lapsa: Ja tu to nevari, tad man vajadzēs tevi pamest. Bet iekams aizeju, došu tev labu padomu:

- nepērc gaļu no karātavām un nesēdi uz akas malas./Un viņa aizskrēja./

Jaunākais dēls: Cik dīvains zvērs un kādi savādi untumi. Un kurš tad pirks gaļu no karātavām! Tāpat sēdēt uz akas malas man nekad nav nācis prātā.

###

Teicējs: Viņi jāja tālāk, bet ceļš veda caur ciemu, kur bija apmetušies vecākie brāļi. Tirgus laukumā pulcējās daudz ļaužu, kas skaļi sarunājās. Ķēniņdēls apvaicājās, kas te notikšot, un viņam atbildēja, ka te sodiņot divus noziedzniekus. Izrādījās, ka tie ir viņa brāļi, kas pastrādājuši visādus ļaunus darbus. Nu, ķēniņdēls jautāja, vai nevarot tos izglābt no karātavām. – Var gan, ja samaksāsiet soda naudu, - viņam atbildēja, bet kāda jums vajadzība sviest naudu vējā!

###

Teicējs/cits/: Taču jauneklis bez liekas apdomāšanās samaksāja soda naudu, atbrīvoja brāļus un devās tālāk. Viņi nokļuva tai mežā, kur jauneklis bija pirmo reizi sastapis lapsu. Saule nežēlīgi spieda, bet mežā bija vēsi un patīkami, tāpēc brāļi sacīja:

Abi brāļi – Viens: Atpūtīsimies pie akas!

Otrs: Atpūtīsimies gan un pie reizes paēdīsim un padzēsimies.

###

Teicējs: Viņš piekrita, bet sarunās pavisam aizmirsta lapsas padomu un apsēdās uz akas malas. Tad ļaunie brāļi ieņgrūda viņu akā. Paņēma skaisto princesi, zelta zirgu un zelta putnu, un devās uz mājām.

Ceturrtā aina

Piedalās: Tie paši, bet citi – teicējs un visi iepriekš minētie personāži un arī tēvs - ķēniņš

Abi brāļi - Viens: Sveiks, tēv! Būsime mēs savu solījumu pildījuši un pat vēl vairāk...

Otrs: Jā, un pat vēl vairāk, mēs esam ieguvuši arī zelta zirgu un zelta pils princesi.

/Lielās un rāda un lepni kā gaiļi./

Ķēniņš: Tā jau es domāju, tā jau es zināju, ka jūs to varat, ka jūs to veiksiet! / Pauze./ Bet jaunākais nav vēl atgriezies un es jūtos nelāgi, ka laidu to lielajā pasaulē. Viņam tā prātiņa mazāk un še nu bija... Bet ko mēs par to. Sauksim pils ļaudis, lai priecājas līdzzi, jo visi jūs gaidīja, ne tikai es.

/Sauc ļaudis un tie nāk – pavāri ar pavārnīcām, sievas un vīri visdažādāko pils ļaužu. Prieks un liksmība./

Teicējs: Tur nu bija lieli prieki, tikai zelta zirgs nekā neēda, zelta putns nedziedāja un meitene no zelta pils raudāja vienā raudāšanā.

Teicējs/cits/: Taču jaunākais brālis bija dzīvs, jo aka bija izžuvusi un dibenā mīkstas sūnas, tikai ārā viņš izklūt nevarēja. Tomēr uzticamā lapsa nepameta viņu arī šajā nelaimē. Viņa atskrēja, bārdamās, ka jauneklis nav klausījis labo padomu.

Lapsa: Es tomēr nevaru tevi tā pamest – un palīdzēšu tev. Pieķeries pie manas astes un turies labi stipri. / Tā viņa izvilka to no akas./ Vēl visas briesmas nav garām – tavi brāli nezina, vai tu esi pagalam, tāpēc viss mežs ir pilns sargu, kas tev uzglūn.

###

Teicējs: Ceļmalā sēdēja ubags, jauneklis apmainījās ar drēbēm ar to un ieradās pārgērbies tēva pilī. Neviena viņu nepazīna, bet zelta zirgs sāka ēst, zelta putns dziedāt un skaistā princese no zelta pils vairs neraudāja.

Ķēniņš: Ko tas nozīmē?

Princese: Es nezinu, taču agrāk man bija bēdīga sirds, bet nu man gribas smieties. Man šķiet, ka ieradies mans īstais līgavainis.

###

Teicējs: Un, kaut arī vecākie brāļi draudēja viņai ar nāvi, princese tomēr izstāstīja ķēniņam visu, kas noticis. Tad ķēniņš lika saukt visus savas pils ļaudis, ienāca arī par ubagu pārgērbies jauneklis, bet princese viņu tūliņ pazina un metās viņam ap kaklu. Ļaunos brāļus saķēra un sodīja, bet jaunākais dēls tika par ķēniņu.

Teicējs/cits/: Bet kas notika ar uzticamo lapsu? Pēc krietna laika sprīža jaunais ķēniņš devās mežā pamedīt un sastapa lapsu. – **Tev nu ir viss, ko vien var vēlēties, bet manām likstām nav gala,** - un lapsa atkal sāka lūgties, lai viņu nošaujot un nocērtot viņai galvu un ķetnas. Kad jaunai ķēniņš viņas lūgumu bija izpildījis, lapsa pārvērtās par skaistu jaunekli, un tas bija daiļās princeses brālis, kas nu tika atbrīvots no jaunām burvestībām.

/Pauze/

Teicējs/cits/: Tagad viņiem patiešām bija viss, lai nodzīvotu laimīgi līdz mūža galam.

BEIGAS – visi nāk kopā uz skatuvi.

Teicējs: Es arī tur biju, un piens un medus pa zodu man tecēja un visi, kas šeit to redzēja, bet tie, kas to aizmīrsa, paši ir vainīgi, jo tautas atmiņa ir kā strauts, kuru pāri plūstošu dara tautas atmiņa, bet izsīkstošu – tautas mankurtisms.

Teicējs/cits/: Tas ir tad, kad tauta savu noliek tālu un tik tālu, ka beigās vairs nezina, kur nolikusi, ka beigās vairs nevar to atsaukt atmiņā, jo vecājo nav, bet jaunā paaudze, skat, jau pēc citu tautu stabulēm danco.

Teicējs/cits/: Bet mēs tā nedarīsim. Mēs pacelsim pūrlādes vāku un visu saturu Saulē liksim un visu gudrību tautai dosim.

Visi: Jā, mēs to dosim!

Viens: Mēs esam tauta, kurai rūp tās zeme, tās liktens un nākotne!

Otrs: Pūrlādes saturu liksim mēs Saulē:

Trešais: zināmas patiesības,

Ceturtais: zināmas likumsakarības,

Piektais: sentēvu gudrību,

Sestais: sentēvu zintis,

Septītais: viedajo stāstus,

Astotais: un Dieva padomu.

Devītais: Tā mūsu nākotne, atmiņās rakstīta nonāks pie katra, kam zinība rūp.

Desmitais: Lieli cur savu, ne svešu mēs būsim!

Cits: Sentēvu padomu mēs krūtīs sev kursim!

Cits: Tad arī būs, tad arī pāries nelaimes, posts un izmisums.

/Pauze/

Teicējs: Tad tauta ziedēs kā liela un krāšņa pasaules dārzā, - kas nākotnes ceļš.

PRIEKŠKARS

07.12.1999.

Ar Jāni uz Rīgu

/Radioluga/

Jānis: Savu mašīnu salauzu. Braucam ar tavu!

Minna: Gudrs esi, benzīnu taupi! Kad braukšu, pateikšu. Čau!

Jānis: Nesaki vis,ka taupu, drīzāk es to laupu tev un sev. Pa tādiem ceļiem tas izkūst kā karamele uz mēles.

Minna: Un riepas manam dampim arī dilst.

Jānis: Tu skopa. Varam taču sarunāt, ka vispirms tavu, tad katrs savu.

Minna: Tā kā varasvīrs runā, šie arī, vispirms tautas mantu ņem, tad katrs savu lieto. Nudien, kā dzīvē!

Jānis: Nu ko, braucam!

Minna: Nu ko, braucam!

Jānis: /Jau mašīnā./ Tu brauc ātrāk, es nevaru ciest tik lēni!

Minna: Ātrāk savā mašīnā brauc, es lēnām un prātīgi, lai nav fušieris! Vakar rādiņu klausījies? Tas bija par to - skrien kā vējš, kā miets atdurās. Divi saskrējās un nav vairs ne mašīnu, ne riepu, ne pašu.

Jānis: Beidz, piesauksi nelaimi, es negribu mirt!

Minna: Tu negribi, bet domā, ka es gribu! Brauksi viens - skrien kā traks, es lēnām.

Jānis: Skat, re kur platā mašīna brauc pa nepareizo pusi, bet nebremzē!

Minna: Tie jau var arī pa nepareizo, mums jābrauc pa pareizo!

Jānis: Tu pamūc malā, lai nav mēsli!

Minna: Tas gan, ja uzskries - šis nevainīgs - es vainīga. Tagad tā ir, kurš bez žvadzošā kabatā, tas vainīgs!

Jānis: Man liekās aizdomīgi, šis laipo kā zaķis. Brauc malā, tas traks!

Minna: Ko tu kliez kā Valdmanis Saeimā. Runā kā cilvēks, kā Gorbunovs - mierīgi, lēni, prātīgi. Nav jābļauj! No tavas bļaušanas ausis vīst.

Jānis: Es nobijos, tu tak redzēji, skrien kā uz nāvi!

Minna: Mēs visi tā, ja kāda liksta, tad cits vainīgs, ja labi iet - paši gudri! Nāve nav, bet mokas lielas! Skrienam visi un, ne tak uz labu dzīvi, ja uz labu - ietu mierīgi.

Jānis: Tu gudra kā Godmanis! Tas arī bija gudrs, bet visu no rokām izlaida. Tagad televīzijā ar Bojāru rādija - atkal gudrs! Būs jauna nelaipe! Skaties kur brauc! Tu jau ar vienu riteni grāvī!

Minna: Es ar vienu - valsts ar abiem, bet tu vispār klusē, nebrauc, tad klusē! Es pati visu redzu, neesmu akla un ja būtu, saprastu, vienkārši nebrauktu!

Jānis: Jā, dod Dievs tai Saeimai tavu saprašānu! Es saku, biju teātrī. Smuka luga bet tā problēma no Amerikas uz Latviju atvesta, iestādīta kā puķe, un nu tik laista - ne mūsu puķe, ne mūsu sāpe.

Minna: Bet, ko tu gribi, Putniņš Saeimā sēž un neraksta. Problēmu vairāk kā piektā gadā, viņš muļķīti mētā - tā visi, kad problēmu nebija blāva un blāva, tagad kā blaktis pa šķirbām salīduši.

Jānis: Viss otrādi, tu vari pateikt kāpēc?

Minna: Kad vējš tad alā, kad saule - pļavā, gudrības nekādas. Tie mūsu dižgari taisa sejas it kā Kalnā kāpjām, īstenībā sen lejā ripojam. Kā muļķu zemē, kurš patiesību saka - tas

duraks, kurš melo - tas gudrs.

Jānis: Tu dzirdēji to Inkēnu, kas muldēja par Eiropas Savienību?

Minna: Nē.

Jānis: Traks var palikt, klausies, netici savām ausīm - Eiropas Savienībā vislabāk dzīvos zemnieki.

Minna: Nu kā tad šie dzīvos?

Jānis: Tici vai netici, labāk par ercēngeli Gābrielu.

Minna: Nu beidz, tad jau labāk par pašu Dievu!?

Jānis: Pašiem nekas nebūs jāražo, visu ievēdīs no ES. Tikai jāved zemnieka dzīvesveids.

Minna: Kas tas tāds?

Jānis: Nu paipalas krīt no debesīm un tu sēdi un tik ķer. Naktī, protams, guli, domāju, ka ar savu sievu. To viņš neteica. Kā teiks, tā darīs!

Minna: Jucis vai, tā tak letīni nomirs kā prusaki. Bez darba rokas būs atavisma izaugumi un zini, daba nemīl tukšumu, nebūs rokas, sāks augt ragi.

Jānis: Tu jau par traku, ragi neaug, bet bez darba izčākstēs.

Minna: Tas gan, bet laimi sola, tik ar kādu solījumu viņi galā tikuši!? Tu nerunā daudz, man no tām sarunām pedāļi jūk.

Jānis: Brauc kā lauķis pa ceļa vidu!

Minna: Kā *Latvijas Ceļš*, tas arī pa vidu, bet patiesībā pa grāvi.

/Bremzes kauc, troksnis, mašīna apstājas./

Jānis: Nu gan esam šķirbā, kā vējš skrien, kā miets atdurās!

Minna: Jā gan, tas tiesa, bet TĀDS LAIKS...

Jānis: Nu, sēdēsīm līdz rītam grāvī, jāsauc kāds palīgā.

Minna: Ja nu Eiropas Savienība...

02.03.1998.

MAN SAVU RIETUMU SAJŪTU DODIET

/Luga trīs cēlienos./

Pirmais cēliens

Darbojošās personas: tēvs – Alvis; māte – Maija; meita – Silva; vecmāmiņa – Sarmīte; puisis – Ivars; meitene – Ilze; detektīvs – Roberts.

Darbība notiek dienā, mājās, bet viss citspēc režisora ieskatiem.

/ Rīts. Skan Tv PICA. Māte rosās pa lielo istabu – klāj galdu, lai brokastotu. Varētu būt piektdiena./

Māte: / Sauc skaļi./ Pie galda ģimenīt, pie galda!/Neviens neatbild./ Kas būs, jūs mani dzirdat? / Tēvs ienāk ar dvieli no vannas istabas./

Tēvs: Maijuk, es jau sen esmu augšā, neklaigā.

Māte: Tu jā, mīļais, bet kur freilene?

Tēvs: Man šķiet, ka Silva nav bijusi mājās,

Māte: /Skrien steidzīgi uz meitas istabu, tad soli nāk atpakaļ, jau ejot runā./ Viņa saldi guļ.

Tēvs: Būšu palaidis garām viņas atnākšanu. / Pauze./ Tu esi mietpilsons. Tagad viss ir savādāk. Visi dzīvo kā Eiropā, bet tu kā lauku skuķe. Man liekas, ka tagad tikumi un likumi ir citi un vajag iet laikam līdzī. Tu saki man, ja ko nesaproti. Es esmu šodienā ar abām kājām.

Māte: Šodienā vai citu tikumus esi sagrābstījis?

Tēvs: Kā tu runā, sagrābstījis...

Māte: Bet tā ir, jo mūsu meitām bija cits tikums un pie kam vēl nesen.Šīs lietas varēja nemainīt, jo bija labas. Saprotu, ja kas slikts maināms pret labāku, bet tagad viss jūklī. Ņemam nepieņemamo, bet to, kas pašiem labs, kājām mīdam.

Tēvs: Tas jau ir kā moralizēšanas momentīņš.

Māte: Tu tik ātri pārsviedi kažoku uz otru pusi, ka man liekas, tev savu domu un principu nav bijis.

Tēvs: Bija jau, bet pūš citi vēji un nāk citas domas.

Māte: Kur tik ātri? Vēl ne gailis trīs reizes nav nodziedājis, tu jau nodod savus principus, pēc kuriem esi audzināts...un arī mēs pēc tiem esam dzīvojuši, un ne jau vienu dienu.

/ Vecmāmiņa nāk viegli, it kā nebūtu gadu nastas./

Vecmāmiņa: Labrīt, mīļie! Ko jūs no rīta jau to TV PICU...

Tēvs: Sarmītes kundze, mēs, pirmkārt, sen jau esam pamodušies. Rīts ir jums, mums diena.

Māte: Ko tu tik nejauks? Māte jautā, lai būtu ko teikt...

Tēvs: Nu vienreiz jau var, bet viņa katru dienu par to...

Māte: Neiecietība tevi negrezno. Man tu liecies neglīts, kad šādi runā.

Tēvs: Es un neglīts...

Māte: Tu un neglīts.

Tēvs: Un tu mums tā glītā.

Māte: Labi, Alvi, nesāksim.

Vecm.: Es jūs iztraucēju?

Tēvs: Mazliet, bet tas jau piederas pie mūsu dzīves. Nav taču tie laiki, kad bērni dzīvoja atsevišķi no saviem vecākiem.

Māte: Tu centies aizvainot manu māti, Alvi!

Tēvs: Tas jau tā ir...Atvainojos!

Sarmīte: Alvi, es jau dzīvotu atsevišķi, bet no pensijas nevar nomaksāt dzīvikli, bet varbūt, ka ar laiku kas mainīsies, un es atkal būšu no jums šķirta.

Māte: Mam, tu man netraucē. Alvim šodien slikts garstāvoklis.

Vecm.: Meitiņ, es jau jūtu ar visām porām, ka traucēju, bet ko darīt?

Alvis: Māt, piedodiet, es patiesi biju uztraukts. Domāju, ka Silva nav naktī mājās nakšņojusi.

Vecm.: Nu, atnāca jau ap rītu, bet dzērusi nebija. Tikai...

Māte: Kas?

Vecm.: Tāds dīvains skats. Uzvedās kā...

Māte: Māt, saki, es nesaprotu.

Vecm.: Tev jārunā ar Silvu

/ Zvans pie durvīm. Māte iet atvērt. Ienāk zēns un viena meitene. Vaļīgi uzvedas, labi gērbti. Meitene apģērbusies izaicinoši./

Puisis: Labdien, Silvas vecāki. Mēs agri. Silva mājās?

Māte: Labdien. Mēs varētu iepazīties.

Puisis: Mani sauc Ivars, viņu – Ilze.

Māte: Labdien, Ilze.

Ilze: Čau!

Māte: Es teicu, labdien, Ilze.

Ilze: Saku čau, veči!

Māte: Meit, var jau kā cilvēks...

Ilze: Kā tad es?

Tēvs: Nu labi, beidz, Maija!

Sarmīte: Es gribu jums jautāt, kur tad vakar bijāt?

Maija: Māt, ko tu jautā, vai tad kopā tie bija?

Sarmīte: Bija gan, jo līdz durvīm nāca kopā.

Ilze: Līdz durvīm ne, līdz gultai... / Smejas vulgāri./

Ivars: Labi, Ilz, es negribu, ka tu te tā.

Māte: Es esmu laikam jukusi, bet jūs esat ļoti frivoli.

Ivars: Mēs laikam šodienas čalīši, jūs vakardienas. / Arī smejas, bet labsirdīgi./

Ilze: Mana māte ir laikmetīga, bez visādiem tur pontiem.

Māte: Pontiem, tas ir kas?

Ilze: Bez aizspriedumiem.

Tēvs: To redz pēc tevis, meitenīt.

Ilze: Bet Silva tāda kā mēs.

Māte: Nu tu pārspilē. / Abi jaunieši saskatās un smejas./

Sarmīte: Jā, Maijuk, tu laikam esi uz nepareiza ceļa. Tu kaut ko laikam nezini.

Maija: Tu man saki visu ko domā bez aplinkiem.

Tēvs: Saki kas ir, jo mēs esam ar Silvu mierā.

Ilze: Ej, Ivar, lasāties. Samuldēsīm par daudz, būs klimpa.

Māte: Meitiņ, es jūs lūdzu, esat atklāti, jo mēs varam Silvai neko neteikt par jūsu vizīti.

Tēvs: Tas nu gan nav vajadzīgs. Ja ko dara, tad ar atklātām kārtīm

Ivars: Tas būs slikti, ja mēs...

Sarmīte: Sakiet, kur jums notiek tās nakts izpriecas?

Ivars: Andergraundā

Sarmīte: Bet tur ir jāmaksā! / Ivars saskatās ar Ilzi. Abi nodur acis./

Ilze: Zini, vecīt, tu paliec, es eju. Man tas riebj.

Ivars: Mēs ejam. Ja Silva nav mājās, mēs ņipričom.

Sarmīte: Silva ir. Viņa guļ. Modināt?

Ivars: Nevajag, lai čuč. Mēs piezvanīsim ap septiņiem.

Tēvs: Kas nu, atkal projām uz nakti?

Māte: Es lūdzu, tas ir par biešu.

Tēvs: Ne jau tas. Man nepatīk citas lietas...

Sarmīte: Labi, mīļi, zvaniem, kā norunāts. Lai izguļas un tad būs cits prāts arī pašai.

Ilze: Cits vai ne cits, bet gaišāka galva būs.

Tēvs: Es jūs izvadīšu. / Aiziet aiz stūra./

Sarmīte: Redzi, Maija, jaunas vēsmas. Es nesaprotu, vai tas uz labu, bet domāju, ka uz neskaidrību ved...

Maija: Alvis ko runā ar tiem?

Sarmīte: Lai!nViņam vīra valoda....

Maija: Māt, ko tu gribēji teikt, pirms atnāca šie jaunieši ?

/ Ienāk tēvs./

Tēvs: Aizgāja...

Sarmīte: Ko tu runāji ar tiem?

Tēvs: Neko...

Māte: Es lūdzu, esi taču atklāts!

Tēvs: Tu esi tik aizspriedumaina, ka baidos runāt.

Māte: Es esmu tāda, kāda es esmu, bet atceries, ka Silva ir mana meita. Nevajag tā, Alvi. Mums ir tikai viena rūpe, es ceru...

Tēvs: Mums? Mums bija viena rūpe, tagad katram sav. Man rūp, kā to pateikt, lai tu nekrīti panikā.

Sarmīte: saki, Alvi, mums ir tikai viens bērns, būs par vēlu, ko tad?

Tēvs: Es domāju, ka tur ir nepatīkamas lietas. Viņi lieto kādu draņķi, jo es nejutu nekad, ka dzertu alkoholu. Nelaieme tā, ka tas maksā naudu...

Māte: Zini, Alvi, man bieži pēdējā laikā zudusi nauda. Es neteicu, jo bija neērti kādu turēt aizdomās.

Sarmīte: Tas pats ar mani. Nupat aizvakar visa pensija...

Tēvs: Es devu, jo viņa man prasīja, bet teica, ka vajag un viss. Bet tur jau ir lielas summas vajadzīgas. /Sāk staigāt pa istabu. Ļoti nervozs./

Māte: Alvi, nomierinies, tas nav tik traģiski. Mēs varam parunāt un visu nokārtosim mierīgi, bez triekšņa.

Alvis: Kā tu domā, es lai to runāju vai tu sāksi?

Māte: Nesaprotu, laikam jāsāk vakarā,, mierīgi pie galda, kad visi. Nesāksim kliegt, bet tā, ar prātu...

Sarmīte: Maijuk, es jau sen redzu, ka nav labi, jo meitene dīvaini uzvedas. Te viņa nervoza, te agresīva, te flegmātisks...

Tēvs: Nesaprotu, ko lai domā. Būtu alkohols – problēma maza, bet ja nu... ?

/Pēkšņi atspragst durvis. Silva nāk izpūrusi un skatās naida pilnām acīm./

Silva: Es atvainojos, bet dzirdēju visu, ka zvanīja tie...

Sarmīte: Meitiņ, es gribu būt mierīga un iešu, bet esi laipna, runājot ar silvu. /Sarmīte aiziet./

Tēvs: Ja esi dzirdējusi, tad, neko neslēpjot, neko negrozot tieši jatāsim. Saki, Silva, vai tu lieto to draņķi?

Silva: Es nesapratu.

Māte: Vieglāk tev un mums, ja runa būs no sirds.

Silva: Māt, es negribu runu no sirds!

Tēvs: Vismaz atbildi!

Silva: Neko, neko, NEKO!!! Tas ir – neko un nekad neprasiet un basta!

Māte: Kāda basta, vēl kas?

Silva: Basta – tas ir tad, ja gals sarunai!

Tēvs: Labi, bet cik ilgi tu vari tā BASTA, BASTA un tev naudu arī nevajadzēs?

Silva: Ja vajadzēs, dabūšu...

Māte: Tev ir septiņpadsmit, tu neesi beigusi skolu. Kas tev ar mācībām, vai visu nokārtoji?

Silva: Jums lai nav bēda, es pirmā klasē un pirmā...

Tēvs: Kur vēl?

Silva: Es nezinu. Tas man paspruka, vienkārši nesavaldījos.

Tēvs: Meit, es apsolu, ka sapratišu, bet, lūdzu, izrunāsim šovakar, jo mēs nevaram dzi'vot kā uz naža asmens.

Māte: Es laikam iziešu. Jums abiem būs vieglāk runāt.

/Iziet nokārusi galvu, ļoti steidzīgi. Silva ienāk un apsēžas. Sākumā izaicinoši, tad pieiet pie tēva no muguras, apliek rokas un raud./

Silva: Tēt, ar mani ir cauri. Es nogrimu kā sile, es neziņu...Pamēģināju, jo to dara visi. Es esmu galā. Man nav vairs savas gribas. Gribēju jau runāt, bet māte tik vecmodīga. Baidījos, ka viņa būs mironis...

Tēvs: Es tev mēģināšu līdzēt, Silva. Nesaki, ka gals. Daudzi tiek uz kājām. Es darišu visu...

Silva: man ir parāds. Mani izmanto visi kam nav slinkums. Tur ir tāds stils. Es esmu kā caura sile, man nav savu domu, nav gribas, ir tukšums un viss...Tur ir vēl daudz jaunākas par mani un kopojas kā truši par sūknaudu, neņemot vērā vecumu vai dzimtu. Es esmu nogrimusi, manis nav, NAV! NAV...

/Saļimst uz grīdas un histēriski raud. Tēvs ceļ uz rokām un skūpst matus. Silva izraujas un skrien ap galdu, tad nosēžas un sāk kunkstēt./

Tēvs: Silva, cik ilgi tas viss notiek?

Silva: Tēt, mīlais, labais, tēt, es teikšu, ka gadu, bet man liekas, ka simts...Es, tēt, zagu, es zagu un jūs to zināt tagad. Es esmu zagle, jo zagu visu, visiem, visur! Esmu pagalam...Tēt, nosit mani kā traku suni! Es nepiederu sev un arī ne tev, un arī ne viņām! Es esmu molusks...Un tagad saki, ko tu vari labot, ja es pati to nevaru!?

Tēvs: Es izdomāšu, Silvuk. Šodien pat mēs parunāsim ar mammu.

Silva: /Uzlec kājās u klie dz./Lūdzu, nesaki viņai! Es nevaru, ka viņa to zina. Es mīlu mammu, jo viņa ir tiešām laba. Es nezinu, kāpēc man vajadzēja pamēģināt...Viss bija zināms, viss bija lasīts, viss bija runāts. Un jums tas nebija jāredz, kas ar mani šodien. Jūs esat tīri, ne tā kā Ilzes mutere. Tā ir ielene un saku, riebjas viņa. Jā, vemju jau no domām par to pretīgo dāmīti. Ivars ir foršs zēns, bet arī viņš ir zampā. VIŅI jau neielīp, bet mēs esam zampā.

Tēvs: Ja tu varētu iet pagulēt, es parunātu ar māti. Mēs izdomātu...

Silva: Tēti, nenodod mani! Saudzē mani. Es tā gribu gaismu dvēselē, bet ŠO es laikam nekad nespēšu aizmirst. Nekad... /Raud./

Tēvs: Meitiņ, tu esi tik un tā manās domās tāda kā bērniībā. Es vienmēr tevi saudzēšu. Es tevi tiešām saudzēšu, tīci, Silvuk, tīci man!

/Silva pieceļas, pieiet pie tēva un apkampj. Silva aiziet lēni, lēni. Durvīs atgriežas un ilgi skatās Alvī. Iziet no istabas. Alvis stāv kā zemē iemiets. Acis neprātīgas.Tad sāk iet uz durvīm, bet Maija jau pretim./

Maija: Alvi?

Alvis: Vēl varam līdzēt, Maijuk. Nedomā, ka ļoti slikti. Vēl varam un to darīsim. Tikai pasaki lūdzu, tie mūsu draugi, kuri bija Vācijā ar mums toreiz...Viņš, kā viņu sauca, Māris. Atceros. Viņš bija kas pēc profesijas? Man liekas, ka kaut kāds sakars ar ŠO viņam ir. Tev ir telefons?

Maija: Ir. Mēs toreiz apmainījāmies vizītkartēm. Tu jau aizmirsi?

Alvis: Vēl varam, vēl varam. Es lūdzu, dod man to telefonu!

Maija: Lūdzu.

/Maija iet pēc piezīmju blociņa, dod vizītkarti. Zvans pie durvīm. Maija apstulbusi iet, ver durvis. Durvīs vīrietis, sirms un labi ģērbie./

Maija: Kas jums? Mēs liekas neesam pazīstami!?

Vīrietis: Neesam gan, bet tūlīt būsim...

Maija: Alvi, kur tu esi? Mums nepazīstami ļaudis, nāc runā.

Alvis: /No telpas gala viņš zvanīja./ Kas ir atnācis?

Vīrietis: Mans vārds ir Roberts, esmu no izmeklēšanas...Nu tagad to saka, ka esmu detektīvs un šoreiz privāts...

Maija: Kas nu, vai esmu ko izrunājusies, bet laiki jau citi...Alvi, kas tur var būt, ko?

Roberts: Esat meitenes.../Izvelk zīmīti./ Silvijas Māliņas vecāki?

Maija: Jā gan.

Roberts: Tad mums būs īpaša saruna.

Otrais cēliens

Darbojošās personas: Tēvs – Ālvis; māte – Maija; meita – Silva; vecmāmiņa – Sarmīte; medicīnas darbiniece; feldšers.

/Vakars. Nav telpā neviena. Ir krēsla. Uz galda jūklis, nekādas kārtības. Nekas neliecina, ka te ir kāds.Pēkšņi atsprāgst durvis un ienāk Silva, aiz viņas vecmāmiņa./

Vecm.,: Silva, esi prātīga, sagaidi abus. Viņi atnāks, tad...

Silva: Es nevaru, nevaru. Lieciet man mieru. Es eju, jo man jāiet! Es...es,es nevaru!

Vecm.: Silvuk, māte aizgāja uz policijas iecirkni. Viņiem tūlīt jābūt. Nu mirkli, meitiņ, tikai mirkli, bērns. Es tev varu ko palīdzēt, saki, un lūdzu, nekautrējies. Mums dzīvē katram ir kāds melnais laukums, bet viss aiziet un var visu no gala. Es lūdzu, nevajag galējības...

Silva: Es jūs mīlu, un man nav spēka jūs vairs mocīt! Man nav tiesības to darīt. Vecomāt, es nozagu tavu pensiju un zelta auskarus! Tu taču zini, tu taču zini! Kāpēc tu mani nesit pie kauna staba?

Vecm.: Silvuk, tie ir nieki. Tu to nedarīji pie veselas saprašanas. Tu, bērniņ, esi pazaudējusi sevi. Sivuk, mēs tev visu piedodam. Nemoki vairs sevi. Visu, saprati, pilnīgi visu.

Silva: Vecomāt, vai tu to saki un saki, jo zini arī to, kāpēc viņi ir policijā?

Vecm.: Nē, to es nezinu.

Silva: Tad nesaki to. Tu nezini neko. Es esmu slampa, zagle un tūlīt tu uzzināsi, ka esmu arī slepkava!

/Vecmāmiņa nokrīt uz mutes un neelpo. Silva pieskrien, apgriež un mēģina atdzīvināt, bet nesekmīgi. Pie durvīm zvans. Silva ceļas, atver durvis un stāv kā stabs. Maija ierauga māti un pieskrien klāt./

Maija: Kas notika, Silva?

/Silva lēni noliecas pie vecmāmiņas, tad skūpstas rokas un seju un kliec./

Silva: Nevajag, es to vairs negribu! Es negribu vairs to!...

/Alvis ņem meiteni uz rokām un nes uz citu telpu. Maija glāsta mātes matus, tad strauji ceļas, iet pie telefona, izsauc ātro palīdzību. Pēc mirkļa ienāk Alvis./

Alvis: Kas ar māti? /Noliecas./Elpo, būs dzīva. Kas starp viņām notika, Maija?

Maija: Nezinu, es nevaru šodien nokoncentrēties. Par piesātinātu man šo dienu jāsauc. Tas pirmo reizi manā mūžā, ka nesaprotu, kā rīkoties, ko darīt, kā tālāk ar visu tikt galā?! Alvi, vismaz tu centies būt stiprs un nepazūdi šajā jezgā. Turi, lūdzu, grožus. Es jūtu, ka nespēju. Man tie Rietumu tikumi nav pieņemami. Es no tautas un laikam tā arī aizieši Aizsaulē, citu nepieņēmusi. Tagad saprotu TO VISU, kas mums gāžas pāri, sauc par lielo Eiropas vai pasaules liberālismu jeb brīvību gan uzskatos, gan sadzīvē, gan uzvedībā. Bet, Alvi, es labāk laukos no akas ūdeni smeltu, no kannas pienu dzertu, ar tautas mēli tikai iztiktu, bet šo jezgu es mājā nelaistu.

Alvis: Bet tu esi ļoti iesūņojusi. Dzīve, Maijuk, ripo uz priekšu, tikai tikums uz atpakaļu, bet jāņem viss kā ir. Es ceru, tu neesi aizmirsusi, kā mēs fimējām tās divas dāmītes, kas precējās pie mūsu pieminēkļa. Vissvētāko vietu tautai apgānīja ar savu liberālismu utt., un tā joprojām. Un ja tu nespēj to turēt, tu esi puritānis, tev krūmu eža statuss. Un saki, mīļā, kurš grib būt krūmu ezis? Es negribu un visiem piekrītu, bet sirds, sirds ir kā ledū. Varu tev teikt, atšķirība starp tevi un mani ir, ka es pielāgojos, tu – nē.

Maija: /Tur mātes galvu klēpī. Ir nosēdušies uz grīdas./Alvi, es nekad nesapratīšu, kur slēpjas tā Rietumu rozīnīte, nekad! Man būs jānomirst bez šīs skaidrības. Mūsu tautu mina brūnais lācis, un mēs no VOT uz OKEI vienā dienā pārkārtojāties. Arī māksla tagad ir pilnīgi naudas varā. Teātros vieglums un frivoli joki un tauta smejas kā kutināta. Vai esam lēti mulķi, vai tie ir smieklī aiz izmisuma, vai vēl kas, ko es nesaprotu? Alvi, es nesaprotu tos Rietumu labumus, tos hamburgerus, tos seriālus, tos universālveikalus, kur nekā nav, kā tikai lupatu saišķi. Nav mūsu ritma, nav mūsu

redzējuma, tu saproti, es par unīti. Es sapņos redzu, cik tur viss bija mīļš. Daudz kas saprotami izkārtots, piejami ļaudīm. Es esmu laikam tomēr cilvēks, kas mīl tradīciju, kas mīl tautas garu. Gars mirst un uz drupām lēti joki. Lēti, lēti, lēti...un visi smejas. Tas ir par daudz. Es vairs nerunāšu, bet tu zini, ka mamma jau sen, ļoti sen man mācīja: „pirms pieņem ko no citiem, skaties, vai tas ir labāks par to, ko paši esam mantojuši. Ja labāks – ņem, ja sliktāks – neņem. Domā, meit, tur tavs skaistums...Neesam jau no koka nokāpuši, neesam mērkaķu bars. Tauta ar lielu mācību, ar lielu pūru, ar lielu galvu, bet galvu lietojam cepures likšanai. Kā jādodomā, tā vajag konsultantus un noteikti no aizjūras. Varētu domāt, ka tur ir lielāka kultūra, gudrāki prāti.

Alvis: Maija, esi uzmanīga, māte ir bezsamaņā. Tu viscini roku, ka neiesit.

Maija: Dzirdu soļus. Ej attaisi durvis, tie ir ātrie.

/Alvis iet un tiešām nāk sieviete ārste ar vīrieti, kas ir feldšers. Sieviet noliecas. Ir klusums. Klausās, vai ir elpa, vai sirds strādā, tad taisa manipulācijas ar roku – vienu, otru un klusi saka Maijai./

Ārste: Jāved uz slimnīcu, iespējams, ka tā ir trieka. Būs jāpagul, tad arī būs redzams, kādā stāvoklī tas ir. Viņai vajadzīga laba kopšana un pie mums var arī kāds gulēt, jo tas ir ļauts. Kā tas gadījās?

Maija: nezinu, nebiju ar vīru mājās. Atnācām, un viņa jau bija nokritis. Turēju galvu klēpī, jo nevar kustināt. Ja nu ar sirdi...

Alvis: Māte ar sirdi nav slimojusi, bet ko lai zina, vecums savu dara.

Ārste: Mums jānes viņa ar nestuvēm. Līdzēsiet nonest.

/Vīrietis aiziet un atgriežas ar nestuvēm. Visu izdara, nes lejā./

Maija: Kas no mums var braukt līdzī?

Ārste: mums vienalga, drīz jau varēsiet atgriezties. Tur pagaidām nebūs ko darīt. Kad būs diagnoze, tad gan varēsiet lemt.

Maija: Laikam jau es, jo vīrs ir ļoti noguris./Alvis atgriežas./Alvi, es aizbraukšu, bet drīz būšu mājās. Gaidi un esi ar Silvu. Lūdzu nekur nelaid! Es būšu drīz.

/Aiziet. Alvis staigā no stūra uz stūri. Klusi veras durvis. Kā neprātīga stāv Silva./

Silva: Es esmu neliete, ko lai daru? Nogalināt sevi nav spēka. Tēt, ko lai daru?

Tēvs: Es nomierinu tevi, jo vecmāmiņa dzīva./Pauze./ Un tur, policijā mums teica, ka tas vīrs esot atlabis, bet tiesa būs.

Silva: Kā atlabis...Mēs tik smagi piekāvēm? Vai tad var atlabt?

Tēvs: Var, bet būs tiesa, viņš smagi cietis. Viņš paliks invalīds, jo roka laužta. Un vairs neteikšu tev kas, jo tam nav nozīmes. Tēt, es pilnīgi to darīju transa stāvoklī, man nebija domu, jūtu, nebija manis. Bija tikai kustības kā filmā. Virtuālā realitāte...

Tēvs: Man grūti runāt, Silva. Ja tu spētu saprast mūs ar māti, tu mēģinātu, lai tas nekad, nekad vairs mūs neskartu. Tu vari, meit. Kas būs jāizcieš, es izcietīšu. Cerams, ka vecmāmiņa atkopsies un māte izturēs, bet, lūdzu, nekad vairs nedzīvo ar svešu domu, ar svešu galvu. Tu visu saprati, ko dari, bet

vēlēšanās mērķaķoties pakaļ citiem nes sliktu vai slimu vai vēl kādu domu. Un viss notiek pēc scenārija, kur režisors vairs neesi tu.

/Silva klusē. Zvana telefons. Alvis iet klāt./

Alvis: Jā, klausos. Ko jūs vēlaties no Silvas? Meit, tevi. Runāsi?

Silva: /Silva lēnām iet./ Var baidīt mani, es neiešu...Kas? Un kas tad vēl? Viss, Rūdi, viss...Es teicu, viss! Viss, es vairs neiešu un nebaidi! To naudu tu dabūsi. Cik? Tu dubulto, tur bija mazāk./Alvis māj lai nekaulējas./ Labi, dabūsi to, ko prasi, bet aizmirsti telefonu! Kas? Tās būs manas problēmas. Es zinu, ka grūti. Man visu laiku jau ir grūti, TAS grūtums būs laikam vieglāks, tādēļ, lūdzu, nezvani. Saki to arī Ivaram un Ilzei. Saki ilzei BASTA, to viņa sapratīs./Noliek klausuli./

Trešais cēliens

Pirmā aina

Darbojošās personas: Silva; sekretāre; cilvēki tiesas zālē.

Liela zāle. Daudz cilvēku. Tiesas process. Silva ir tiesnese kādai meitenei, kas ir izdarījusi noziegumu. Ir pagājuši apmēram deviņi gadi.

Sekretāre: Tiesa nā, lūdzu piecelties!

/Visi zālē pieceļas. Tiesas spriedumu lasa meitenei, kura narkotiku ietekmē izdarījusi slepkavību. Silva lasa spriedumu. Spriedums ir mīksts. Silva ir ļoti satraukta./

Silva: Latvijas Valsts vārdā tiesa nolemj: Ingrīdai Sūnai piespriest divus gadus labošanas iestādē vispārējā režīmā. / Zālē troksnis. Visi ceļas kājās. Radi cietušajam nikni bļautās. Meitenes vecāki raud un vispār ir jukas./

Sekretāre: Klusumu, citādi būs jāatstāj tiesas zāle! /Ingrīdu izved no tiesas zāles ar roku dzelžiem un aina beidzas./

Otrā aina

Darbojošās personas: Silva, Arnis.

/Kabinets. Tur stāv Silva galvu noliekusi un raud./

Arnis: Silva, vai tu pie pilna prāta, ka lem kā par parastu noziegumu!? Tu taču saproti – tā ir slepkavība ar iepriekšēju nodomu.

Silva: /Silva iztaisnojas un skatās ilgi vīrietim acīs./ Es zinu, Arni, zinu visu, jo materiālus studēju rūpīgi. Bet tu zini visu?...

Arnis: Nē, nu protams, visu nē, bet tas ir par traku. Veča tuvinieki pārsūdzēs un būs vēl muļķīgāk...

Silva: Tam vecim es gan piespriestu nāves sodu, to es tev saku, Arni, pie skaidras saprašanas. To veci es pakārtu Doma laukumā pie baznīcas gaiļa, lai saulē kaltējas!

Arnīs: Tu esi jukusi, tu tiešām esi jukusi. Es kaut ko darīšu... Varbūt tu tiesā, bet esi nedaudz...nu...saproti...nojūgusies. Tas ir par traku. Nu labi, lai viss ir Dieva rokās. Ja tuvinieki pārsūdzēs – tā viņu darīšana, bet, Silva, tu esi man ne tikai darba kolēģe, tu esi man labs draugs. Mēs kopā studējām. Pudu sāls esam apēduši.Meitenīt, es zinu, ka tev ir nedaudz sašmucēta biogrāfija, bet vienīgi neesmu prasījis, kas tur bija apakšā, bet vismaz saki tagad.Es nevienam...

Silva: Labi, ja tu gribi, es teikšu, bet atceries, Arni, ja kaut vārdu pārmetīsi vēlāk, draudzība vējā.

Arnīs: Es tevi gribu ņemt par sievu, Silva, un nesaprotu, kāpēc atsaki.Šai sarunai bija jābūt.Lūdzu tevi, neklusē kaut vai manis dēļ!

Silva: Es teikšu visu, bet atnes kafiju un koni. Nevaru saņemties, tas ir ļoti smags brīdis. Tici man, Arni, ja ne šīsdienas prāva, es nemūžam ar tevīm nerunātu par šīm lietām.

/Arnīs skriešus aizsteidzas.Pēc brīža ienāk ar divām tasēm un pudeli padusē. Apsēžas abi. Silva ļoti glīta, ļoti gaumīga, ļoti pievilcīga. Arnīs kolosāls vīrietis un acīm redzami ilgi gaidījis atklātu sarunu./

Silva: Man vienmēr nāk prātā Podnieka filma VAI VIEGLI BŪT JAUNAM. Tā bija labākā viņa filma. Es tikai taisītu citu ar tādu līdzīgu sižetu, bet tikai līdzīgu...Tās šausmas, ko es pārdzīvoju septiņpadsmit gados, manī sēž kā paralīze smadzeņu vienā puslodes daļā. Es domāju un jūtu tikai ar pusi un vispār dzīvoju tikai, lai nesarūgtinātu savu nu jau pilnīgi paralizēto vecmāmiņu, lai saudzētu māti, tēvu. Un laikam bail darīt sev pāri, lai nedarītu sāpes tiem, maniem vismīļākiem. Bet tas tā, Arni, tas ievadam. Vai esi gatavs dzirdēt manu grēksūdzi?

Arnīs: Es mīlu tevi, Silva, jau visus šos gadus. Es nevaru pieklūt tev ne par soli. Es saprotu, ka tu esi mani noraidījusi, bet sirds man negrib klausīt. Es mēģinu valšķēties ar citām, bet atveru acis un sarujos nepatikā, Silva. Šodien nav gaumīgi runāt par mīlestību, šodien nav gaumīgi runāt par jūtām. Drīzāk par naudu, biznesu utt., u.t.j., bet es kliežu – es mīlu tevi! Lūdzu, esi vismaz šodien atklāta, lai ejam kopā vai esam šķirti. Šodien lai ir tā diena, kad es vai nu izlemju te strādāt, vai es iešu prom.

Silva: Jūtos vainīga, bet tas nebija no manis atkarīgs, tas...Labi. Tas, ko tādi veči nodara meitenēm un pat bērniem, nav plaši aprunāts. To dara pa tumsu, klusi, bez trokšņa, bez pirkstu nospiedumiem, bez lieciniekiem, bez mīlestības, ar alkātību un...Labi,Arni, tas nav būtiski.Šo meiteni es saprotu, jo pati biju tuvu tam. Es būtu varējusi izdarīt to pašu, tikai liktenis mani paglāba no tā, ka letāls gals vecim nebija. Es tiku tiesāta un tiesnese bija sieviete, un viņa saprata, un viņa iedeva nosacīti, un es nesēdēju cietumā. Un es kļuvu tiesnese, lai darītu to, ko viņa iepriekš izdarīja man. Es mīlu šo tiesnesi vēl šodien kā māsu. Viņa atvieglēja manas ciešanas, bet viņas spēkos nebija glābt mani no manis pašas. Ar lielu dedzību es beidzu mācības, tu jau zini, par to varam nerunāt. Es tikai pilnīgi neredzu vīrieti savā dzīvē. Es esmu mirusi, esmu auksta. Man ir slikti, pat domājot metas zosāda. Es, Arni, esmu glīta, frigida sieviet./Klusums. Ilgs, ilgs klusums./

Arnīs: Es tevī iedegšu gaismu.

Silva: Nemūžam es nepieļaušu, ka kādam sabojāju dzīvi.

Arnīs: Ja tu nevēlies, es tev neuzbāzīšos. Es tevi mīlu pat rokas nepieliekot. Mans gars ir ar tavu. Tu vari neko nekad man vairs nestāstīt, es visu saprotu, es klusēšu. Es nekad neko tev nepārmetīšu. Es būšu ēna tava.

Silva: Tu nevari to darīt, tu esi labs un jauns, un stiprs, un gudrs. Kam tev tāda kā es? Tas ir upuris no tavas puse.

Arnis: Siva, tikai ne šos mulķīgos vārdus. Es bez upuriem iztikšu, tici man, meitenīt!

/Silva pieceļas, domā,klusē, iet pie loga./

Trešā aina

Darbojošās personas: Silva, Arnis.

/Autobusa pietura laukos. Pie pieturas stāv sieviete un gaida uatobusu. Troksnis. Nāk kāds vīrietis ar lielu sporta somu. Elegants. Nomet nesamo, satver sievieti rokās un sajūsmā kliegz./

Arnis: Silva, tā esi tu! Es tikai vakar saņēmu tavu vēstuli. Tu esi kolosāla, ka atrakstīji!

/Sieviete nekustas līdz tiek lēni, saudzīgi nolikta uz kājām./

Silva: Es ilgi domāju, Arni. Cik gadu jau pagāja?

Arnis: Trīs gadi un četras dienas.

Silva: Kas, Arni, tu taču neskaiti dienas?

Arnis: Es skaitīju minūtes. Kas. Silva, ar tevi, ka tu tik dziļos laukos?

Silva: Es vasaras pavadu mežā. Man rieb j cilvēku drūzma. Vecmāmiņa arī ir mirusi un guļ te kapos. Tuvāk kopt, tuvāk nākt parunāt...

Arnis: Zini, pēc tam, ka tu man atteici, es domāju, ka gals klāt, bet...Sāku dzert un vispār...Darbs ir foršs, bet tur neesi tu un nav ar ko biedroties.

Silva: Ejam lēni vai pasēžam grāvmalē, man netik stāvēt. Sēžam? Mājās būs māju sarunas, ceļmalā – ceļu runas.

Arnis: Sirds sit kā skrējis būtu. / Pēta./Silva, tu esi skaist. Tevi nebojā pat sporta kurpes. Sievišķība ir tava rota.

Silva: /Smejas./Tu esi vienīgais, kas to redz. Citi tikai...Labi, bet sēžam.

/Abi atsēžas vai ērt atguļas, pēc režisora ieskatiem./

Arnis: Tu raksti, ka es varu braukt, bet es nesaprotu, vai uz mūžu.

Silva: Ja esi brīvs, tad varam mēģināt dzīvot kopā. Tikai lēnām ar mani, es nemīlu Rietumu stilu. Būšu mātes meita, manī ie latviskā dzīves izjūta. Arni, to, kas pa tumsu notiek – pa dienu neplātās. Negaumīgi man liekas šie lētie varianti. Ir jābūt skaistumam, Arni, visās lietās. Es to visatļautību runās un darbos nemīlu. Ja tevi, mīlais zēn, tas netraumē, tad sēžamies šai buru laivā un mīlestība atnāks ja būs lemts.

Arnis: Vai tu to man?

Silva: Zinu, ka sev, bet vai tu gaidīsi.

Arnis: To jau dariju. /Smejas./ Tātd trīs gadi un četras dienas!

Silva: Es esmu vecmeita labākajos gados!

Arnis: Es vīrietis vīrieša gados.

/Abi pieceļas. Nekautrējas, apliek rokas ap kalu un ilgi stāv bez kustībām. Klusi veras priekšcars./

22.03.1998.

ORFEJS ZIEMĀ

/Luga divos cēlienos./

PIRMAIS CĒLIENS

Pirmā aina

/Ziema. Liels nāvējošs klusums. Uz skatuves – telpa, logs un aiz loga apsnidzis koks. Gulta un kājbenķītis./

Darbojošās personas: nelietis, vientiesis un citi.

Nelietis /Viktors/: Mīlu tevi Ričard. Es visu to mazumiņu, ko tu gaidīji, esmu noēdis, jo biju badā. Nekas nav palicis tev, piedod! Nooskaitīju tai sūda mušai trīs latus, bet viņa man iedeva tikai vienu devu. Mīlu tevi Rič, bet narkotika ir stiprāka par mīlu. Nodevu tevi šodien, nu piedod, bet rīt būšu pie tevis ar visu devu. Negribu domāt par visu to, bet rītdien es laikam varēšu, ja saņemšos.

/Pauze./Rič,, tu esi mulķis! Es tavā vietā būtu metis pa purnu, bet tu blenz kā vobla. Es tevi mīlu, bet nevaru saprast, kā var tā blenzt kā uz baigo gadu, kā uz vienīgo viesību galda sapostītāju. Ej pupās, tu šķidrāis ziliķi! Es tevi nicinu, jo gulta ir tukša, ja tur nav bijusi tava garīgā līdzdalība!

Ričards: Visu pateici? Nelga tu esi, ja domā, ka es neko nesaku, tad tev, kā nelietim visu var piedot. Šodien esmu riesta, maigāk sakot, biju riesta maigajā elpā. Tagad domas lido un zinu, ka esi tāds pats cūka kā tie visi citi., ko pazinu pirms tevis.

/Atkrīt logs. Viss nesauktais sniega vāls ielido telpā./

Ričards: Viesulis. Rīt būs ļoti auksts. Es būšu pie Anitas, jo man ir mēģinājums. Tu centies atnest to pie viņas, lai nemana, bet vienu tev teikšu, bez riebklībām, jo es esmu zilais, bet tu esi zilumpods ar rozā piesitienu, ar zilām pumpiņām./Pauze./ Es esmu ļoti vārīgs pret aukstumu. Aizver to logu!

Viktors: Mana māte, kad mani ieņēma, bija zilajam par mīļāko. Zils ar rozā pumpām es esmu iedzimis, bet tu esi dabīgs zilais tikai bez pumpiņām

Ričards: Zini, tas bija laikam, man bija divpadsmit, kad kaimiņš nolēma pajokot un, zini, esmu pieradis pie šiem jokiem, bet māte, kad uzzināja, pakārās un ziema sākās – vēl tagad nav beigusies,

jo es vairs negribu dzīvot. Māte bija kā gaisma, bet es nederu pat atspulgām. Ko lai saka, neviens nezina no kuras puses nelaieme uzglūn, vai mātes klēpī, vai no dzīves pažobeles.

Viktors: Es neskumstu. Man tas netraucē, bet drīz jau panāksim, ka ļaus pat bērnus adoptēt un ko vēl, būsīm tādi paši, kā...Tu saproti...

Ričards: Es domāju, ka bērnus adoptēt arī ir stulbi. Ja pats esi, nu kā saka, ne tajā šķīvītī, tad otram to iedvest kā normu ir sīki un zemiski. Es nepiedalos!

Viktors: Nu, zini, domāšana tev traucē vairāk kā narkotikas. Es biju stulbs, ka tevi pierunāju pie špricītēm, bet esmu eiforijā no tā un gribēju, lai arī tu to sajustu, jo to nevar pastāstīt. Trūkst iztēles, vārdu. Trūkst iedomu tēlu, ar ko to visu var līdzināt.

/Logu aizver Ričards./

Ričards: Man liekas, ka es tevi mīlu, bet kad diena, tad reizēm ir mieles, kā sūdu būtu starp pirkstiem... Un nav dvēselē rozā sapņa, ir tikai gruzdošas ogles.

/Viktors iet uz durvīm./

Ričards: Ej, tu stulbeni, jo es tikai eksistēju! Man šāda dzīve ir nasta, bet tev norma. Būs gaisma arī man, jo tā ir tikai ilūzija par vērtībām, kuras mums pieder. Pats saproti, pieder vienīgi ilūzijas. Bet tu esi no visas sirds bijis nolēmis apprecēt Anitu, tad ej un bildini...

/ Pauze un citāda noskaņa./

Es nicinu visu, arī sevi, arī tevi, arī ziemu. Es nīstu visu, jo ir tukšums lielā sapņa vietā. Kas ir cilvēks bez sapņa? Purns ar divām ausīm, purns ar asiem zobiem!

Viktors: Tu dod! Es tevi nepazīstu. Kas notika manā prombūtnes alikā?

Ričards: Zini, man kauns teikt, bet sapnī redzu māti. Iet pa pļavu un raud. Asaras kā rasas lāses. Puķu kātiem pielīp... Es visu redzu ar acīm, ar sirdi jūtu, bet māti mierināt, jo esmu kā liels vientuļš koks, kam saknes ieaugušas bezdibenī, nevaru. Nav sakņu ir tikai kos, ir tikai tukšums, ir tikai ilūzija, ka es esmu. Māte pienāk un glāsta manu galvu, bet es esmu kā koks – aukst, sastindzis un nesaku neko, jo vārdi savu arī neizsaka. Savi izsaka dvēselē, bet man tās nav.

Viktors: Vecīt, esi mierīgs, ir sapņi, bet ir reālā dzīve. Nejauc!

Ričards: Es agrāk tā neteicu, bet māte kopš mirusi nāk pie manis ne tikai sapņos, bet arī nomodā.

Viktors: Narkotikas.

Ričards: Nē! Es to atšķirt varu.

Viktors: Nu, bet kā tad šī...

Ričards: Nekā. Pienāk, uzliek roku uz pieres un viss.

Viktors: Tu muldi, jo miris arī nav dzīvs. Miris visu nevar. Guļ kā miets. Tā tava iztēle..

Ričards: Pirmo reizi tev stāstu un laikam pēdējo. Ir šī paralēlā pasaule. Nav no kā man to slēpt, bet no tevis jo īpaši. Ne tikai nav ko slēpt, bet vajag par to sākt runāt. Viss ko cilvēki dara ir šīs pasaules redzes leņķī un tikai sev katrs zāgē zaru. Ja sāk to darīt, viss aiziet, nekur ceļam nav sieta, jo ir tikai virziens.. Kas iet, kur sirds saka, nonāk uz pareizās taks, kas iet, kur inerce vai aprēķins stumj, nonāk strupceļā.

Viktors: Vieni murgi, jo, kā skaties, zagļi dzīvo zaļi, bet tie, kas nezog, pa miskastēm rakņājas.

Ričards: Tā ir ilūzija, ka gaismai nav priekšroka, bet ir tumsai. Neko, neko es nevaru tev vairs teikt, jo ir skaidrs, ka esmu tintē, bet tu neesi tas, kas līdzēs man izrauties.

/Klāuvē. Viktors atver. Ziemas drēbēs stāv sieviete./

Anita: Neko muļķīgāku es nevarēju izdomāt, kā atnākt pie jums.

/Ričards notupjas uz papēžiem. Viktors galanti iet pretīm, palīdz novilkt mēteļi, pakarina uz naglas, kas iedzīta stenderī./

Anita: Kas ir, draugi, ko skumstat? Vai špricīti nedabūjāt? Labi, labi, tie ir mani joki. Jūs jau piedosiet. Kas ir, Rič, esi ne savā elementā? Es jūs redzu diendienā, bet šodien esat citādi. Fui, Viktors ir dzēris, maigi izsakoties, pielacies.

Viktors: Nu nē! Es vienu devu, bet Ričs palika bešā!

Anita: Būs jums jābeidz. Tas ņems sliktu galu, jo Viktors ir nelga, bet tu, Ričs, būsi upuris.

Viktors: Nepareģo, jo mēs tam neticam.

Ričards: Es ticu, Anitai ir taisnība, jo domas nezūd, tās riņķo un materializējas. Visas mūsu domas, kā labās, tā sliktās un Anita jūt, jo runā ko domā. Es esmu nelga, bet tu Viktor, būsi nelgam riesta papus.

Es esmu ļoti noguris no šīs bezjēdzības, no šīs drupaču lasīšanas pa klēts vienu, smirdīgu vietu. Es gribu laukā, kur pļava, kur daba, jo daba ir etalons, kas iet pret to, tas iet pret dzīvi kā sēnalu paliekošais nogurums. Jo Dievs ir gudrs, tikai cilvēki ir kā paša Dieva slimīgs atdarinājums.

Anita: Filozofijai ir siekalu garša. Es labāk uz dabas fona radu savu filozofiju, ne lasu citu teikto, jo ir Freids, Jungs, bet es esmu vienreizēja, ko tikai es zinu, to es saku, - ko redzu, jūtu, bet tiko ar domām izdomā, tā viss notiek izkropļotā veidā.

Viktors: Anita, es domāju, ka mēs par daudz mīlam filozofēt! Ņemam visu, kas nāk, ko jāņem un būs līmenī. Es nemīlu arī pļāpāt un to parasti dara tie, kam tieva zarna. Es negribu. Esmu galīgi mierīgs un man nav problēmu. Problēmas ir Ričam. Es eju, lai jums veicas! /Aiziet./

Anita: Rič, kas tevi nomāc?

Ričards: Māti redzēju sapnī.

Anita: Viņa visu redz un arī noskumusi tāpat kā es.

Ričards: Laikam...

Anita: Tu vari atiet no tā, es tev līdzēšu. Rič, tu esi talantīgs aktieris. Es tevi caur savu domu spēku izvedīšu tīros ūdeņos.

Ričards: Anita, bija man sapnis kā tīrs avota ūdens, tad no sapņa mostos un ir dulķes dibenā. Vai tu to sapratīsi, ja es būšu liela peļķe?

Anita: Zini, es jau tagad saprotu. Mani pievelk tavs gars. Viss pārējais būs tikai kā pielikums mūsu attiecībās.

Ričards: Tu niekojies, tā nemēdz būt!

Anita: Mēdz, bet reti.

Ričards: Kas tad man būs līdzējis – es pats, māte vai Dievs?

Anita: Tu pats, māte un Dievs.

Ričards: Anita, tas bija pēdējais brīdis. Tu esi nākusi par mata tiesu no mana posta pēdējā brīža.

Anita: Es to jutu. Rīt būsī pie manis, visu izlemsim. Tu vari, vari, es zinu, jo tu esi spožs cilvēks, spožs aktieris, tātd riebeklības tik spožam nav sevī jānes.

/Ričards nokrīt domās uz gultas un plosa drēbes – izmisums.../

Otrā aina

Notikumi risinās vienā no masonu ložām. Durvis, durvis, durvis. Visas ir noslēgtas, vienas vaļā, tur ar masonu sejas klāju cilvēks. Neviena nav. Iet gaisma pa noslēgto durvju ailām. Apstājas pie cilvēka. Šis neko nesaka tikai nervozi noliecas un tīra savas kurpes. Nāk soļi Cilvēks maskā ātri ieiet ložā. Nāk otrs tādā pašā maskā. Dod roku, klusē. Masonu loža ir tukša. Nelietis tur - Viktors un vēl viens.

Viktors: Šodien nav kvoruma. Tu esi uz paša tiesas procesa beigām atnācis. Kur aizķēries? Es tevi redzu pirmo reizi.

Otrs: Kas šodien par procesu?

Viktors: Nav nekas par lietu, kas mūs var interesēt. Par informācijas noplūdi un par informācijas noplūdes vietu pašā augšā.

Otrs: Kas tad to nopludināja?

Viktors: Galīgi būs neskaidrs gadījums. Mēs esam nepazīstami savstarpēji. Ko te lai saprot? Rīt ņemšu brīvsoļi, jo tu esi atnācis un manu iztrūkumu neviens nepamanīs.

Otrs: Kā vēlies! Es būšu te visu laiku, divas dienas. Ej! Jā, par to informāciju jeb dezinformāciju bloku arī runāja šodien?

Viktors: Nē, bet vēl būs. Tu domā par to ZILO tēmu?

Otrs: Galīgi citu. Par noplūdi es neinteresējos, bet mani interesē dezinformācija par narkotikām un bērnu jautājumā. Šodien ar to var nogremdēt vairāk, kā ar armiju uzbrūkot no aizmugures. Es esmu par šādu cīņas veidu, jo zinu, ka spēks ir dezinformācija. Paskaties pats, ko var izdarīt noņemot ideālus un iedodot šo DEZ, kā mēs to sakām. Puse pasaules jau ir tā DEZ, ka mums atliek tikai iet

sēnot! Groziņš pilns un mūsu doma ir laba doma, jo galīgi garām ir savu deklarēt kā svarīgu. Lai domā, ka mums ir salmi galvā, bet mēs ar šo DEZ salmus padarīsim par ŠO galveno galvas daļu... Paši, eh, tev nav jāstāsta, bet cik nopietnas sekas viņi nesaprot. Iet kā trusiši pie vilka ciemos, kā aitiņas atver durvis. Notikumi risinās, bet šie neko nesečina. Apbrīnojams ierocis ir tā dezinformācija, īpaši man patīk tas liberālisms. Nu te ir zaļa plāva, jo visu zem tā deķa var pabāzt – gan ideju, gan tautu, gan ekonomiku, gan kultūru. Nu forši!

Viktors: Arī es brīnos par to stulbumu, bet, kā skaties, viss notiek. Galvenais, ka pašu nelgas to kladzina. Mums pat pirksts nav jākustina.

Otrs: Tā nesaki, nauda mūsu, bet šie, lai cērt to zaru uz kura paši sēž. Prieks skatīties, jo es tikai brīnos, pērtīkim, tam vairāk sajēgas. Šie ir kā aklie, kā kurlie, kā... Nav vārdu! Savējos par dolāriem, ekijiem, par nieka latiem. /Pauze./ Tu esi no Latvijas, ja?

Viktors: Kā uzminēji?

Otrs: Akcents. Es esmu psihologs. Tas nu ir skaidrs. /Pauze./ Es tavā vietā neietu prom, jo divas dienas atsver gadu. Visu es saprotu, bet kur tev jāskrien? Mēs jau tikai reizi gadā tiekamies.

Viktors: Esmu narkomāns. Es gribu vienu devu, tad jau varētu sēdēt!

Otrs: Tu narkomāns? Mūsējie to nedara! Tu ko, saproti, ko tas nozīmē? Tiksi izstumts no vidus, arī tad būs tev ziepes, ja atpakaļ netiksi, neceri! Stulbi pašam sākt! Tev kas to lika? Muļķis esi, ne jau pašam, bet citiem un ne jau saviem, tas taču pat ēzelim skaidrs. Mūsējie nelieto. Tu esi redzējis kādu kas lieto?

Viktors: Jā, bet es tikai pamēģināju. No sākuma bija tā, bet nu ir ieradums.

Otrs: Zilie ir pirmie, kas uz to knābj, tad citi...

Viktors: Ej podā! Es tāds kā tu, es neko viens nedomāju darīt sakarā ar dezinformāciju, bet, lai savāktu grupu, vieglāk ar šo.

Otrs: Nu, nesaki. To tu, lai attaisnotu savu vājo dabu. Es esmu stiprs, jo zinu, ka to galīgi nevajaga, jo nāve ciltij ir nodrošināta. Tādi kā tu – jāizstumj! Zini, ej labāk prom! Žēl, ka veltīju tev savu laiku. Masoni ir stipri, bet vājos neņemam, jo tā arī notiek noplūde.

Viktors: Nu, tu dod! Es biju šeit no sākta gala. Tu te neesi komandieris! Es esmu jau vidējā ložā. Ko tu tur muldi?

Otrs: Biji, bet nebūsi, es to nepieļaušu!

/Norauj masku un ved aizlauztām rokām prom./

Trešā aina

Guntiņas mītne pie VIENĪBAS partijas. Nav daudz cilvēku, varbūt kādi seši. Guntiņa, riesta papus – Viktprs. Nevienu citu nav jāsauc vārdā.

Guntiņa: Draugi, mēs esam sanākuši, jo vēlēšanu rezultāti ir apkopoti. Ko darīt tālāk? Ziemas miegā guļ tauta. Es iesaku to modināt.

Viktors: Nezinu ar ko lai tos nosien, lai tie stāv kā klintis... Nav tādu saišu. Es iesaku neko nedarīt, bet iet protesta mītiņos katru nedēļu, lai redz, ka mēs esam un protestējam! Tautas sapulces aktivizēsīm un pa visu Latviju, lai redz un saskaita mūsējos un bailēs trīc.

Guntiņa: Draugi, es domāju, ka vajag iet citu ceļu. Būs labāk ja mēs strādāsim klusi un konkrēti. Plāns jau man ir galvā. Es to jums izklāstīšu, bet, lai tas paliek starp mums.

Viktors: Nu, tikai starp mums, es to garantēju! Ko saka pārējie?

Visi: Nu protams, kā savādāk!

Guntiņa: Es redzu, ka jāiet šadu ceļu...

/Gaisma dziest./

Ceturtā aina

Māja, pie galda Ričards ar Anitu. Ziedi vāzē. Uz galda ir neliels svētku mielasts.

Anita: Ričard, šodien tu biji kolosāls, ģeniāls! Es tevi apbrīnoju, jo nekad neredzēju tevī tādu guni, ka liesmas dega visā zālē. /Pauze./ Tu taču pats arī to juti?

Ričards: Jā, bet paldies jāsaka nevis man, bet tev.

Anita: Nedalīsim MAN – TEV, es mūs redzu kā garīgu kopību. Es redzu tevi kā gadsimta aktieri, bet ar to ir par maz./Pauze./ Fui, ko tu noliki tai kabatā?

Ričards: Zini,Anit, es vēl nevaru visus netikumus atnest. Lietoju tikai pirms lielām izrādēm, jo tad ir liels spēks vajadzīgs, bet es plēnu, kā dzirkstošs ugunskurs.

Anita: nekas, es domāju, ka jāsāk bez!

Ričards: Nu, nu, tu gribi no manis iztaisīt pārcilvēku.

Anita: Tu tāds esi. Tu esi pārcilvēks, bet, lai to varētu nojaust, ar cilvēku jāsāk.

Ričards: Viktors vakar bija pēdējā rindā.... Domāju, ka meklēs. Viņam nav partnera un, zini, viņā ir tāda nekaunības deva, ka to grūti formulēt. Nu, varētu šādi – uzkāpj uz kājas, stāv, nekāpj nost, smaida un izliekas, ka ir uzkāpis nejauši, ka nemana, ka kāja nav mana, bet nieka sieksta. Es citādi nemāku paskaidrot. Nu, tā – mērķtiecīgi dezorganizē otru. Tu saproti par ko es runāju?

Anita: man tas ir skaidrs jau sen. Gaidīju, ka tu pats par to runāsi. Nu re, esam kā indiāni uz vienas takas. Tagad es zinu, tu būsi...

Ričards: Kas būšu?

Anita: Viktors ir nelietis, bet tu esi nelga. Domā pats, jo nelgu vairāk kā neliešu, bet kur nelgas, tur ir siena guba kur miegu izgulēt, jo iet Viktors pie daudziem. To arī citi zin,, ne tikai es. Tu, muļķītis

domā, ka esi viņa... Viņš zin, ka viņam ir daudzi un tikai tur jūs kā marionetes ar visiem desmit pirkstiem uz aukliņām. Nu, leļļu teātris, tu saproti mani?

Ričards: Anita, es brīnos, kā tu redzi līmeņos?

Anita: Ja cilvēks dvēselē tīrs, līmeņi atklājas paši, ja netīrs, iet kā zirgs ar nosietām acīm.

/Zvans pie durvīm. Ričards iet un durvīs Viktors ar vēl vienu vīrieti.. Viktors noliek krēslu vīrietim pie galda, pats paņem Ričardu pie rokas un iziet gaitenī. Viss notiek bez vārdiem. Anita izbrīnā veras vīrieti.. Tas klusē, tad saka/

Vīrietis: Mūs varēja vismaz iepazīstināt. /Pieceļas, dod roku./ Mikus.

Anita: /Sniedz savu, lēni, nepārliecinoši./ Anita...

Mikus: Man salst. Būtu labi ko karstu.

Anita: Tēju, kafiju?

Mikus: Kas jums par svētkiem?

Anita: Izrāde bija grandioza. Ričardam ir liela uzvara šoreiz. Atzīmējam.

Mikus: Bijām. Tiešām, Viktors ir šokā, ka Ričs to spēj.

Anita: Ko viņš borē Ričam kā, Mik, jūs domājat?

Mikus: Domāju, ka savu parasto penteri.

Anita: Bet Viktors ir nelietis.

Mikus: Tas gan, bet ko tad Ričards nenāk atpakaļ, bet klausās?

Anita: Droši, ka dod arī narkotikas.

Mikus: Tas jau ir ceļš uz Riča dvēseli.

Anita: Es eju pakaļ. Tam nebūs notikt!

Mikus: / Tur Anitu aiz rokas./ Ne tik strauji! Domāt vajag, tad darīt. Ienaidnieks jāsit ar viņa paša līdzekļiem, viņa paša siekalām vajag to smērēt gar sienu.

Anita: Mik, vai jūs varat būt mans sabiedrotais?

Mikus: Es būšu, bet pats vēl esmu vājš. Pieradums pie tā... Kad esmu līmenī, visu jēdzu, kad nāk, nu tu saproti, tad bēniņi ciet./Pauze./ Būšu, bet pārāk nepaļaujies. Es brīnos, ka Viks ir sačakarējis tik daudzus. Kas ir viņa dzinulis?

Anita: Ko tu saki? Es nojaušu, bet tu? Ziema. Es domāju ziema ir smadzenēs. Kad būs pavasaris, tad būs laikam arī galīgā atbilde. Es lielus notikumus paredzu, bet ir jāiestājas pavasarim, ne tikai tavā un manā galviņā, bet arī apkārtējo. Tie, kas domā, ka šis ir ceļš uz paradīzi, iet patiesībā uz elli.. Kam tas ir izdevīgi, ka šādi tiek maldināti ļaudis? Domāt vajagun ne tikai domāt, bet arī izdomāt. Klaji redz,

kavisi neiet pa šo maldu ceļu. Kas ir tie, kas neiet? Un te jāsāk domāt dziļāk. Mūsējie kā atvērti vārti, atpogāts mētelis...visa odere redzama. Būs jādomā citādi kārtot lietas – mētelis ciet un lai min, kas ar to oderi. Nu, tu saproti, Mik!

Miks: Anit, dod Dievs tev spēku izturēt, jo pretspēks ir milzīgs. Un savējo stulbeņu, ka mudž. Tautu ved uz kaušanu, šie vēl kāvējiem slavas dziesmu dzied. Un kādu vēl. Kā glābējiem. Nu, nu...

Anita: Šie ilgi, Mik!? Mik, izej, saki, lai Ričs nāk.

/Miks iziet. Strauji atgriežas un plāta rokas. Anita ceļas un skrien uz durvīm. Pa durvīm virpulis sniega un ziemas aukstums. Klususms pilnīgs./

Piektā aina

/Tēvs ar dēlu – dēls ir Viktors./

Viktors: Ziema ir ļoti auksta. Tu brauksi uz taivānu?

Tēvs: Es domāju, jo daudz darba.

Viktors: Esi mierīgs, es padarīšu arī tavējo.

Tēvs: Uz tevi nevar paļauties. Man jau ir ziņa, ka no masonu ložas tevi izsvieda ar atlauztām rokām.

Viktors: Es tur nebiju. Riebjas klausīties, joki tie.

Tēvs: Man ir liels notikums. Es būšu masonu prezidijā. Tu tiks atpakaļ, bet tev jāpierāda, ka vari strādāt bez notikumiem. Tu saproti, bez dopinga.

Viktors: Es mēģināju, bet grūti, jo baigais ieradums.

Tēvs: Mūsējiem to nesaki. Saki, ka esi ticis ar to galā.

Viktors: Nu, nu...

Tēvs: Es lidoju rīt vai parīt, bet naudu faktiski tev nevaru atstāt daudz, jo ir satraukums no augšas par to finansu krīzi. Es dabūju tikai desmit tūkstošus, bet būs pagaidām viens jānoliek, lai nebūtu pārsteigumi nākotnē. Vienu noliksim notikuma vietā, it kā nauda bija par iemeslu viņa nāvei.

Viktors: Es tevi nesaprotu?

Tēvs: Jānovč viens tips, jo ir palaidis muti. No mūsējiem. Ir sīks gariņš, tu nepārdzīvo.

Viktors: Kurš?

Tēvs: Es tev neteikšu, jo mazāk zin, jo labāk būs. / Pauze./Liels aprēķins ir ziemeļu kaimiņiem, bet mums viņi jāapsteidz, jo ekanomika noteikti ir jāatstāj mūsu rokās, lai ņemas ar politiku. Tu zini to, kas pirmais?

Viktors: Nē, bet sūda muša. Bez izglītības un dzenas pēc ārišķībām. Sieva skaistuma kāda tur karaliene un, nu, varu sagribējis. Muļķu ir vairāk kā domājam./Pauze./ Sūdiģi ir tie letiņi. Paši neko nevar, bet caur citu naudu pārdod vēl arī ideju par brīvu Latviju, par tautu.Es brīnos, kas tas ir, ka, maigi izsakoties, ir ziemas miegā sapuvuši galīgi.

Tēvs: Viņiem nav ne savas reliģijas, ne filozofijas. Barojas pie kopējā katla kā cūkas pie siles. Tādiem var iebart katrs ko un kā grib.

Viktors: Bet vai tad viņi to nesaprot, ka tas ir nepieciešams, lai būtu kungs savā zemē?

Tēvs: Nē, laikam, jo viņus vada citi kritēriji – maize un arī nauda, jo ir galīgi tukšinieki un grib to spožumu. Otram redz un pašam gribas tā, ka gatavi nodot māti miesīgo, kur nu vēl kādu tur Dzimteni, tautu.

Viktors: Zini, esesmu noguris. Man sāk apnikt tā darbošanās graušanas jomā. Es gribu mierīgi atpūsties..

Tēvs: Atpūsties mums nav tiesību. Tu zini ko saka mūsu baušļi – esi notikumu centrā un vadi tos, lai naudu vari pārdalīt savās interesēs. Tie, kas atpūšas, tie ir nelgas, jo nomodā visu nevar noteikt, kur nu vēl miegā.

Viktors: Labi, cik šo mēnesi man atmetīsi?

Tēvs: Pieci tūkstoši, labi?

Viktors: Nekas, tad jau es būšu līmenī, jo uz Taivānu ceļš vien divus tūkstošus turp atpakaļ. Tu dolāros dosi?

Tēvs: Man vienalga, bet summa tiek minēta dolāros. Neceri, ka tā būs latos.

/Smejas abi./

Viktors: Kā tev šķiet, poliklīnikas ir mūsus acu gaismā vēl arvien?

Tēvs: Guli mierīgi. Tur nav tavs dārziņš. Tu dari to, kas tev uzticēts.

/Viktors aiziet, bet tēvs izvelk žūksni naudas un skaita Viktora tiesu./

OTRAIS CĒLIENS

Pirmā aina

Ričards ar Anitu. Notikums norisinās teātrī. Sēž ar muguru pret skatītājiem, it kā priekšā būtu skatuve. Troksnis. Tur aktieru spēle. Anita klusi Ričardam.

Anita: Rič, es brīnos par to, ka mēs visu laiku attēlojam svešas, sev pilnīgi svešas problēmas.

Ričards: Galīgi nē. Cilvēki jau visur vienādi.

Anita: Bet mums taču ir tik daudz, par ko runāt pašiem.

Ričards: Tas nav gaumīgi. Vai nu ko ekstravagantu, vai nu šizofrēnisku, vai ārzemju, lai ir kā īpaši smalki. Par savu jau dien dienā, noriebies! Nu vēl rādīs uz skatuves...

Anita: Bet skatuve palīdzētu risināt visu pēc cilvēku domu ceļu likumiem, bet domāju, ka kādam tas ir izdevīgi, ka mūsu notikumi netiek minēti, bet mēs tik pa tiem labirintiem, par citu notikumiem...

Ričards: Nekas, jo būs arī mūsējie, kas izrausies ar savām lugām līdz skatuvei.

Anita: Tu saki, bet zini pats, ka nebūs. Nevienam nedos vārdu, kas runā par problēmām. Cita lieta, ja tukšus salmus kuls, tad gan. Tas viss ir mērķtiecīgi, bet cik ilgi.

Ričards: Jātaisa savs teātris.

Anita: Nedos tev zaļo gaismu. Naudu nedos ne uz kredīta, ne kā citādi un tu varēsi ar savu rozā domu sēdēt aizdurvē.

Ričards: Nu ko, tu mani saindēji. Mēģināsim!?

Anita: Mēģināsim! Es zinu, kas raksta kolosālas lugas, bet nekur nevar izsist, lai uzved. Tikai par seksu un tikai par ziepju operu tēmu, bet domu neņem, jo to nevajag. /Iedegas gaisma. Starpbrīdis. Viņi ceļas un iet uz foajē./

Otrā aina

Notikumi risinās uz laukuma. Gunta ir izsviesta no dzīvokļa – tiek izlikta ģimene, kas nevar samaksāt īri. Tiesas ierēdņi mierīgi velk aiz rokas sievieti, kam mazs bērns un vēl divi ieķērušies svārku stērbelē.

Tiesas ierēdnis: Atbrīvojiet telpas un jums neviens rokas klāt neliks. Tāds ir tiesas lēmums un mūsu darbs ir jūs izlikt. Nekas, gan radi vai draugi... būs kur palikt. /Pauze.? Neviens vēl nav uz ielas redzēts nakšņojam.

/Sieviete stāv kā sastingusi. Bērns stipri notīts, lai nenosalst./

Sieviete: No kā lai es maksāju, ja esmu bez darba jau divus mēnešus un notās algas, ko saņēmu iepriekš nevarēju, nekas nepalika tad bērniem. Tikai riebīgas mieles izjūtu, jo citi ir ziemas miegā savās gultās, mūs uz ielas...Ko man darīt Esiet taču cilvēki, jo trīs bērni, kur lai eju?

Tiesas izpildītājs: Neko nevaru teikt, jo darbs noteic, ka jāizliek bez platības ierādīšanas. Nolieku jums te to gultu, lai bērni sēž, kamēr ir dien, bet uz nakti jāiet projām, jo citādi savāks notikuma vietā.

Sieviete: Nu, kas tad, lai savāc!

Tiesas izpildītājs: Nedrīkst, nedrīkst pašai tā runāt, vajag cīnīties!

Sieviete: Ar ko lai cīnos? Ar šo valsti, kas ir tautai naidīga?

Tiesas ierēdnis: Nu, tā arī nevar. Tiesāsim jūs vēl par valsts nomelnošanu. Ziema būs nieka. Visu var sakārtot, arī šo jautājumu. Ejiet pie ministriem vai pie mācītāja. Gan risinājums būs.

Sieviete: Ej tu prom, cietsirdīgais cilvēk! Es zinu tos ministrus un tos mācītājus. Kas viņiem par tautu. Nekas, lai mirst, un šie vēl peršīņu noskaitīs, lai cīnos, lai cīnos, bet ar ko man jācīnās? Vai pašai ar savu notikumu, vai ar ziemas miegā gulošiem varas vīriem? Notikums mans nav vienīgais. Viņi to zina, bet uz tautu nospļaujas. Lauki mirst, bet šiem galīgi tas neinteresē, ka tikai ceļi, tranzīts,

tirgošanās. Banku procenti naudu nes un tā viss turpinās. Tauta iet postā, bet ziema nav galā. Ceru, ka nāks pavasaris un arī tauta modīsies. Šiem nekas neinteresē, izņemot savu veiksmi.

/Nāk ļaudis, šausminās. Gaida, kādu pavērsienu ņems notikums. Nevienš neiejaucas. Apātija, ziņkārība, tukšas sirdis bez domas sniegt roku palīdzībai./

Trešā aina

Notikums risinās mežā. Tur Viktors rok bedri un lielu tīstokli met bedrē. Viens pienāk no muguras galīgi negaidot. Viktors iztrūkstas.

Viktors: Fu, kā sabaidījāt!

Vīrietis: Ko nositi, cilvēku?

Viktors: Nositu, bet tu ko te dari?

Vīrietis: Es esmu mežsargs/

/Klusums ilgstošs./

Viktors: Nu, es tev iedošu vienu tūkstoti, bet turi muti. Tas, ko novācu, bija sūda muša. Lai tevi nemoka sirdsapziņa.

Mežsargs: Es neņemu. Liec to savu tūkstoti kur sirds liek. Man tāda nauda nekad mūžā nav interesējusi. Esmu dabas bērns un varu dzīvot ielejā, kur strauts, bez naudas visu mūžu.

Viktors: Esi mulķis un tāpēc neņem, gudrs naudu ņemtu!

Mežsargs: Es tā nedomāju, jo nauda nav Dieva doma, Dieva doma ir gars. Lūk, tu esi nelietis, tu nogalināji cilvēku. Nekas tāds nevar notikt bez Dieva soda.

Viktors: Tad jau pus pasaules būtu sodīta, bet kā redzi, slepkavas dzīvo, bet tie, kas neslepkavo – eksistē vai mirst. Zinu tikai vienu, ka galīgi es tevi nepalaidīšu, jo tu esi no tiem, kas var palaist muti.

Mežsargs: Es nemaz neiešu.

/Nosvilpjas. No aiz priedes iznāk vīrietis, tas ir Ričards./

Viktors: Tu, Rič?

Ričards: Jā gan. Tas ir mans tēvs, tu, stulbeni! Es galīgi nesaprotu, ka tu varēji ko tādu?!

Viktors: Man lika! /Sāk locīties. Tēlo nelaimīgo./ Man lika, lika, lika, kamēr es neizturēju...

Ričards: Tev būs nopietnas lietas – ziepes tev būs!

Viktors: Neceri, jo ziepes nav man paredzētas. Tās būs jums, ja liksiet man klāt rokas!

/Atkāpjas. Grib laisties. Ričards zina, kur vājā vieta. Sit pa saules pinumu un Viktors nokrīt uz priekšu./

Ceturtā aina

Zālē, kur tiesa, nekas nenotiek tāpat. Viktors, viņa tēvs, Guntiņa – bijusī civilsievā Viktoram u.c. ļaudis./

Sekretāre: Piecelties. Tiesa nāk. /Visi pieceļas, tad atsēžas./

Tiesnesis: Notikums ir nenozīmīgs. Uz pasūtījumā izdarīta slepkavība. /Pauze./ Sīks ir nozieguma saturs, kas attiecas uz tiesājamo. Kāds samaksāja Viktoram Zimmelim, lai aprok nogalināto. Viņš uzķērās uz to naudu – vienu tūkstoti dolāru. Kāds bija tas lūdzējs, Viktors neatceras. Nozieguma sastāva nav un tiesājamo var atlaist no tiesas zāles, piespriežot divus gadus nosacīti.

Ričards: /Uztraukts./ Bet es viņam prasīju, un viņš teica, ka nogalinājis pats!

Tiesnesis: Lūdzu netraucēt tiesas procesu, pretējā gadījumā izraidīsim no zāles!

Guntiņa: Es esmu bijusī Viktora civilsievā./Pieceļas./ man būtu ko teikt šinī gadījumā.

Tiesnesis: Procesu uzskatu par slēgtu un Viktors Zimmelis var atstāt tiesās zāli.

/Klusums. Visi neizpratnē skatās viens uz otru./

Tēvs ar dēlu aiz tiesas zāles durvīm.

Tēvs: Nekas, bet citreiz zini, ja ko dari, simts reizes pārbaudi vai neseko, vai nav lieki trokšņi. Tu uzvedies kā piena puika! Es to visu nesaprotu...

Viktors: Tas tiešām bija negaidīti – šie izauga kā sēnes pēc lietus.

Tēvs: Zinu, bet varēji samaksāt vairāk.

Viktors: Šie neņēma!

Tēvs: Visi ņem, devi par maz!

Viktors: Abi ir ideālisti. Ar tiem grūti, ja ņem, tad tikai pēc nāves./Pauze./Divus nevarēju novākt.

Tēvs: Nu labi, ar to skaidrs, bet uz priekšu esi vienādiņ ļoti piesardzīgs, jo tiesneši arī ņem lielas summas. Mūs var nesaprast...

Viktors: Es gribu uz Taivānu. Nervi čupā. Ar šo te gadījumu esmu izsists no ierindas.

Tēvs: Nekas. Mūsējie nav mīksti. Tie ir zelta maisi, kas mūs tur pie dzīvības pat pēc nāves.

Viktors: Zini, es sāku šaubīties, jo ko tu iesāksi notikuma vietā ar zeltu, ja būs zemestrīce?

Tēvs: Neko, bet ja nebūs, tad visa pasaule mana!

Piektā aina

/Notikums atkal pie Anitas un Ričarda./

Anita: Visi zina, ka klaji meli, ko saka tiesnesis, bet neko nevar pierādīt.

Ričards: nauda dara savu.

Anita: Bet ko mēs varam, ja patiesībā nevaram neko. Nu, skaties, Rič, maigi izsakoties, visu regulē kat kāda nauda, bet cik zinu, tauta grimst nabadzībā. Algas zem iztikas minimuma. Galīgi izputējuši lauki. Skolās neiet bērni. Kultūra laukos turas uz gara spēku. Nauda pašvaldībām samazina ar joni. Tikai tukšas runas par kaut kādu uzplaukumu, par kaut kādu procentuālu pieaugumu, par neatkarību. Kur tā ir? Mēs esam neatkarīgi no kā, jo patiesībā visi mūs regulē kā A tā R.

Ričards: Jā, te ir absurdais teātris un režisors zina, ko dara, bet zina arī nelieši. Tikai tie, kas spēlē lomu – TAUTA, domā, ka zina, bet nezina neko. Saka viņiem, ka viņi ir neatkarīgi un apmuļķo šos, bet neatkarība ož pēc pelējuma. Tā nav neatkarība, bet parodija.

/Zvans pie durvīm. Ienāk Mikus ar naivu runu./

Mikus: Sveiki, mīlnieki! Esmu jūsu rīcībā.

Anita: Beidz muldēt! No sākuma jārunā par to, ka tu solījies būt pirms stundas.

Mikus: Ziema ir nosaldējusi ne vienu vien bezpajumtnieku. Zini, es to Guntiņu satiku. Ir bez pajumtes. Ko lai saka, uz mājām vest nevaru, bet vienu arī nevar atstāt, jo ir ar trijiem bērniem, izrādās, izlikta no dzīvokļa par nemaksāšanu.

Anita: Ved pie mums. Domāsim ko darīt.

/Mikus izsprinģo pakaļ. Ienāk ar Guntiņu. Guntiņa ir bez bērniem./

Mikus: Viņa nav viena. Vēl ir trīs bērni un viens no Viktora – tas mazākais.

Ričards: Nu, tikai nesakiet, ka Viktoram vēl arī bērni ir!

Guntiņa: Jā, bet uz viņu nevar paļauties. Nedod naudu uzturam un nevar it kā apprecēties, jo tad izstumšot no cilts.

Ričards: No kādas?

Guntiņa: No viņējās. Šiem stingri likumi un savi tikumi, bet mums jācieš kā ir.

Anita: Re, Ričard, ko es tev teicu, ja tautai nav savas reliģijas un filozofijas, tad ir un būs jācieš arī par citu grēkiem.

Mikus: No tā vieglāk nepaliek. Ko lai viņa dara?

Ričards: Es atvedīšu to Viktoru. /Iziet strauji pa durvīm. Visi paliek uz mirkli kā apstulbuši./

Anita: Kur tad viņš to meklēs?

Mikus: Zina kur. Nepaies ne stunda būs klāt. Varbūt pat ātrāk.

/Lēni griežas skatuve. Nāk Viktors ar Ričardu./

Ričards: Tu esi nelietis, tev izrādās, ir bērns! Turunāji, ka dzīvosi ar mani un adoptēsi. Kam adoptēt?! Audzini savu!

Viktors: Tas vēl jautājums vai tas ir mans.

Ričards: Nu, ja jau gribēji adoptēt, tad kāda starpība? Sieva ir un bērns arī.

Viktors: Kāda tur sieva?! Latviete nav man sieva, tikai izprieca./Smejas./

Ričards: Kas tad latvietei par vainu?

Viktors: Vaina viena, bet tev to nesaprast.

Ričards: Labi, vari vismaz ar naudu atbalstīt.

Viktors: Nevaru, jo nauda ir zināma lieta. To grib visi, bet dabūs tikai daži./Smejas./

Ričards: Es tevi nicinu! Tu neesi cilvēks!

Viktors: Tieši es esmu cilvēks un tu mēslu vabole esi!

Ričards: Saki, saki mani tas sāk interesēt!

Viktors: neko neteikšu, jo to var teikt cilvēkam, bet nevar teikt tev.

Ričards: Man sāk patikt šī luga. Kādā ziņā tad tu esi pārcilvēks? Notikumi rāda, ka esi zemisks nelietis, bet uz muties neesi kritis. Kad abi gulējām, tu teici, ka esmu cilvēks ar lielo burtu, tagad, ka es esmu mēslu vabole. Kad tavi noteikumi ir spēkā tu esi mīļš zēns, kad neievēro – tu kod kā suns.

Viktors: Es esmu notiem, kam lemts lemt citu likteņus. Tu no tāriņņu sugas. Esi laimīgs, ka nesamin tevi zem zolītēm. Esi laimīgs, ka ir sūda čupiņa, kur silti pārgulēt, dzemdēt un rāpot. Kas rāpo, kā zini, tas nelido. Kas lido, kā zini, tas nerāpo. Tavs tētuks mežu sargā, mans – zelta maisiņu. Jūti atšķirību? Tiesas process bija klaji mana uzvara. Pat, ja noties' tu, palaistu veselības stāvokļa dēļ vai vēl kas. Mūsējie nesēž. Jūsējiem vietu vajag. Esi mierīgs, kamēr tavam tētukam čiekuri maisiņā, būsi un esi rāpotājs – es lidotājs.

/Nirdz sejā. Nospļaujas un iet.Ričrds to neiztur./

Ričards: Ej pie sava bērna un pasaki, ka nedosi naudu maizei!

Viktors: nav tur mana bērna – tur ir jūsu sūda čuoīņas tāriņš, lai dzīvo, lai mirst, kas man par daļu! Zini, tu esi no tiem – ziedošanas visam, gan mākslai, gan idejai, gan bābai, bet es tikai naudai. Tāpēc ziedojies arī turpmāk. Nu, uzturi to kāpuriņu. Tu taču esi ideālists. Vai tad nevar ziedoties arī manam bērniņam?

Ričards: Tu esi no tiem, kas pasaules seju izkropļo līdz nepazīšanai. Kas tu esi?

Viktors: Es esmu un tu pats to redzi, bet tu esi tikai lopiņš un vairs nekas./Aiziet./

Sestā aina

Atkal notikumi risinās uz laukuma. Cilvēki iet uz visām pusēm. Divi vīrieši un sieviete stāv. Sarunājas. Viens – Ričards, otrs Viesturs – var redzēt kā klerks.

Viesturs: Okei, es tevi nepazinu! Ko tu tagad dari? Esi notikumu virpulī?

Ričards: Es spēlēju teātrī, bet kas ar tevi? Māksla, skatos, no tevis atgrūdušies.

Viesturs: Tas laiks, kad māksla bija nauda un slava ir garām. Es bankā esmu otrais cilvēks. Tepat aiz stūra. Nāc, došu kredītu./Smejas./

Ričards: kur, vecīt, tavi ideāli? Tu taču man savā laikā visas ausis aizstāpēji kā ar puķu kātiem.

Viesturs: Nekas. Faktiski tas viss bija no sirds, bet no sirds tu nevari izdzīvot.

Ričards: Bet bez sirds, kā tev, labi?

Viesturs: Nu, zini, daudzi domā, ka ar to sirdi pa dzīves apakšu var mīcīties visu mūžu. Bez sirds kā putukrājums pa ķīseli peldu. Sirdi ēdu tikai galertā. Tie visi ir nieki un joki un...

Ričards: Es nevaru tik ātri kažoku mainīt.

Viesturs: Es varu. Rainis teica: MAINIES UZ AUGŠU! Es klausu, to daru, un viss notiek.

Ričards: Kas notiek?

Viesturs: Nu, tu esi ieklemmējies. Silva ejam, šis Ričards tevi būs nogurdinājis.

Silva: Viestur, es Ričardu pazinu pirms tevis.. Tas nekas, ka viņš nav pirmajā rindā, viņš talantīgs, tu zini arī pat to!

Viesturs: Neko nezinu. Kas tagad to teātri skatās? Kas par to jūsmo? Nevieni! Tie laiki, kad aktieris bija liels cilvēks ir garām. Nav ko skriet pakaļ aizejošam vilcienam. Jāsēž pirmajā kupejā pirmās klases biļeti zobos. Tā nu tas ir, bet...

Ričards: Zini, Viestur, esi nu atklāts un pasaki,, cik maksā ideālu notirgošana?

Viesturs: Es uz to netabildu. Provokācija!

/Aiziet, galanti paklanoties. Silva atskatās. Vainīgi pasmaida Ričardam./

Septītā aina

/Ziema. Auksts. Uz sliekšņa pie vienas mājas stāv sieviete ar pastieptu roku. Garām iet Viktors./

Gunta: Es jūs Lūdzu! Man trīs bērni...

Viktors: Gunta, tu?/Gunta ātri atrauj roku./

Viktors: Es tevi nepazinu. Tu esi galīgi zaudējusi savu šarmu. Nu, nu...Tu nepareizi izvēlējies, tad jau labāk uz Čaka ielas. Ah, jā, tev bērni mājās.

Gunta: Viktor, tu esi cietsirdīgs!

Viktors: Nē, tikai domāju ko runāju, runāju, ko domāju.

Gunta: Viens no tiem bērniem tavs.

Viktors: Ah, mirkļa vājums! Tu man piedod, es biju skurbs no tevis, bet nu tas ir garām. Labi, šē tev piecus latus. Pati saproti, naudu nevar dalīt visiem. Es esmu nopietns vecis. Tam, kam ir nauda, tas valda pasauli. Ja izdalīšu, būšu tur, kur esi tu.

/Gunta ņem, kaut gribētos neņemt.Viktors noliecas, sasien kurpi un iet prom. Gunta aizsedz seju ar rokām un stipri, stipri raud bez skaņas./

Anita ar Ričardu pie nomiruša bērna gultiņas.

Anita: Viena maziņa dvēselīte ceļā pie Dieva!

Ričards: Šodien ir baigā diena. Satiku Viktoru. Bez panākumiem. Naudu nedos pat zārkam. Gunta ir Tvaika ielā, bet mēs ko lai darām? Es aizņemšos, bet atdot būs grūti.

Anita: Tvaika ielā ir pieņemamās stundas. Vai notiek viss bez režīma?

Ričards: Ir.

Anita: Es iešu. Varbūt Guntiņai radi.

Ričards: Velti ceri, ka viņa ko teiks. Bija galīgi bez kustībām, neadekvāta. Es domāju, ka pašiem jātiek ar visu galā.

TREŠAIS CĒLIENS

Pirmā aina

/Ārpus Latvijas. Notikums ir saistīts ar vēlēšanām. Notiek apspriede. Tur ir seši vīri aizklātām sejām – masoni./

1.vīrs: Ziemas miegā guļ šī tauta un mums ir laiks vēl diezgan. Šajās vēlēšanās uzvarēs tas no pārtikas rūpniecības, jo ir mūsējais. Es jums ar viņu ātri nodibināšu kontaktus, jo ir saprotams, ka nauda šo interesē vairāk par idejām. Ies tur, kur liksim.Tas būs mūsējais. Tie no ziemeļiem sīkaļas, bet lai rosās, jo tos arī neuztrauc tās tautas problēmas. Tie tik par savu labumu. Sociķi ir sūdabrāli. Nevienam otram ceļu negriezīs, jo ir no tiem. Es vēl gribu rināt par J. Kungu. Tas ir mūsu cilvēks, jo ko nedara, visu dara naudas varas vārdā. Nu, tā tad šie būs mums labi un tos tēvzemniekus nejutīs, jo ir vieni vienīgi muļļas. Notikumi risināsies un Māte Latvija varēs pagaidīt, kamēr notiks pats galvenais – Latvenergo privatizācija.

2. vīrs: Ne jau tas tikai, arī ostas.

3.vīrs: Fui, to jau es arī noskatīju, bet liela jēga nav. Sīkas lietas. Notiks viss, kā esam plānojuši. Tie Laventi netīri nostrādāja. Galīgi sasmērējās. Vai tad nevarēja izsekot, lai noklausīšanās ierīces nebūtu.

4. vīrs: Gan jau! Tur tas ir sākums, ja būtu civilizēta sabiedrība, bet šie – nekas viņus vairs nesit cauri.

5.vīrs: Ko lemsim par VIENĪBAS partijas darbu, jo Viktors ir savārijis ziepes. Tur vajag mūsējo, bet Gunta ir nosvītota. Varbūt, ka izjūk vispār, skatīsimies. Bet tas ziemeļnieks nolikts vietā, jo netiks pie portfeļa, nav izglītības, kaut gan, kas to lai zin...Ko tāds lien vispār, bet tādi nu tie letiņi ir. Saku, ka mūziķis par naudu, fui, kas par muļķībām, ne tikai par naudu, pat par amatu būs kā smērēts.

6.vīrs: Es gribu teikt, ka rīt būs zvans no tā pārtikas rūpnieka, jo šim iet grūti ar valdības sastādīšanu. Gribēs, lai mēs uzspiežam kur nākas. Vajadzēs.

1.vīrs: Es esmu noguris, bet par to Viktoru... Viņu vajadzētu ņemt atpakaļ, jo ļoti labi strādā.

2.vīrs: Es dzirdēju – narkomāns.

1.vīrs: Bija, ir sācis ārstēties un ir uz ceļa.

4.vīrs: Kāds Viktors?

1.vīrs: No Latvijas.

4.vīrs: Es pats biju tas, kas viņu izmeta. Izlikos par cilvēku no viņa ložas, jo bija ziņa – šis ir mēsls. Kāpēc jāņem atpakaļ?

1.vīrs: Jo labs savā lietā. Vismaz desmit ir mums nolikti uz lāpstiņām, nemaz nerunājot par citām lietām, jo ir tiešām spēcīgs. Visi var to apliecināt. Poliklīnikās ir viņa ļaudis un arī citur. Es iesaku palielināt naudu, lai strādā, jo ir viens no pirmajiem arī VIENĪBAS partijā.

5.vīrs: Labi, es PAR. Balsojam. Četri PAR, divi PRET. Viss skaidrs.

Otrā aina

/Notikumi risinās pie Anitas un Ričarda. Balle. Daudz cilvēku. Īpaši skaisti tērpi sievietēm. Džentelmeņi ir ļoti nolietoti salīdzinot ar dāmām. Tādi pelēki, jo ir no vienas mājas, tas ir no teātra – draugi Ričardam. Sievietes – draudzenes no Anitas puses. Viņi taisa balli, lai atvadītos no jaunības. Ūs drīz kāzas. Anita lieliem soļiem ienāk no ārējās istabas. Viktors ir nolikts uz dīvāna, jo ir kaifā atnācis, bez ielūguma./

Anita: Ričard, es tevi lūdzu Viktoru nesaukt. Kas notika?

Ričards: Es viņu nesaucu. Pats zina ceļu, bet es viņu atmetu jau sen.

Anita: Būs arī no citurienes pie tevis vai tikai no tava teātra?

Ričards: Manējie.

Anita: Es priecājos, jo nu būs manām sirdsdraudzenēm pat ar ko padejot. Noliekam to Viktoru citā telpā uz dīvāna. /Nes aiz kājā rokām prom./

Viens no viesiem: Kur stiepsiet kā uz zārku?

Ričards: Es to labprāt dzīvu iezārkotu, jo tas ir viens zināms, viens atpazīts notikums ar to zēnu.

Viens no viesiem: Arī es biju riestā.

Ričards: nekas, jo viņš ir daudzus apčakarējis. Viņam tāds uzdevums acīm redzot ir dots, jo strādā cītīgi un nauda bija pa pilnam. Regulāri brauca uz Taivānu, jo tur, laikam, tā spice, kas maksāja un deva uzdevumus.

/Pienāk sievietē – turpmāk laila./

Laila: Es citus neredzu, Rič, kā tikai tevi!

Ričards: Es esmu jau bezmaz vīra kārtā.

Laila: Bet kāpēc viņa, kāpēc tā nevarēju būt es?

Ričards: Viņai ir sirds īstajā vietā.

Laila: var domāt, ka man neīstā vietā!

Ričards: Laila, es tev sen teicu, ka sievietes mani neuztrauc.

Laila: Interesanti, kas tad Anita?

Ričards: Ir liela starpība, jo viņai TAS nav galvenais.

Laila: Nav galvenais, bet tomēr ir.

Ričards: Tu esi neatlaidīga, Lailiņ! Es esmu tavs elks, bet tikai mākslas jomā, labi?

Laila: Gan redzēsim, apniks tā dāmīte tev tāpat kā šis Viktoriņš.

Ričards: Tu esi vēl arī cietsirdīga. Es tevi nepazīstu. Acīmredzot, būsi no tām, kas iekrampējas kā buldogi, ja nesit pa zobiem, neatlaižas.

Laila: Gribi, es tūlīt paziņošu visiem, ka tu esi zilais. Nezina Anitas draudzenes, kas tu par putnu. Esi mierīgs, ar to uz balli es arī nācu. Tā doma man patīk – ja nav man, lai nav arī citai! /Ātri uzlec uz krēsla un skaļi saka./

Laila: Drīz laulības ostā dosies viens zilais ar vienu, kā lai to saka, laikam jau frigīdo, jo viņai TAS nav galvenais!!!

/Klusums liels. Anita noslīd uz krēsla. Ričards mierīgi pienāk pie Lailas, noceļ no krēsla un vēršas pie citiem./

Ričards: Laila ir laba aktrise – tagad demonstrē jauno lomu, bet nu, meitiņ, atvēsinies!

/Izņem ziedus no vāzes un uzlej ūdeni Lailai tieši virsū. Viņa izskatās pēc noplukušas vistas./

Ričards: Redzi, laila, man gribas, Laila, lai mana sieviete arī iznākot no vannas, nezaudētu savu pievilcību. Ar tevi tā nebūs. Atā! Ej, saposies! Iedošu tev naudu taksim uz mājām. Laimīgu ceļu! Ardievu! Uz tikšanos lielajos mākslas ceļos!

/Laila ir šokā. Pazudusi visa pašpārliecinātība, jo ir slapja un neglīta. Nikna viņa drāžas ārā no telpas./

Anita: Visiem lūdzu, vai nu dejojat vai ēdat. Galds ir klāts blakus telpā. Kafija būs pēc desmit minūtēm.

Ričards: /Pienāk pie Anitas, paceļ rokās un skaļi saka./Es mīlu šo daiļaviņu, es mīlu šo ziedošo, vientuļo, sērojošo hortenziju. Un, vispār, balti ziedi ir mana vājība – balts ir balts! /Pauze./ Arī ziema ir balta, bet to gan es nemīlu.

/Sievietes iet tuvāk, apsveic anitu. Runas par laiku, kad rīkos kāzas utt./

Trešā aina

Esības telpā, kur Dievs. Mākonītis – uz maliņas sēž sieviņa. Nāk klāt cita.

Cita: Ko sēdi, kā maigu mūziku sadzirdējusi?

Pirmā: Es redzu dēlu no mākoņa maliņas. Ir noticis tas, ko sirds mana lūdza, lai notiek. Ah, cik esmu laimīga, jo nu arī nāve ir tikai nieks, jo nu arī es esmu dzīva, jo ir tikai prieks par to, ka mans dēls ir izgājis ar notikumiem caur sietu. Ar sievas palīdzību, bet izgāja.

Cita: Notikuni risinās ar Dieva ziņu, ar Dieva padomu, bet ar ko tu esi noņēmusies, ka neredzi, ka tauta ir novesta līdz bezdibeņa malai?

Pirmā: Bija dēls man prātē, bet nu par tautu domāšu. Ir ļoti sāpīgi redzēt, ka šķeļas un ir sākusi iet ne tajā virzienā. Kādu brīvību viņi gaida no tiem rietumiem? Neviens to brīvību nedos, tikai saldi solīs. Es biju katoļticīga. Nu pati nezinu, kas tas bija, vai apmātība, vai kāds lāsts. Katrai tautai ir savs Dievs, savi veļi, kas tos mīl un par tiem domā, kā es par dēlu, bet, ja lūdz citus Dievus, tad citam arī dvēseli jāpārdod. Ne mums ir vajadzīgs tas cits, ne mūs kāds nosītīs, ja būsim par savu, bet ieradums kā važas ap smadzenēm, ap kājām tītas. Būs laikam arī no šejienes jāliek manīt, ka esam līdzās, lai aizdomājas, ka ir pasaules iekārtojums cits, ne tāds kā bībelē minēts, bet tāds kā senču atmiņā slēgts.

Cita: Es esmu tuvu pie augšējiem, bet Dievs nav, par ko brīnos.

Pirmā: bet nekš nav tāpat. Lai enerģiju ņemtu, ir jārada tādi apstākļi. Mūsējie dod no sevis, bet nesaņem neko. Šausmas, ka dzīvojot to nesapratu. Vajag nomirt, lai acis atdarītos. Notiek viss pēc to CITU gribas, kam nauda, tas diktē, bet ies vaļā, jo tautu atbrīvos no šī viena, maigi izsakoties, vampīra, tad būs arī liels spēks, liels mūžs, ar to ir jāreķinās. Vienmēr tā nebūs.

Cita: Kas tad to pateiks tautai? Ziemas miegā guļ tauta, bet nu laiks mosties. Lielā patiesība ir Dievs, kas ir katrai tautai. Tie ir AUGSTĀKIE GARI, kas mīl un attiecīgi veido, maigi izsakoties, cilvēku likteņus. Egregors ir viens nosaukums, kas nieka mailītēm domāts. Egregors ir A domāšanai – mums tas ir Dieviņš. Māra ir notikums ar lielo burtu. Laima ir sieva, kas likteni lemj. Kopā tie ir tie mūsu notikumu risinātāji, vadītāji, lolotāji. No tiem mums gan prieki, gan pārbaudījumi. Māra ir simbols zemes sievas darbības lietām. Nolieku viņai svarīgu lomu. Visi kopā ir Dievs, kas tautai ir bijis un būs. Ja godās savu, tad ies kā pa iemītu taku, ja citus godā cels, tad būs kā būs... Nav tautai ne vieduma, nav ne nojautas. Kā akli, kā kurli, kā sapīti, jo ir savs jāgodā. Bez tā nebūs gaismas virs Latvijas. Kas to Esības telpu izskaidros...?

Pirmā: Notiks viss drīz, jo Dievs caur šo zemi gaismu uz pasauli lies. Tieši caur šo un ar latviešu tautas garspēku sāksies atmoda nākošam gadu simtam visai pasaulei.

Cita: Kas nesīs to gaismu, nu saki?

Pirmā: Nevar teikt, jo cilvēki ļaunumā savā, skaudībā savā, nav vēl atņēmuši no sevis to nost. Būs jāsaka tikai par faktu, bet minēt vārdu nav tiesības pat mums. Es esmu gaidījusi to visu mūžu, bet nesagaidīju. Kas būs, kad tauta modīsies?

Cita: Es domāju, ka būs cita dzīve. Nekas nav tāpat, arī tas ir no Dieva. Ja domāsim uz to, tad arī būs!

22.10.1998.

..

Pēcvārds

Ir beidzies šis krājums un nākošais vairs nesekos. Divas grāmatas, - ir Esības telpas visam gadu tūkstošim iedota vadlīnija tautai. Kam diktē Jēzus, kam Buda, kam Rainis... Gudram ir skaidrs, ka katrai tautai ir sava garīgā virsotne un tad, ne vienmēr, bet kritiskos mirkļos, nāk tautai palīgā saglabāt sevi, lai Dievam ir prieks, ka šis krāšņais zieds nav zudis Esības telpai uz mūžu.

Katra tauta ir vērtīga, ja ir savu senču atspulgs. Katrai tautai ir tiesības dzīvot, plaukt un pastāvēt, bet tas, kas lemj par tautām šodien, nav no gaismas un nav no Dieva.

Lūk, te ir arī atslēga, kas ir sarakstījis šīs grāmatas - tas ir Rainis, bet viss ir ar Dieva atļauju.

Rainis : Es biju PATS! Es biju rītdienai, tu - šodienai un mēs abi kopā mūžībai!

Atliek tikai noskaidrot, ar kāda Dieva atļauju, un te galvenais, kas ir jāzina visiem - Dievs patiešām ir viens, bet jālūdz savā valodā, savos ritmos, savās tradīcijās, kas visas ir tautas dziesmās krātas. Un nu tikai pūrlādes vāku vaļā un pie saviem senču Dieviem atpakaļ iesim, un tad uz priekšu būs iet tik viegli kā vēja spārniem. Tu esi vieds un tavs tuvākais vieds, un jūs kopā esat milzīgs spēks. Kas pārvalda sevi ar domu, tas iet visumā ar domu, tam DOMA atbild.

Domu spēks - lielākais spēks visumā. Cilvēki to ir zaudējuši, bet nu laiks ir atgūt.

Esi stiprs, cilvēk, mēs kopā to varam!